

Николаевский камертон

выпуск 4

Николаевские писатели детям

Я люблю этот город – омывтый рекой полуостров...

Лариса Матвеева

Четвёртый выпуск стихотворений «Николаевский камертон» составлен на основе материалов, размещённых в интернет-журнале «Николаев литературный» (сайт <http://litnik.org/>) в течение 2012-14 годов, либо поступивших в редакционную коллегию. В него вошли лучшие произведения для детей и юношества, написанные известными николаевскими поэтами и прозаиками на протяжении более чем столетия – с конца 19-го века до сегодняшних дней...

Для удобства чтения, все представленные тут произведения структурированы по различным возрастным категориям наших читателей – от детей дошкольного возраста и младших школьников до выпускников средних учебных заведений.

В подготовке этого выпуска принимали участие В.Качурин, Л.Матвеева, Т.Роскина, Н.Ермакова, В.Христенко.

*Главный редактор интернет-журнала «Николаев литературный»
поэт Вячеслав Качурин*

Содержание

3 - 5 лет

1. Микола Вінграновський	5
2. Георгий Бязырев.....	13
3. Дмитро Кремінь.....	16
4. Анатолій Качан.....	20
5. Лариса Матвеева.....	28
6. Валерій Бойченко.....	32
7. Сергій Цушко	38
8. Віра Маруцак.....	44
9. Аркадій Суров.....	49
10. Надежда Щедрова.....	59
11. Людмила Чижова	64
12. Владимир Христенко.....	68

6 - 9 лет

13. Микола Вінграновський.....	76
14. Вячеслав Качурин.....	82
15. Дмитро Кремінь.....	88
16. Анатолій Качан.....	95
17. Лариса Матвеева.....	106
18. Валерій Бойченко.....	112
19. Людмила Чижова.....	117
20. Лариса Ратич.....	121
21. Сергій Цушко.....	127
22. Евгений Куцев	134

23. Віра Марущак.....	141
24. Надежда Щедрова.....	148
25. Степан Крижанівський	152
26. Ольга Славная.....	159
27. Леонид Воронин.....	165
28. Владимир Христенко.....	168

29. Дніпрова Чайка.....	175
30. Вячеслав Качурин.....	179
31. Анатолій Качан.....	190
32. Екатерина Голубкова.....	200
33. Світлана Іщенко.....	205
34. Віра Марущак.....	219
35. Лариса Ратич	225
36. Александр Павлов.....	228

37. Дніпрова Чайка.....	234
38. Екатерина Голубкова.....	237
39. Лариса Ратич	243
40. Лариса Матвеева.....	247
41. Вячеслав Качурин.....	251

3 - 5 лет

Микола Вінграновський

(1936-2004)

Микола Степанович Вінграновський народився в місті Первомайську в сім'ї селянина. Після закінчення середньої школи навчався у Всесоюзному інституті кінематографії (1960), а потім працював на Київській студії ім. О. Довженка як кіносценарист, режисер, актор. На цей час припадає знайомство його з О. Довженком, який мав великий благодіючий вплив на творчість і навіть вибір життєвого шляху майбутнього поета. Перші вірші М. Вінграновського з'явилися друком 1975 року, а перша збірка – "Атомні прелюди" – вийшла 1962 р.

У 1984 році за збірки творів для дітей "Літній ранок" (1974) , "Літній вечір " (1976), "Ластівка біля вікна" (1981) , "На добраніч" (1983), удостоєний Державної премії України ім. Т. Шевченка.

Іде кіт через лід
Чорнолапо на обід.
Коли чує він: зима
Його біла підзива.
– Ти чого йдеш через лід
І лишаєш чорний слід?
– Бо я чорний, – каже кіт, –
Я лишаю чорний слід.
Коли ж біла ти сама,
То білій тут дотемна!
І пішов кіт через лід
Чорнолапо на обід.
Стала зимонька сумна:
За котом ішла весна.

До нас прийшов лелека
З косою на плечі,
Води напився з глека
Та й сів на спориші.
І так сидів лелека,
І думав те, що знав:

Пропало десь далеко
Все, що косити мав,
Пропало десь далеко.
Не видно вдень-вночі...
І плакав наш лелека
З косою на плечі.

Котик, котик,
Золотий животик,
А хвостик залізний –
Не ходи нам пізно!

Не буди ще з ночі
Нам медвяні очі,
Медом, соне, ти
Очі нам масти.

Будемо ми спати,
А мати співати.
І ти, наш коточку,
Задрімай в куточку.

Далекими світами
Вночі і по ночах
Горбатими морями
Летів додому птах.

Його мала голівка
Боялась над крилом –
Та зацвітала гілка
Блакитно-білим сном.

І птах сказав до себе,
До вітру на крилі:
Нам лиш літати небом,
А жити - на землі.

Приспало просо просеня,
 Й попростувало просо,
 Де в ямці спало зайченя
 І в сні дивилось косо.

Йому сказало просо: спи,
 Заплющ косеньке око.
 Залізли коники в снопи,
 І хмара спить високо.

Заснув у хащі сірий вовк
 І лапою укритися.
 Твій сірий вовк в воді намок
 І спати завовчився.

Заснуло поле і горби,
 І на дорозі пустка.
 В солодкім сні біля води
 Росте твоя капуста.

Заплющ косеньке око й ти,
 Підстав під вухо лапку.
 Як будеш спать – будеш рости,
 Маленьке зайченятко.

– Синичко, синичко,
А де твоя спідничка,
І ти на морозі
Ходиш в босій нозі?

– Була на весіллі,
Була й на похмиллі,
І моя спідничка
Там, де й черевички.

– Сороко, сороко,
А де твоя сорочка,
Що ти на сніжини
Та без сорочини?

– Була на хрестинах,
Ще й на іменинах.
Мені ті хрестини,
Що без сорочини.

– Синичко-сороко,
А де ж ваше око,
Що ні спідничини,
Ані сорочини?

Георгий Базырев

(1953-2010)

Георгий Александрович Базырев (Бореев) родился 8 сентября в 1953 года. Служил в рядах Советской Армии в Восточной Германии. После демобилизации работал грузчиком в портах Черного моря и судосборщиком на Черноморском судостроительном заводе в Николаеве.

Первые пробы пера начал делать в 25 лет, посылая свои стихи в областные и районные газеты г. Николаева. Через 2 года стал Лауреатом Премии Украинского комсомола им. Довженко за цикл стихов, посвященных родной природе и матери. В 1980 году поступил в Литературный институт им. Горького, на факультет поэзии, семинар Ларисы Васильевой. Свою первую книгу «13 знаков Зодиака» Бореев написал и издал за свой счет в 1998 году, в 1999 году были опубликованы книги «Инопланетные цивилизации Атлантиды» и «Сознательные выходы из тела», которые стали бестселлерами... Затем были изданы и другие его книги: «Азбука йоги», «Полеты души» и др.

Котята

Дала кошка двум внучатам
Рукавички и перчатки:
"Я связала вам, мяуки,
Каждому – четыре штуки.
До зимы не потеряйте.
Сколько их – пересчитайте?"
Говорят котята грустно:
"Мы их съели..."
Ой, как вку-у-усно!"

Четверостишия

– «Сколько будет три да три,
 Мальчик в бескозырке?»
 Он ответил: «Три да три –
 Это будет... дырка!»

* * *

Рысь

Мне пожаловалась рысь:
 – Лошадь перешла на рысь!
 От обиды и со зла
 Я на лошадь перешла!

* * *

Тонет в банке таракан,
 В ней варенье, сладости...
 Нет здесь радости ни нам,
 Ни ему нет радости.

Ко...

Сочный луг стоит некошен.
 На лугу гуляют: лошадь,
 Кот, коза, еще корова...
 Волк пришел!.. –
 Считаем снова.
 На лугу пасется ко...
 Вот и не корова!
 Пейте, детки, молоко
 И считайте снова!
 На лугу собака Колли,
 Что прогнала волка.
 А еще там дядя Коля
 Со своей двустволкой.

Сколько "ко" собралось на лугу?

Дмитро Кремень

Дмитро Дмитрович Кремень – видатний український поет, публіцист, есеїст, перекладач. Народився 21 серпня 1953 року в с. Суха, Іршавського р-ну Закарпатської області. Член Національної спілки письменників України (1979), Асоціації українських письменників (1997). Лауреат Культурологічної премії ім.М. Аркаса (1994), Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

Перша книга поезій "Травнева арка" вийшла у 1978 р. Згодом були надруковані "Південне сяйво" (1982), "Танок вогню" (1983), „Бурштиновий журавель" (1987), "Шлях по зорях" (1990), „Пектораль" (1997), „Елегія троянського вина" (2001), „Літопис" (2003), „Атлантида під вербою" (2003), „Синопсис" (2003), „Полювання на дикого вепра" (2006), "Літній час" (2007), "Скіфське золото" та ін. Д. Кремень – Голова Миколаївського відділення спілки письменників України.

Зима

На вершині, де село,
Повно снігу намело.

Нам тепер не треба їжі:
– Дайте нам санчата й лижі.

З гір спускатися пора! –
Зашуміла дітвора.

Рукавички

У маленької сестрички
Дуже теплі рукавички.
Не страшний мороз сестричці,
Бо рука – у рукавичці.

Лісовик-чарівник

Я ходила у лісочок
На зозулин голосочок.

Одшукала черевик,
Що згубив Лісовик!

Як ти ходиш, Лісовичку,
Ув одному черевичку?

Там шипшина, білий гриб
На одній нозі: стриб-стриб!

А дідусь-лісовичок
До Миросі все мовчок.

А Мирося – скік і скок
На зозулин чобіток.

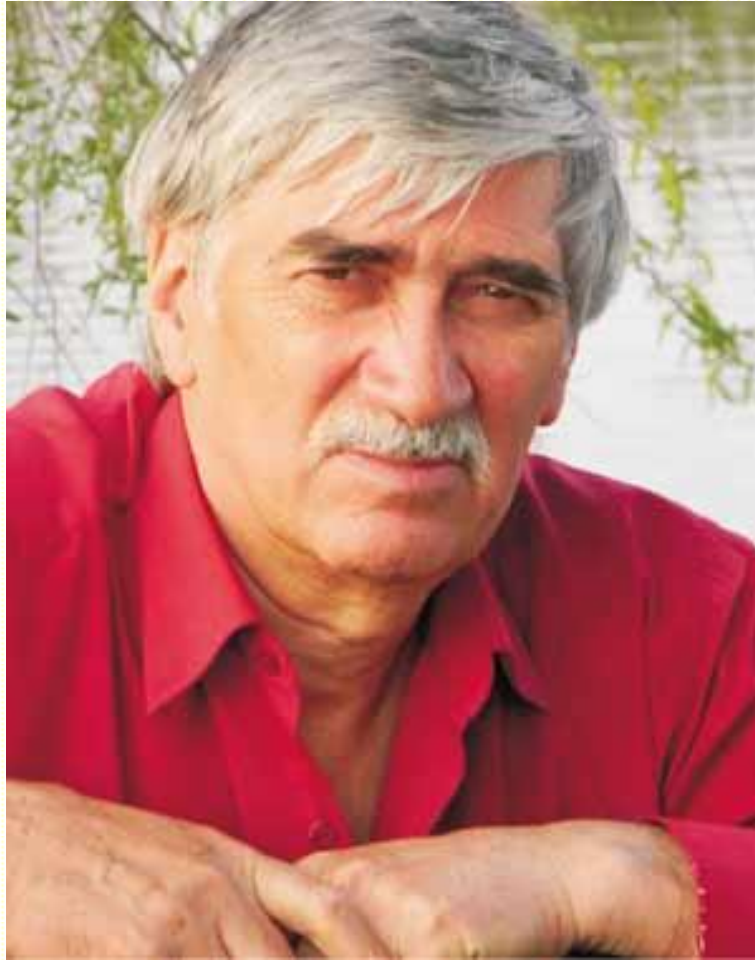
Ох, який здійнявся крик!
Лементує Лісовик.

Ой, дитино! Що за звичка
Брать гриби без черевичка?
Нас на руки брати слід
І – додому, на обід.

Я і босий маю дані
Покататися в сметані...

Анатолій Качан

Анатолій Леонтійович Качан народився 16 січня 1942 року в селі Гур'ївці Новоодеського району на Миколаївщині. Дитячі роки минули в сусідньому селі Новопетрівському, на березі Південного Бугу. Вищу освіту здобув на філологічному факультеті Одеського університету. Після закінчення вузу (1965) вчителював у місті Вилковому на Дунаї, був військовослужбовцем у Криму, кореспондентом обласної молодіжної газети, редактором видавництва „Маяк” в Одесі.

З 1970 року живе в Києві. Працював у секторі преси ЦК комсомолу України, протягом тривалого часу очолював літературні відділи в популярних дитячих журналах „Піонерія” (нині „Однокласник”), „Барвінок” та ін. Нині – Голова комісії з дитячої літератури Національної спілки письменників України, очолює творче об'єднання дитячих письменників Київської організації НСПУ. Заслужений працівник культури України, відмінник освіти України.

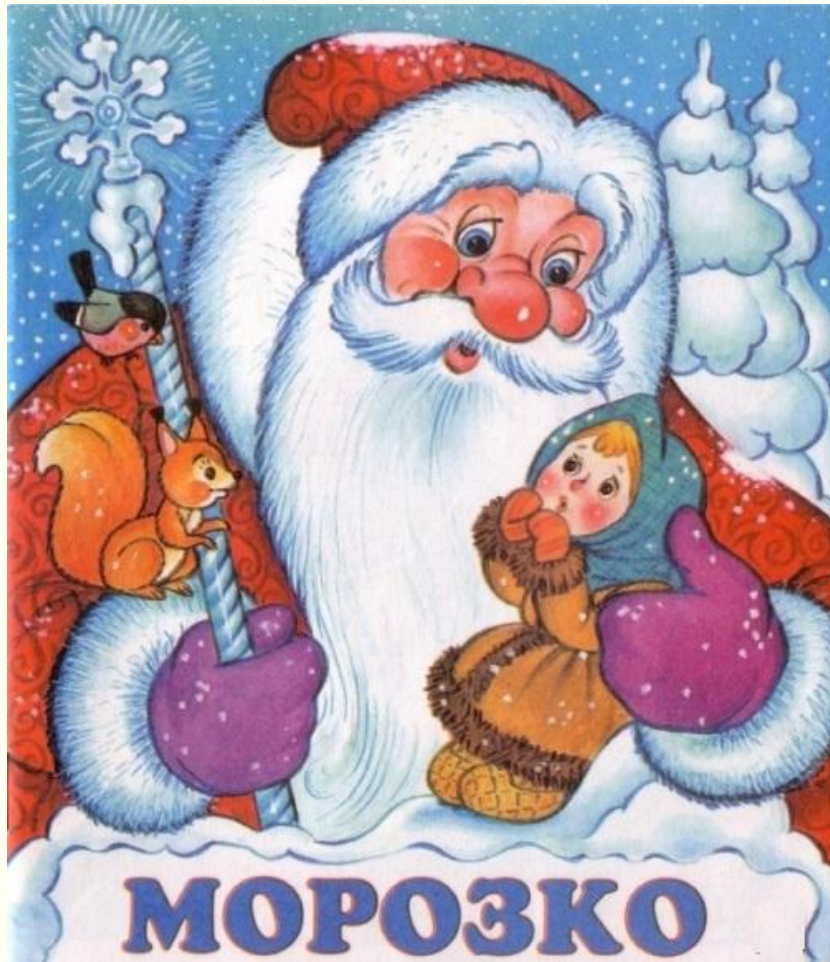

Зелена школа

Рано-вранці, як до школи,
Поспішають наші бджоли
До зеленої держави,
Де цвітуть і пахнуть трави.

Там, у заростях барвінку,
Чебрецю і материнки,
Вчаться бджоли ціле літо
Добувати мед із цвіту.

Морозко

Він для ворони
І снігурів
Калини грона
Підсолодив.
На вікнах квіти
Розмалював,
Щоб я за літом
Не сумував.

Два плюс два

Мені на долоню
Злетіли з хмаринки
Дві білі сніжинки
І ще дві сніжинки.
А разом виходить
Якась дивина –
А разом виходить
Краплина одна!

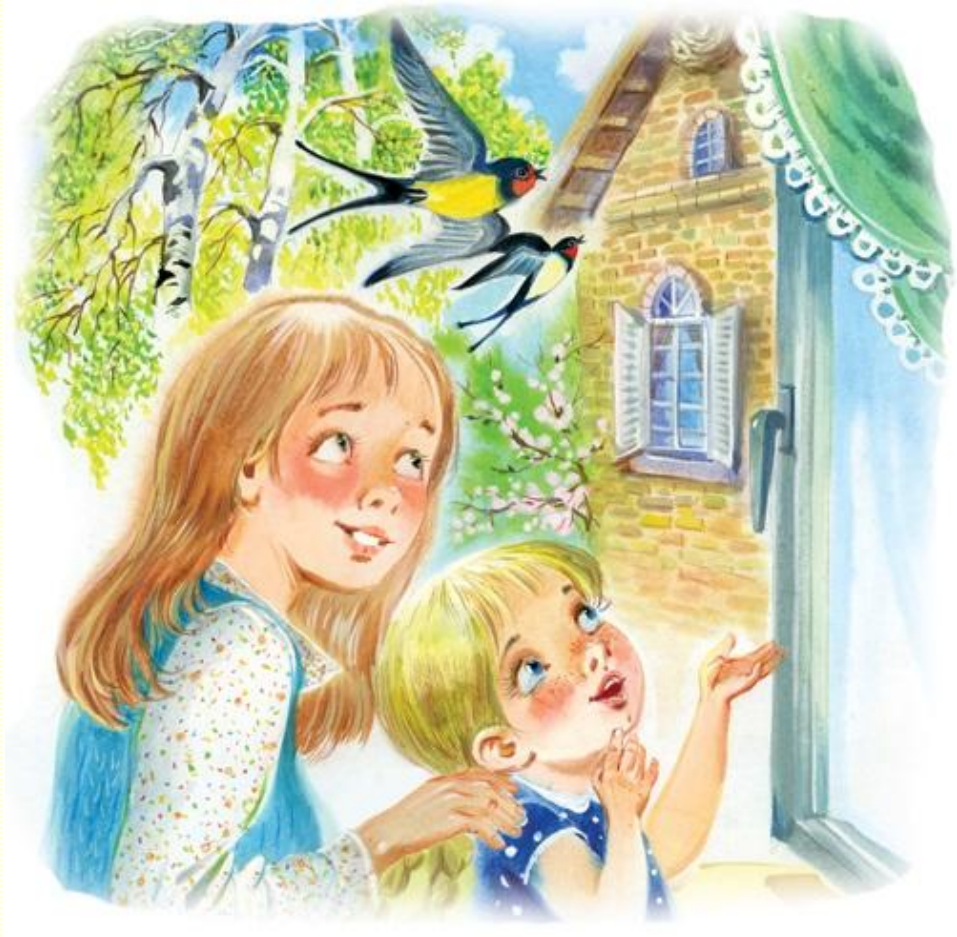

На городі

На городі, день при дні,
В голубій хустині
Садить мама навесні
Помідори, дині...
Ось до мами підійшов
Брат мій, говорійко:
– Що це садите ви знов?
– Огірки, Андрійку.
Тут Андрійко мимохить
Замахав руками,
Далі каже:
– Ну садіть,
Та не кислі, мамо.

Чекання

Навесні, коли бузок
Хоче зацвітати,
Виглядає ластівок
Наша біла хата.
Ми подвір'я підмели,
Висіяли квіти,
А весні допомогли
Яблуні білити.
І розчистили струмок,
Що тече з діброви...
До прильоту ластівок
Все у нас готово.

Веселинки

Обережний, хитрий лис
До нори вечерю ніс.
Біг додому лісом лис,
Шелестів над лисом ліс.

Я знайшов у лісі гриб,
А приніс додому ...риб.
Мабуть, десь поміж кущів
Букву «Г» я загубив.

Дощова осінь

Водить осінь хороводи
То із листя, то з дощів.
На прогулянку виходять
Парасолі і плащі.

Там розмову парасолі
Із плащами завели:
«Ах, як довго у неволі,
У темниці ми були.

Та вернулися тумани,
Задощило в небесах,—
І ми знову у пошані,
Знов нас носять на руках».

І прийшли тоді до згоди
Парасолі і плащі,
Що найбільша насолода —
Це коли ідуть дощі.

Лариса Матвеева

Лариса Витальевна Матвеева родилась 9 мая 1969 года в городе Николаеве. Стихи начала писать в ранней юности. Первая публикация в газете «Ленінське плем'я» в 1990 году. В 1994 году вышла первая книга стихов «Мотив судьбы» (издательство «Юпитер, Николаев»).

Член Национального Союза писателей Украины с 1998 г. и Союза писателей России с 2011 г. Автор трех поэтических сборников: «Мотив судьбы» («Юпитер», Николаев, 1994 г.), «Осколки» («Тира», Одесса, 1996), «Полнолуние» («Радуга», Киев, 2000); драматической поэмы «Светлейший» («ОАСУП», Николаев, 1996) и повести «Непозволительная роскошь» (ЧП «Волошин», Николаев, 2002). Автор более тридцати текстов песен на музыку украинских композиторов.

Считалочка

Как у нашей Мурки
 Пятнышки на шкурке,
 Хвостик полосатенький,
 А бочок лохматенький,
 Глазки золотистые,
 Лапочки когтистые.
 Мурка песенки поет
 И у норки мышку ждет.
 Хочет с нею поиграть.
 Раз, два, три, четыре, пять.
 Раз, два, три, четыре, пять —
 Я иду тебя искать.

Первый шаг

От коляски до скамейки –
Три огромных, трудных шага,
Но в глазенках у Андрейки
Любопытство и отвага.

Он примерил строгим взглядом,
Покачнулся осторожно...
Хорошо, что мама – рядом,
Так спокойно и надежно!

Позабыта погремушка,
Мишки, куклы-недотроги...
Храбро делает Андрюшка
Первый шаг своей дороги.

Вот еще совсем немножко...
«Сам! Я сам!» – твердит упрямо.
Но уже устали ножки,
И взяла на руки мама.

Скороговорка

Белка вовсе не бела,
Белка рыжею была.
Белым был большой баран,
Лбом бодал он барабан.

Валерій Бойченко

(1941-2011)

Валерій Петрович Бойченко народився 3 травня 1941р. у м. Снігурівці на Миколаївщині. У 1965р. закінчив факультет іноземних мов Львівського університету. Викладав англійську мову в навчальних закладах Душанбе, Херсона, Миколаєва. Дебютував як перекладач американських, старокельтських поетів і новоанглійських класиків. Окрім того, працював у жанрі дитячої поезії, видавши збірки для дітей “В мене курочка була” (1973), “Зроду я такого ще не бачив” (1975), “Який широкий світ” (1989) та ін.

В. Бойченко – автор поетичних збірок “Іскри” (1972), “Сонячні кола” (1975), “Поліття” (1977), “Багряні колони” (1978), “Широти” (1981), “Світлі ріки” (1984), “Доброта” (1987), “Правий берег” (1991), “Не повториться мить” (2001) та ін. З 1986 р. до 1991 р. очолював Миколаївську організацію Спілки письменників України. Лауреат всеукраїнської премії ім. П. Тичини (2003), лауреат премії ім. О. Олеся (2008), миколаївської обласної премії ім. М. Аркаса (1997), член Національної спілки письменників України.

Міст

В тихих водах переправи,
Наче слон, спинився міст:
Хобот ліг на берег правий,
А на лівий берег – хвіст.

На мосту гудуть машини,
Щиро дякують мосту,
Мчать по хоботу, по спині,
А з'їжджають – по хвосту.

Корабель

Із віддалених земель
Повернувся корабель.
В чисту воду на зорі
Важко впали якорі.
До причалу прихилився –
Мабуть, дуже натовився,
Бо ж нелегко у морях
На морозах та вітрах!
Тож вертають кораблі
Всі до рідної землі
Сил набратися нових
Для важких доріг морських.

Сніговиця

Сніг і вітер – сніговиця!
Помічаю крізь югу:
Розпашіло сяють лица,
Наче маки на снігу.
Ген кущі – як білі вівці.
А при школі, у садку
Яблуньки – мов на лінійці:
Кожна – в білім фартушку.

Насіинка

Високо літає насіинка,
Як її підхопить вітровій –
Зблисне раптом золотава спинка
У небесній синяві густій.
У теплі купається, мов птиця,
Так, здається, облетить світи...
Та усе ж вертається в землю,
Щоб із неї тихо прорости.

Перший сніг

Тихо сьогодні в садочку, так тихо!
Сніг кружеляє між віттям горіха.
Білі сніжинки над хатою в'ються.
Білі сніжинки танцюють, сміються.

Перелетіло, пересміялось.
Тихою ласкою в серці озвалось.
Вечір білявий, у валянки взутий,
Ходить по снігу – скрипу не чути.

Сергій Цушко

Сергій Вікторович Цушко народився 21 липня 1945 р. в селі Лиса Гора на Миколаївщині. Після навчання в Київському політехнічному інституті (1964–1969) більше двадцяти п'яти літ працював інженером у галузі автоматизації цукрового виробництва. 1997–2000 роки – заступник редактора видавничого відділу управління освіти Київської облдержадміністрації. З 2001 року – літературний редактор Університетського видавництва "Пульсари".

С. Цушко автор трьох книжок лірики – «Внутрішні монологи (1993), «Слово» (1995) і «Хор» (2004), збірок – поетичної публіцистики «Мій Майдан» (2007) та інтимної лірики «Закоханий мандрівець» (2007), а також книжечок поезії для дітей – «Данилкова абетка» (2000) і «Ганнусина книжка» (2000). Широко публікується в альманахах та збірках для дітей. Упорядник книжки «Вічний бій» (доля і творчість Володимира Чубинського) та збірки його пісень «Поёт гитара». Поклав на музику поезії ряду відомих поетів і побратимів з літоб'єднання «Радосинь», має близько десяти власних пісень. Перекладає з литовської, білоруської та польської мов.

Рученята

У Ганнусі рученята,
як веселі жабенята:
невгамовні, небайдужі
до струмочка, до калюжі,
до ставочка, до кринички,
і до озера, й до річки.
Рученята мокнуть в ванні,
в мисці, ночвах, у фонтані.
А як трішки підростуть,
прямо в море попливуть.

Хто чим хвалиться

Хутром хвалиться ховрах,
а хвостом – химерний птах.
Хоботом – хоробрий слон,
барвами – хамелеон.
Кожен має хвацький хист –
хутро, хобот або хвіст.
А коли навкруг все спить,
хто над стріхою хурчить?
То без хобота й хвоста
хрущ над хатою літа!

Ранковий сон

У ранковій тиші
сплять спокійно миші.
А чого б не спати –
спить Васько хвостатий!

Цілу ніч гасали,
в піжмурки з ним грали.
Притомились трішки
і Васько, і мишки.

Бджілка

Я гукнув учора бджілці,
Щоб зіграла на сопілці.
Але бджілка не змогла –
Дуже зайнята була.
Я сказав сьогодні бджілці,
Щоб зіграла на сопілці.
Але бджілка не схотіла –
До квіток на луг спішила.
Завтра бджілці я скажу: –
Я тобі допоможу.
А як меду назбираєм –
На сопілці вдвох заграєм.

Бджола і муха

Від неділі до неділі
Бджілонька завжди при ділі.
Від суботи до суботи –
В неї клопоти й турботи.
Муха бджілку запитала:
Ти коли відпочивала?
Муха бджілці докорила:
Ти б хоч раз на день присіла!
Бджілка їй відповідає:
Як лечу – відпочиваю.
А як сяду на акацію,
То хіба назвеш це працею?...

Віра Марущак

Віра Іванівна Марущак народилася 21 листопада 1949 року в с-т Арбузинка Миколаївської області. У 1966 році закінчила Арбузинську середню школу № 2. Писати почала ще в шкільні роки. Перші кроки в журналістиці зробила відразу після закінчення школи. Працювала в арбузинській районній газеті «Нове життя», згодом стала редактором Арбузинського районного радіомовлення. Перше оповідання було надруковано в «Ленінському племені», потім – публікація у збірнику «Октябрь». Активно почала писати, працюючи на радіостанції «Чорноморець» (ЧСЗ), на початку 70-х рр. – в заводській газеті «Трибуна рабочего». Оповідання друкувалися в журналах «Горизонт», «Рабоче-крестьянский корреспондент», «Утро», збірках «На стапелях поезії» (1999), «Грани души» (2001). Автор книг оповідань «Вікнами до сонця» (2002), «Батько з Португалії» (2005), «Цезар, Галка і Новий рік» (2008), «Пригоди Нюмочки» (2009).

Лауреат обласної премії ім. Миколи Аркаса (2002) в номінації «Народна творчість і художня діяльність». Член Національної спілки письменників України (2007), Національної спілки журналістів України (1981).

Мишка-шоколадниця

Я жила у нірці з матусею. У затишній теплій домівці вона цікаво розповідала мені про великий світ і застерігала, що на землі є люди, які не зовсім доброзичливо ставляться до нас, мишей. Говорила й про те, що треба боятися вусатих котів, які тільки те й роблять, що полюють на нас.

Якось матуся мені сказала:

– Нюмочко, ти вже доросла, час самій добувати їжу.

Я теж дуже цього хотіла. І тому охоче шмигнула слідом за нею. Разом дружно взялися гризти дерево. А коли з'явилася дірочка в підлозі, то переді мною відкрилося те, чого я досі не бачила. У великій просторій кімнаті було багато світла, а від ароматів запаморочилося в голові. Виявилось, що так приємно пахнуть цукерки, які були упаковані в зелені мішечки, що стояли поряд з подарунками – плюшевими зайчиками.

Матуся зразу взялася до діла: прогризла дірочку й зникла серед цукерок. Я

зробила те ж саме. Та раптом почулися голоси людей, і я кудись ніби попливла. Від страху зажмурила очі й розплющила їх тільки тоді, коли почула музику. Обережно визирнула зі своєї схованки й побачила, що подарунки лежать під пухнастою ялинкою, а поруч танцюють діти у різному вбранні. Кого там тільки не було – принцеси, лисички, зайчики. І навіть кіт.

Зразу я хотіла кудись дременути, та не знала куди. А придивившись, зрозуміла, що він несправжній, хоч і був у червоних чоботях, із хвостом,

намальованими вусами. Звісно, кіт зовсім не хотів полювати на мене, бо водив хоровод із друзями. Мені теж стало весело, і я ледь не вискочила з мішка погратися, однак, згадала, як мама застерігала: «Не будь довірливою!» Тому я вирішила тихесенько спостерігати за святом. Воно було веселим. Діти сміялися. Грала в ігри. Танцювали.

А згодом до них вийшов дідусь у червоному кожусі з довжелезною білою бородою. Він привітав дітей, роздав подарунки. Я, на всякий випадок, глибше занурилася в цукерки і знову відчула, що кудись попливла. З жахом прислуховувалася до якихось шумів, голосів. Було лячно доти, поки мене не огорнула тиша. Я знову визирнула зі своєї схованки і збагнула, що потрапила до кімнати. Тут було затишно і чисто. Навколо багато іграшок. І схожа на ляльку дівчинка. Вона потягнулася до подарунка. У мене завмерло серце, коли дівчинка взяла мого сусіда – зайчика. Я розуміла, що скоро дійде черга й до цукерок. Коли це сталося, я вискочила з мішка й опинилася в дитячій долоні.

Світлокоса, кучерява дівчинка широко розплющила здивовані блакитні очі:

– Ти хто? – запитала вона.

– Нюмочка, – відверто зізналася я й присіла на задні лапки, щоб будь-якої секунди втекти. Та дівчинка була такою привітною, усміхалася до мене.

– Давай дружити, – запропонувала вона.

– Згода, – одразу відповіла я.

– Я хочу з тобою гратися. Тільки ти мені поклянься, що нікуди ніколи не підеш. Живи тут у моїй кімнаті. Гаразд? – кліпнула довгими віями дівчинка.

– Гаразд, – пообіцяла я.

– Поділюся з тобою своєю заповітною мрією, – дівчинка піднесла до червоних вуст руку, на якій я сиділа. – Давно хочу, аби у мене був братик чи сестричка, бо я ж така самотня. Тато з мамою на роботу ходять, а подружки пограються та йдуть додому, а мені так хочеться, щоб тут, поруч, хтось був і ніколи не збирався додому. Щоб ця кімната була і його домівкою.

Я її розуміла, бо в мене тепер теж не було рідних: невідомо де пропала моя матуся.

Анюточка, так звали мою знайому, була говіркою дівчинкою і розповідала про свої секрети. Добра і дбайлива, прилаштувала для мене ліжечко. Та я любила спати в її черевичку. Про всяк випадок уночі прогризла нірку, хоча зовсім не хотілося покидати цю домівку з таким хорошим другом.

Одного вечора, примруживши очі, Анюточка розкрила свою таємницю, про яку просила нікому-нікому не розповідати, адже в неї незабаром з'явиться сестричка чи братик.

Від радості я ледве не танцювала на задніх лапках. Того вечора ми довго перешіптувались. А коли моя подружка заснула, мені раптом стало сумно: розуміла, що тепер у Анюточки буде з ким бавитись і жити тут, у цій кімнаті. Чи знайдеться для мене місце? Від цих думок на серці було холодно, і я все частіше поглядала на дірочку в підлозі.

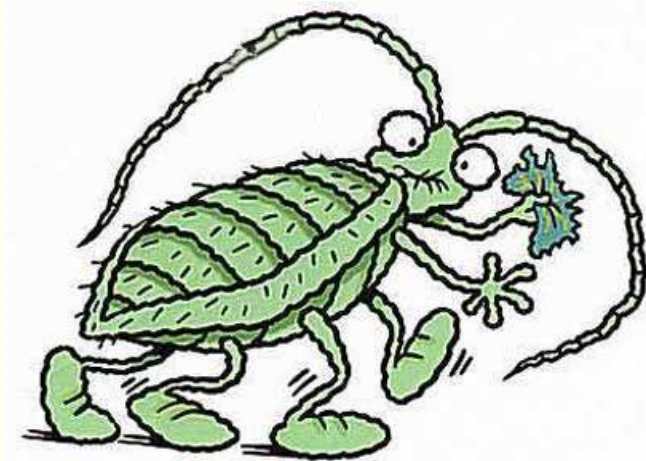

Поневіряння Нюмочки

Я довго сиділа в Анютчиному черевичку. Здавалося, що дівчинка вже не так дуже любить мене, як раніше, і тому ще більше хотілося до своєї матері. Навіть уявила, як вона пестить, голубить мене. Захотілося розповісти їй про свою нову подружку і про те, що тепер у дівчинки буде хтось ближчий і дорожчий за мене. З цими думками я шмигнула в дірочку. Довелося рити дорогу, лапки боліли. Аж раптом я опинилася в якійсь щілині. Зірвалася й полетіла вниз, б'ючись об каміння. Знепритомніла.

Не знаю, скільки я пролежала на холодній підлозі. Боялася поворухнутися, боліло все тіло. Я почувалася самотньою, нещасною, не знала, як бути далі. Та раптом відчула, як мене хтось лоскоче. Повернула голову й побачила таргана. Він перебирав довгими вусами і здивовано дивився на мене.

- Чого розляглася на дорозі? – запитав, навіть не привітавшись.
- Заблукала, матусю шукаю, – сказала й відвернулася від непроханого сусіда.
- Ха-ха! Матусю шукає, – аж присів від сміху тарган. – Навіщо вона тобі? Краще ходімо зі мною, я тобі своїх родичів покажу. Ти знаєш, скільки їх у мене? – він гордо задер голову.
- Може, і пішла б, але в мене боки болять і їсти хочу, – зізналася новому незнайомцю.
- Чекай, – крутнувся з усіх своїх ніг тарган і щез так швидко, як і з'явився.

Знову залишилась сама на холодній підлозі. Майже безпомічна, думала що для мене закінчилося хороше життя, тепер не матиму такого друга, як Анютка. Доведеться поневірятися. Від думок відволік шум. Глянула і злякалася – поруч проходило полчище тарганів, кожен із них ніс по крихті хліба. Переді мною виросла ціла біла гора.

- Їж і ходімо з нами, – запропонував мій знайомий. – І наїсися вдосталь, і на теплому місці спатимеш...

Пропозиція сподобалася. Поївши, я вирушила за натовпом нових друзів. Вони показали мені дорогу до якоїсь квартири. Зразу ж не сподобався неприємний запах. Довго приглядалася до того, що відбувалося в кімнаті. Тут головними були таргани. Вони господарювали всюди – деякі вилизували тарілки та каструлі, інші з раковини пили воду. Їх – не злічити! Я подумала, що мій знайомий дуже щасливий: має скільки родичів. Тільки було цікаво, як же він впізнає свою маму. Та, мабуть, вона йому й не дуже потрібна, адже він діловито сидів на столі і гриз недоїдену ковбасу. Навіть намагався залізти до чарки, з якої тхнуло чимось дуже неприємним та різким. Такий же запах йшов і від чоловіка з синім носом.

- А ти пригощайся, пригощайся, – припрошував мене тарган. – Тут господар добрий, нас не чіпає, не те, що його сусіди: і порошки нам підсипають, і якимись

білими олівцями по стінах малюють, від чого ми чманіємо, а тут нам простір, – кинув майже закоханий погляд на ліжко, де спав розхристаний чоловік. Він мені не сподобався, і я знову пригадала свою чистеньку Анюточку й складені в рядочок іграшки.

У кутку погризла сухарик, перепочила і знову вирушила на пошуки. Мені так хотілося знайти маму чи мою біляву дівчинку.

З цими мріями я рила сиру землю. Тут було неприємно, холодно і нікого було навіть спитати, чи бачили мою рідненьку. Коли знайшла ледь помітну дірочку, стало легше працювати. Я просувалася швидко й натрапила на великого черв'яка. Він відпочивав.

Я одразу зрозуміла, що він був непоганим дядьком, бо довго розпитував про моє життя. Намагався чимось допомогти, але з'ясувалося, що не знає моїх родичів, і шукати порадив не тут, а на землі.

– Як же туди добратися?

– Здається, це там, куди показує моя голова.

Я покрутила лапкою біля скроні:

– У тебе ж їх дві, і показують у протилежні сторони!

– Морочиш мені голову, – розсердився черв'як і, зручно примостившись у ямці, захропів.

Поміркувавши над його словами, вирішила: і справді, по землі буде легше пересуватися. Та й взагалі там багато цікавого. Взятася до роботи. Стомлювалася, перепочивала і знову працювала. Не знаю, скільки минуло часу, але відчула, що наді мною потепліло – земля заворушилася. Нарешті я досягла своєї мети: опинилася на поверхні, в очі вдарило яскраве світло. На мить я осліпла.

Аркадий Суров

Аркадий Геннадьевич Суров родился 16 апреля 1964 года в городе Пермь, на Урале, там его отцовские корни. В 1970 году семья переехала в г. Николаев, на родину матери. С тех пор А. Суров живет на юге. Юг – его родная земля, Николаев – родной город. Стихи он начал писать в подростковом возрасте, как все нормальные дети. В 1996 году в Николаеве вышла его первая скромная книга "Производитель впечатлений", а дальше – 1998 г. – "Ближнее плавание" (г. Николаев), 2000 г. – "Голоса над морем" (г. Николаев), 2003 г. – "Стихи" (г. Николаев), 2005 г. – "Книга на четверых" – сборник в составе четырех авторов (г. Санкт-Петербург), 2008 г. – "Внутреннее пространство" (г. Николаев).

В 2000 году Аркадий Суров стал призером Международного Конкурса "Неизвестные поэты России", проводимого ПЭН КЛУБОМ, под эгидой ЮНЕСКО. В 2002 году он закончил Николаевский педагогический институт по специальности "Преподаватель русского языка и зарубежной литературы". В 2007 году был принят в Союз писателей России. Аркадий Геннадьевич много публикуется в периодической печати, Интернете, альманахах и сборниках в Украине и за рубежом, выступает в школах, библиотеках, ВУЗах, ведет активную творческую жизнь.

Про мальчика Женю

Жене Наумову

!

Мальчик Женя спит в кроватке,
Спит и носиком сопит.
Снится Жене пряник сладкий,
Леденцовые лошадки,
Кран подъёмный, лук на грядке.
Женя спит.

Звёздами швыряет лето,
Вон – одна в пыли лежит.
Жене неизвестно это,
Женя едет без билета,
Пробирается к рассвету.
Женя спит.

||

Ветер в окна дует,
Солнце – через край,
Голуби воркуют:
«Женечка, вставай!»

Воробей чирикнул,
Пискнул на своём.
Грузовик бибикнул:
«Женечка, подъём!»

Просыпайся, соня!
Нынче ночью, знай,
Наступила осень!
Женечка, вставай!

III

Сказала мама: «Осень наступила –
Погас костёр».
А за окном всё так же, как и было –
Всё тот же двор.

Гоняются собаки за котами,
Шуршит песок.
На небе солнце, правда, с облаками,
И ветерок.

Лишь на деревьях, вроде бы прощаясь,
Листва шумит.
Наверно, скоро соберётся в стаю
И улетит.

IV

Кошка Машка и собака Кузя,
Вместе с Женей ползают на пузе.

Под диваном пыль, в углу игрушки,
Закатилось яблоко под стол.
Кузя с Машкой зря топорщат ушки,
Женя первым яблоко нашёл!

Он и рад бы с ними поделиться,
Он не жадный, он – хороший друг,
Только им еда другая снится:
Холодец, котлеты, рыба, суп.

Кошки и собаки, так уж вышло,
Не едят ни яблоки, ни вишни.

Я сегодня не гуляю с бабушкой,
 Нынче дождь, на лужах пузырьки.
 Бабушка нажарила оладушек
 Вкусных. И читает мне стихи:
*«Уронили мишку на пол,
 Оторвали мишке лапу...»*
*«Муха, муха, цокотуха,
 Позолоченное брюхо...»*
*«Дядя Стёпа, великан,
 Проглотил подъёмный кран...»*
*«Добрый доктор Айболит,
 Он под деревом сидит...»*

Дождь стучит в свои ладошки- ладушки.
 Я люблю, когда читает бабушка.

VI

Старый доктор Айболит
Ошарашено глядит –
Что за мальчик незнакомый
По траве к нему бежит?
«Дядя доктор, поскорей
Излечи моих зверей!
Кошка Машка ела рыбу –
Наглоталася костей.
Пёсик Кузя простудился –
Хрипло дышит и скулит.
На тебя одна надежда,
Добрый доктор Айболит!»
Айболит спешит: «Скорей!
Мы спасём твоих зверей!»

А недавно мальчик Женя
Муху-Цокотуху спас,
Не с Комариком отважным,
С Дядей Стёпой в этот раз!
Дядя Стёпа, он – герой!

Раз! – махнул своей рукой,
И не стало паутины
В уголочке над плитой!
В общем, Муха спасена,
Очень счастлива она!

Ну а мишка с оторванной лапой,
Он ведь помощи и не просил.
Он лежал себе тихо, не плакал,
Лишь глазами на Женю косил.

Женя взял его, крепко обнял,
Расспросил, кто его растерзал,
Лапу мишкину с пола поднял
И на ухо тихонько сказал:
«Скоро мама с работы придёт,
Твою лапу на место пришьёт».

VII

Баловство и игры прекращаются,
Лишь с работы мама возвращается.

Сразу все заброшены игрушки:
Мячик – в угол, грузовик – под стол.
Бабушка, бросай свои ватрушки!
Самый главный человек пришёл!

Мама – Женина, а Женя – мамин!
Кто кого целует – не поймёшь!
Шепчут на ухо! Сопят носами!
Обнимаются – не разорвёшь!

Впрочем, время к ужину покажет,
Женя выпьет чай и спать пойдёт.
Мама сказку добрую расскажет,
Мама тихо песенку споёт.

VIII

«Сон приходит на порог».
Сон протопал сто дорог,
Он сперва ходил на запад,
Ну а после – на восток.

На востоке – уголёк,
А на западе – сверчок,
Сон устал, намаял лапы,
К нам зашёл на огонёк.

Сон, садись-ка на кровать,
Будем вместе напевать.
Женя наш – послушный мальчик,
Он устал, он будет спать.

Сон приходит на порог,
Крепко-крепко спи, сынок.

Надежда Щедрова

Надежда Спиридоновна Щедрова родилась в Николаеве 29 апреля 1944 года. По своей основной профессии она инженер-кораблестроитель. Начала публиковаться в 1979 году. Лауреат Всесоюзного фестиваля народного творчества в Москве (1987 г.), Член союза писателей России (2007 г.).

Н. Щедрова автор поэтических сборников: "Жизнь в двух веках", "Испытание", "Этот прекрасный мир" и др.

Утро

Солнца луч скользнул по мне.
Потянулась я во сне.
Солнце сон с меня смахнуло,
Мне с улыбкой подмигнуло.
Улыбнулась я в ответ.
Утро раннее, привет!

Полистай странички
Братiku, сестричке,
Посмотри картинки,
Маленький мой друг.
Тут найдёшь снежинку
И в лесу малинку,
Дом и с квасом крынку,
Радугу и луг.
Почитай подруге,
Бабушке и другу,
Маме на досуге
Можешь почитать,
Как бушует вьюга,
Как тепло на юге,
Как на речке Буге
Славно отдыхать.

Золотое всё вокруг

Золотое всё вокруг:
Рыжий кот, цыплёнок, лук.
Апельсин, лимон, урюк,
Банты у моих подруг.
Груша золотая тоже,
Золотой загар на коже.
Конь пасётся золотой,
Хлебный колос налитой.
Золотой песок у моря,
Золотой братишка Боря,
Всё по цвету золотое,
Ярким светом залитое.
Потому что рядом с нами
Золотые папа с мамой.

Подарок

У меня игрушка – пёс,
А зовут его – Барбос.
Он не прыгает, не лает,
Глаз своих не закрывает,
Хоть игрушечный, но славный
И среди игрушек главный.
Я играю с ним и сплю,
Больше всех его люблю.
Вместе с ним сажусь обедать –
Это ведь подарок деда.

Людмила Чижова

Людміла Яківна Чижова народилася 22 серпня 1939 року в с. Піщаний Брід на Кіровоградщині. У 1947 році пішла до школи; будучи ще ученицею 8 класу, написала свій перший вірш, присвячений улюбленій героїні З.Космодем'янській. З 1970-1975 рр. заочно навчалася у Київському державному інституті культури ім. О.Є.Корнейчука за фахом "режисер". З 1963 р. почала друкуватись в періодиці.

У 1994 році вийшла друком перша книга лірики «Барви літа», книга для дітей «Бабусина казка», «Води живої джерело». Автор 20 книг: «Окраса життя» (1996), «Ода матері» (1997), «Ємигея» (1999), «Степова птаха» (2001), «Казка на канікулах» (2001), «Новорічна казка» (2002), «Із глибини народної криниці» (2003), «Ми малюємо осінь» (2004), «А вже весна» (2005), «Світе, мій світе» (2006) та ін. Л.Я. Чижова лауреат премії ім. Миколи Аркаса (2000 р.), член національної Спілки письменників України (1997 р.).

Свято

В дитсадку сьогодні свято,
Поспішаємо вітати,
Бо у Галочки та Жені –
День народження.
Їм спекли пиріг святковий –
І великий, і чудовий,
Два Миколи танцювали,
Оля пісню заспівала,
А малі Юрась і Вітя
Принесли дівчатам квіти.
Потім за столи ми сіли
І пиріг святковий з'їли.
Ви, дівчатка, молодці,
Іменинниці!

Сірий дощик

Довго, без надії
Сірий дощик сіє,
Нудьгу навіває,
Сонечко ховає,
Не пускає з хати
Зовсім нас гуляти.
Все вікно в патьоках –
Ось така морока...

Працьовитий павучок

Сплів маленький павучок
З павутинок гамачок,
Гамачок його гойдає
І дрімоту навіває.

Краплі дощові упали,
Зовсім гамачок порвали,
Та упертий павучок,
Плете новий гамачок.

Владимир Христенко

Владимир Николаевич Христенко родился в Николаеве 22 апреля 1954 года. После окончания школы № 7 города Николаева, продолжил учёбу в Николаевском кораблестроительном институте, где и остался преподавать на кафедре сварочного производства. Кандидат технических наук, доцент, автор более 70 научных трудов в области прочности сварных конструкций и автоматизации сварочного производства. В 1991-1993 года возглавлял Отдел международных связей Николаевского горисполкома.

С 1994 года В. Христенко живёт в Москве. Он является организатором и бессменным руководителем Николаевского землячества Москвы – одной из наиболее авторитетных и уважаемых общественных организаций российской столицы. Стихи и прозу, в том числе и юмористической направленности, пишет с юности, но рассматривает это своё увлечение исключительно в виде хобби.

"Помощник"

Скажет дедушка: "Внучок!
Принеси мне молоток –
Мы с тобой сегодня вместе
Поработаем чуток!"
Я, конечно же, не прочь,
Чтобы дедушке помочь –
Помогать ему с ремонтом
Я готов и день и ночь!
Я согласен, так и быть,
Молотки за ним носить,
Чтоб ему не скучно было
Всё на свете мастерить!
Даже завтра и потом
Помогу ему во всём...

Лишь бы бабушкину кашу
Мне не кушать с молоком!

Кошкин сон

Позвала я кошку спать –
 Постелила ей кровать,
 Перед сном помыла лапы,
 Хвост укрыла у растяпы,
 Чтобы он согреться мог
 И под утро не продрог.
 Я старалась, как умела,
 Даже песенку ей пела,
 Лишь бы только сразу ей
 Засыпалось поскорей!
 Только Мурка спать не стала –
 Разбросала одеяла
 И сбежала на балкон
 Досыпать вечерний сон!
 Я расстроилась, ревела –
 Я ж как лучше ей хотела!
 Ну такая канитель
 Кошку уложить в постель!

Мишка-почемучка

Почему бывает лето?
Что такое "то" и "это"?
Где кудыкина гора,
И куда ушло "вчера"?
Кто мне скажет, кто ответит:
"Как Луна ночами светит,
Отчего бывают сны
И зачем они нужны?"
Все твердят: "Какой липучка
Этот Мишка-почемучка –
От его "Зачем" и "Как"
Попадают все впросак!"
Говорят, я всем наскучил,
Всех вопросами замучил –
Задавая каждый час
Их по десять тысяч раз!
Я не спорю – я согласен,
Но один вопрос не ясен:
"Отчего мне всё вокруг
Интересным стало вдруг?
И зачем всё время дети
Задают вопросы эти?"
Ну никак я не пойму!
Объясните: "Почему-у?"

Считалочка

Это – ёжик.

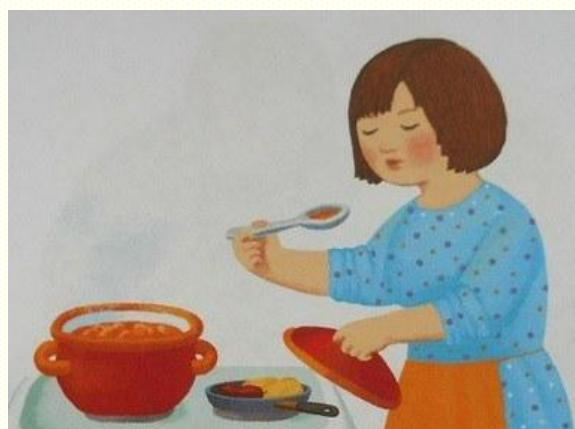
Это – ножик.

Это – ровно восемь ножек.

Это – мой велосипед,

это – мама ест обед.

Это – рыба деда Жени,

это – Ирка спит "от лени".

Это мой дружок Сергей в зоопарке у зверей.

Это – ножик, только детский,

это – лает пёс соседский,

Это – все мои друзья,

Ну а это точно Я!

6 - 9 лет

Микола Вінграновський

(1936-2004)

Микола Степанович Вінграновський народився в місті Первомайську в сім'ї селянина. Після закінчення середньої школи навчався у Всесоюзному інституті кінематографії (1960), а потім працював на Київській студії ім. О. Довженка як кіносценарист, режисер, актор. На цей час припадає знайомство його з О. Довженком, який мав великий благодіювний вплив на творчість і навіть вибір життєвого шляху майбутнього поета. Перші вірші М. Вінграновського з'явилися друком 1975 року, а перша збірка – "Атомні прелюди" – вийшла 1962 р.

У 1984 році за збірки творів для дітей "Літній ранок" (1974), "Літній вечір" (1976), "Ластівка біля вікна" (1981), "На добраніч" (1983), удостоєний Державної премії України ім. Т. Шевченка.

Розкажу тобі я ще й про те,
Як у зайця вухо не росте,
Як росте у зайця довгий хвіст,
Довгий хвіст від лісу через міст.

Розкажу тобі я про сніги.
Про сніги, що ходять без ноги,
В тих снігах є пісня на губах,
Біла-біла пісня у снігах.

У тій пісні заєць наш сидить,
У тій пісні вухо його спить,
І росте в тій пісні його хвіст,
Довгий хвіст від лісу через міст.

У срібне царство цвіркунів
 Од вітру голубого
 Упав інжир і розімлів,
 І не сказав нічого.

Його понюхала оса
 Своім жовтеньким носом.
 Його надибала роса
 І всілась над ним росо.

Цар цвіркунів Цвіркун-Співець
 Інжира як побачив,
 То так зрадів – хай тобі грець! –
 Що аж зайшовся плачем.

За Цвіркуном – у плач оса
 Осиною сльозою,
 А за осою і роса
 Сльозою росяною!

Утрьох так плакали вони
 Від радості і щастя,
 Що цей інжир їм до весни
 За мед солодшим здається!

Вві сні наш заєць знову задрімав.
Якби не в сні, то де б йому дрімати?
На теплу землю вухонько поклав
І серце своє заяче під лапи.

Додому ніч собі на небо йшла,
І на зорю дивилася мурашка...
Дрімайлику тим часом зацвіла
Під вусом, під самесеньким, –
ромашка!

Перша колискова

Спи, моя дитино золота,
Спи, моя тривога кароока.
В теплих снах ідуть в поля жита,
І зоря над ними йде висока.

Спи, моя гіллячко голуба,
Тихо в моїм серці і щасливо.
За вікном хлюпочеться плавба
Твоїх літ і долі гомінливої.

Спи, моя дитинко, на порі.
Тіні сплять і сонна яворина...
Та як небо в нашому Дніпрі,
Так в тобі не спить хай Україна.

Хай вона не спить в тобі повік,
Бо вона – для тебе і для світу...
Люлі, мій маленький чоловік,
Капле сон сріблястий з верховіту...

В Іллі на дачі лис дощ,
І троє гусеняток,
Хоч так, чи так, чи як там хоч,
Скубують траву з-під лапок.
І пішаки, як мамлюки, –
Їм бог велів загинуть...
Не пішаки, то маслюки
Шубовснуть у корзину...
Неначе все, як мало быть:
Залатане із латки
Скубе щось серце на майбуть,
Як гусеня з-під лапки.

Вячеслав Качурин

Вячеслав Тимофеевич Качурин родился 20 января 1942 года в селе Бык Саратовской области. После школы учился в Комсомольском-на-Амуре пединституте, а после в Николаевском пединституте (физико-математический факультет). После окончания института работал учителем в селах Крымской и Николаевской областей. В это время появились первые публикации В. Качурин в местной прессе. Затем служил в армии, был связистом на радиостанции средней мощности. После службы он поступает на работу в вечернюю школу на антарктической китобойной флотилии «Советская Украина». Участвовал в нескольких рейсах в Антарктиду.

В 1974 году вышла первая книга В. Качурин «Берег волны». Она посвящена дальним широтам, королевским пингуинам, настоящим мужчинам – морякам. В. Качурин – автор сборников «Берег волны» (1974), «Открытый океан» (1979), «Дорога за город» (1990), «Волшебные рельсы» (1987). Вячеслав Качурин – известный поэт, член Союза писателей Украины и России, автор более 20 сборников стихотворений. Его стихи и песни знают и любят николаевцы всех поколений – от детей до убранных сединами ветеранов.

Страна на Юге

На другом краю планеты,
Где бывал я много раз,
Есть страна, в которой лето
Не такое, как у нас.

Летом здесь бушуют вьюги, –
Ни тропинок, ни дорог.
А лежит страна на юге –
Там, где полюс недалёк.

Где сверкающие пляжи
Сплошь закованы во льды,
Где вода кругом и даже
Неба меньше, чем воды.

Где плывут среди тумана
Сотни айсбергов и льдин,
Три огромных океана
Там сливаются в один.

Там шторма стоят на старте,
Там китам и птицам – рай...
Поищи на школьной карте
Этот самый южный край!

Кто живёт в Антарктиде?

По Антарктике плавают льдины,
Веселятся на льдинах пингвины,
А под ними ныряют дельфины,
Осьминоги, тунцы и сардины...

В Антарктиде живут они дружно,
Им другой Антарктиды не нужно.
И жилось бы друзьям без заботы,
Да житья не дают кашалоты.

Все вокруг их боятся ужасно;
Встреча с ними для жизни опасна.
Ведь одна у них только забота -
Из засады напасть на кого-то.

Эй, пингвины, тунцы, осьминоги,
Унесите скорей свои ноги,
Если вы не хотите попасть
Кашалоту зубастому в пасть!

Чего не знали пингвины

Как штангисты на разминке,
Грузно ходят по тропинке
У подножия вершин
Два пингвина – Пин и Гвин.

Вот, вскарабкавшись на льдину,
Говорит пингвин пингвину:
Эй, послушай, братец Пин,
Посмотри поверх глубин!
Это что за корабли
К нам в Антарктику пришли?

С глыбы льда, как с постамента,
Пин ответил, щуря глаз:
– У шестого континента
Я их вижу в первый раз!

– Что за странная армада
На виду у всех стоит?
– У кита спросить бы надо:
Всё на свете знает кит.

В царстве синего кита

Посреди ледовых плит
 В океане-море
 Чудо-юдо рыба кит
 Бродит на просторе.
 Весит он сто сорок тонн,
 Царь морского мира,
 Он от стужи защищён
 Толстым слоем жира.

Хорошо во льдах киту:
 И тепло, и сытно.
 У кита усы во рту,
 Как большое сито.

И поспать он любит всласть,
 И поесть в охотку.
 У него такая пасть –
 Можно спрятать лодку.

Сквозь тумана пелену
 Утром рано-рано
 Кит пускает в вышину
 Белые фонтаны.

Если сверху он плывёт,
Видит всё и слышит,
А когда нырнёт под лёд,
Целый час не дышит.

И ему не страшен шквал,
Даже очень сильный.
А зовут кита Блювал,
Это значит – синий.

Он с утра до самой тьмы
Ест и бьёт баклуши.
Кит бы мог играть с детьми,
Если б жил на суше...

Дмитро Кремень

Дмитро Дмитрович Кремень – видатний український поет, публіцист, есеїст, перекладач. Народився 21 серпня 1953 року в с. Суха, Іршавського р-ну Закарпатської області. Член Національної спілки письменників України (1979), Асоціації українських письменників (1997). Лауреат Культурологічної премії ім.М. Аркаса (1994), Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

Перша книга поезій "Травнева арка" вийшла у 1978 р. Згодом були надруковані "Південне сяйво" (1982), "Танок вогню" (1983), „Бурштиновий журавель" (1987), "Шлях по зорях" (1990), „Пектораль" (1997), „Елегія троянського вина" (2001), „Літопис" (2003), „Атлантида під вербою" (2003), „Синопсис" (2003), „Полювання на дикого вепра" (2006), "Літній час" (2007), "Скіфське золото" та ін. Д. Кремень – Голова Миколаївського відділення спілки письменників України.

Вишиванка

Виший діду, внучко, вишиванку.
Буду я її вдягати зранку.
Дякувати буду Мирославі
За дитячі рученьки ласкаві.
Миколай святий, малий Миколка
Граються у вашому дворі.
А летить у білім полі голка,
Бо вона проснулась на зорі.
Дні дитинства, роки неповторні
Суджено для радості тобі.
Не губи нитки – червоні й чорні.
Є ще золоті і голубі.
Цей урок життя найважливіший,
Мовлять і бабуса, і дідусь...
Вишиванку діду, внучко, виший,
Я тоді з дороги не зіб'юсь!

Звідки я?

Я народилася у місті,
Йому давно вже літ за двісті.
Біля великої води
Це місто житиме завжди.

Я підросту. Я вивчу дати.
І каравели. І фрегати.
І я на яхті попливу
Із капітаном наяву.
Хвала і честь морському святу.
Чекайте доню, мамо й тату!

Моя вулиця

Там – Інгул, а там – діброва,
А на обрії – маяк...

Архітектора Старова
Зветься вулиця моя.
Дуже зелено і чисто,
Клен, платан тут не зачах.
Бачу я усеньке місто,
Я – у татка на плечах!
А колись, у дні минулі,
Тут один дідусь пройшов...

Побувайте на Інгулі,
Громадянине Старов!

Літачок

Літачок одлітався – і все,
Та й упав на зелену травинку.
Та протяг над ранковим шосе
Золоту павутинку.
І мовчить. Лиш казковий смичок
Цвіркуна в цім ранковому світі.
І на сонці малий павучок
Сушить за ніч змокрілі сіті.
Гучно б'є серденятко твоє.
У садочку, де хата із тиньку,
Ще нескоро павук наснує
Золоту павутинку.

Гуси-лебеді

Летіли гуси, кричали гуси,
Веселим криком будили світ.
Хто із вас, гуси, не повернувся?
Гуси, летіть!

Усім вертати додому треба,
Де Чорне море, старий Дніпро.
Де на долоню летить із неба
Тобі перо...

Мирослава

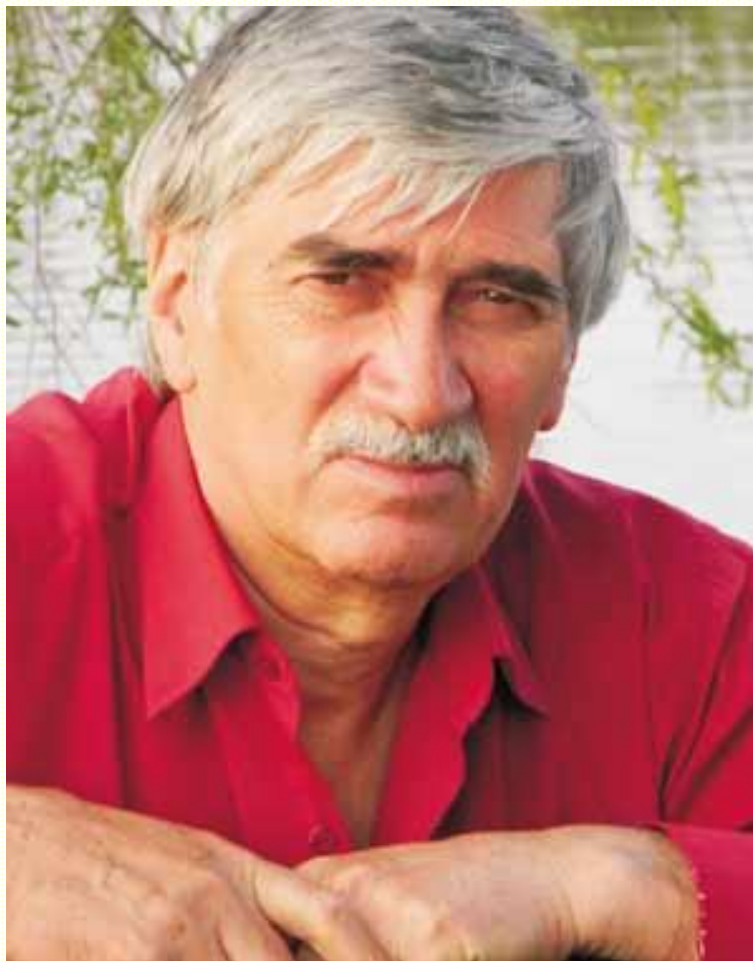
Дивиться ласкаво і лукаво,
І сміється дзвоником маля...
Мирославко, Славко, Мирославо –
Хай у мирі славиться земля!

Хай звучить у янгольському горні
Голос – мамі, тату і мені.
Хай минуть часи, лихі і чорні,
А горять – берегові вогні.

І дитячу пісню, пісню щиру
Ми тоді почуємо усі.
І діждемся слави, слави й миру,
І вінка волошок у росі...

Анатолій Качан

Анатолій Леонтійович Качан народився 16 січня 1942 року в селі Гур'ївці Новоодеського району на Миколаївщині. Дитячі роки минули в сусідньому селі Новопетрівському, на березі Південного Бугу. Вищу освіту здобув на філологічному факультеті Одеського університету. Після закінчення вузу (1965) вчителював у місті Вилковому на Дунаї, був військовослужбовцем у Криму, кореспондентом обласної молодіжної газети, редактором видавництва „Маяк” в Одесі.

З 1970 року живе в Києві. Працював у секторі преси ЦК комсомолу України, протягом тривалого часу очолював літературні відділи в популярних дитячих журналах „Піонерія” (нині „Однокласник”), „Барвінок” та ін. Нині – Голова комісії з дитячої літератури Національної спілки письменників України, очолює творче об'єднання дитячих письменників Київської організації НСПУ. Заслужений працівник культури України, відмінник освіти України.

Крила́та шко́ла

На світанку вулицею міста,
Де шумлять про осінь явори,
З рюкзаками, як парашутисти,
Поспішають діти-школярі.

Наша рідна школа біля гаю
Схожа на літак-аероплан.
Цей літак щоранку вирушає
У далеку подорож до знань.

Опадає з кленів перше листя
На кущі калин і мій рюкзак.
Осінь у червоному намисті
Проводжає літо на літак.

Летять із гірки санки

Летять із гірки санки
Андрійка і Оксанки,
Із гірки біля гаю,
Що зветься Гімалаї.

Андрійкові здається:
У нього від незвички
Душа у грудях б'ється,
Як у вікні синичка.

Оксанка без оглядки
Летить між яворами,
Душа втекла у п'ятки
І зойкує: «Ой, мамо!..»
Бо гірка біля гаю
Крута, як Гімалаї.

Летять із гірки санки
Андрійка і Оксанки.
Це у міста і села
Прийшла зима весела.

Листи із саду

Щодня через леваду,
Через кленовий міст
Шле яблунька із саду
Мені за листом лист.

Сьогодні на світанку
Дізнався я з листів,
Що яблунька-мерзлянка
Боїться холодів.

Із в'язкою соломи
Подався я у сад
І яблуньку знайому
Закутав аж до п'ят –

Щоб у зимову пору
На ніжнім стовбурці
Не обгризали кору
Морози і зайці.

Шле яблунька зимою
Останній лист мені:
"У гості із бджолою
Я жду вас навесні".

Сліди на снігу

Через засніжені сади
Біжить руда лисиця з гаю,
Біжить і заячі сліди,
Мов довге речення, читає.
Лисиця – хитрий слідопит
І знає всі повадки зайця.
Та заєць наш заплутав слід,
Обвів руду навколо пальця.

Джерельце

Уночі над полем
Злива прошуміла.
І мале джерельце
Трохи замуліло.
Ми взяли лопату
І його звільнили,
Заодно лозину
Поряд посадили.
Виростай, вербичко,
Буйною, рясною!

Вранці у моря я запитав...

Вранці у моря я запитав:
– Хто тебе, море, Чорним назвав?

Важко зітхнуло море ясне:
– «Чорним назвали в бурю мене...»

– Чом же ти, море, синє в ці дні?
«Синє, бо небо скупалось в мені.

Синє тому, що зацвів і запах
Синій бузок на моїх берегах».

Соняшники

Уже важка, як олово,
Роса за перелазами,
А в соняшників голови
Косинками зав'язані.

Косинками барвистими
І маминою хусткою –
Щоб горобці-пройдисвіти
Насіння не полускали.

Це соняшники граються
У піжмурки, як діти:
На вітрі колихаються,
Наосліп ловлять літо.

Крихта хліба

З лісосмуг, де свищуть сніговиці,
 Де не стало корму і тепла,
 Перебрались лагідні синиці
 У садки до нашого села.
 В завірюху, ожеледь, морози
 Стукають синиці у вікно,
 З горобцями ділять на дорозі
 Крихту хліба мерзлу і зерно.
 Пригощав пташок я з годівниці
 І почав нарешті відчувать,
 Що для когось крихта – це дрібниця,
 А для пташки – жить чи замерзать.

Летюча квітка

Загадка

На квітку квітка сіла,
Знялась – і полетіла!
Я квітку наздогнала,
Сачком її спіймала,
Як дорогу прикрасу,
До плаття притулила.
А квітка та знялася –
І знову полетіла!

Я квітку наздогнала,
Сачком її спіймала
І знову, як прикрасу,
До плаття притулила.
А квітка та знялася –
І знову полетіла!
Я квітку наздогнала,
Сачком її спіймала...

І так далі, доки не надокучить

(Розгадка: *Метелик*)

Майстер Молоток

Цок, цок, цок, цок! –
 Цокав майстер Молоток.
 Цвяшок цокання злякався
 І у дошку заховався:
 Став маленьким, наче крапка,
 Ледве-ледве видно шляпку.
 Та із дошки по-ти-хень-ку
 Цвяшок витягли обценьки.
 Цок, цок, цок, цок! –
 Знов зацокав Молоток.
 Цвяшок цокання злякався
 І у дошку заховався:
 Став маленьким, наче крапка,
 Ледве-ледве видно шляпку.
 Та із дошки по-ти-хень-ку
 Цвяшок витягли обценьки.
 Цок, цок, цок, цок! –
 Знов зацокав Молоток...

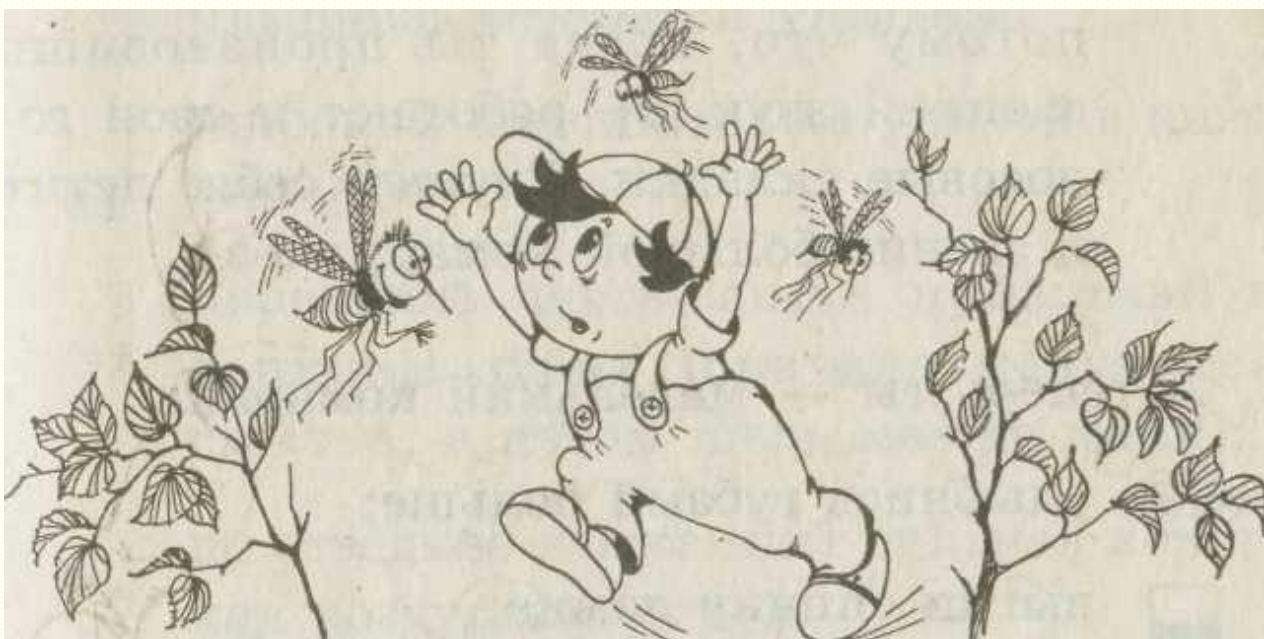
Лариса Матвеева

Лариса Витальевна Матвеева родилась 9 мая 1969 года в городе Николаеве. Стихи начала писать в ранней юности. Первая публикация в газете «Ленінське плем'я» в 1990 году. В 1994 году вышла первая книга стихов «Мотив судьбы» (издательство «Юпитер, Николаев»).

Член Национального Союза писателей Украины с 1998 г. и Союза писателей России с 2011 г. Автор трех поэтических сборников: «Мотив судьбы» («Юпитер», Николаев, 1994 г.), «Осколки» («Тира», Одесса, 1996), «Полнолуние» («Радуга», Киев, 2000); драматической поэмы «Светлейший» («ОАСУП», Николаев, 1996) и повести «Непозволительная роскошь» (ЧП «Волошин», Николаев, 2002). Автор более тридцати текстов песен на музыку украинских композиторов.

Как ловили комара

Боже мой! Какой кошмар!
 Катю укусил комар!
 И Катюша в тот же миг
 Подняла истошный крик.
 С вечера и до утра
 Все ловили комара.
 На ковре, на одеяле...
 Стол нечаянно сломали,
 На пол сбросили часы,
 Поцарапали носы,
 Телевизор уронили,
 Вазу вдребезги разбили,
 Оборвали две гардины,
 Продырявили картину...
 Папа выпачкал рубашку,
 Бабушка разбила чашку,
 Старший брат упал со шкапа
 Прямо Бобику на лапу.
 Бобик взвыл, что было сил!
 Взвыл... и деда укусил!
 Мама, прыгая со стула,
 Даже ногу подвернула...
 Вся семейка сбилась с ног –
 Каждый делал все, что мог...
 С вечера и до утра
 Все ловили комара!
 Но позвольте, где же Катя?!

Сладко спит в своей кровати!
На дворе уже светло...
Рассветает... Рассвело...
И в раскрытое окно
Улетел комар давно.

Все ловили комара...
Убирать теперь пора!

Серый, серый, серый день.
 Кот забрался под плетень.
 Нынче с самого утра
 Дождь идет, как из ведра.
 Мокнут руки, спины, лица.
 Ну-ка, дождик, хватит литься!
 Мокнут рощи и поля,
 Мокнет небо и земля.
 На ветвях намокли птицы –
 И вороны, и синицы...
 Под дождем ссутулятся
 Петушок и курица,
 Мокнет рыжий пёс Трезор –
 Он несет у нас дозор.
 Мокнет лошадь на бегу
 И корова на лугу,
 Трактор и велосипед...
 Словом, мокнет целый свет!

Только в глубине пруда
 Рыбам дождик – не беда!

Белоснежка

I

Лес дремучий и незнакомый
Тайны сохранит.
Жили одинокие гномы
В доме одни.
Кто постирает, сварит обед?
Мамочки нет,
Бабушки нет...

И только Белоснежка, Белоснежка
Поможет, приласкает, пожалеет.
Белоснежка, Белоснежка...
Прекрасней всех на свете и добрее
Белоснежка.

II

Злая ведьма зря колдовала,
Ведь добро сильнее.
Девочка в лесу повстречала
Верных друзей.
Если трудиться ты не устаешь –
Не пропадешь,
Счастье найдешь.

И только Белоснежка, Белоснежка
Поможет, приласкает, пожалеет.
Белоснежка, Белоснежка...
Прекрасней всех на свете и добрее
Белоснежка.

III

В сказках всегда сбывается мечта.
Знает об этом каждый, без сомненья.
Только должна быть в сердце доброта,
Нежность должна быть и терпенье.

А значит Белоснежка, Белоснежка
Однажды сказочного принца встретит.
Белоснежка, Белоснежка...
Прекрасней и добрее всех на свете
Белоснежка.

Валерій Бойченко

(1941-2011)

Валерій Петрович Бойченко народився 3 травня 1941р. у м. Снігурівці на Миколаївщині. У 1965р. закінчив факультет іноземних мов Львівського університету. Викладав англійську мову в навчальних закладах Душанбе, Херсона, Миколаєва. Дебютував як перекладач американських, старокельтських поетів і новоанглійських класиків. Окрім того, працював у жанрі дитячої поезії, видавши збірки для дітей “В мене курочка була” (1973), “Зроду я такого ще не бачив” (1975), “Який широкий світ” (1989) та ін.

В. Бойченко – автор поетичних збірок “Іскри” (1972), “Сонячні кола” (1975), “Поліття” (1977), “Багряні колони” (1978), “Широти” (1981), “Світлі ріки” (1984), “Доброта” (1987), “Правий берег” (1991), “Не повториться мить” (2001) та ін. З 1986 р. до 1991 р. очолював Миколаївську організацію Спілки письменників України. Лауреат всеукраїнської премії ім. П. Тичини (2003), лауреат премії ім. О. Олеся (2008), миколаївської обласної премії ім. М. Аркаса (1997), член Національної спілки письменників України.

Золоті руки

У моїм садку витають
Пахощі густі.
Приберіг я любим друзям
Груші золоті.

Дам по груші я дівчаткам,
Хлопчикам усім.
Скаже хтось:
– Такої груші
Я й за день не з'їм!

Пригадаю, як колись я
Дерево садив,
З дідусем його старанно
Поливав, ростив.

І дідусь поважно скаже
Дітям у гурті,
Що у мене, у онука, –
Руки золоті.

Шпаківня

Є у мене молоток.
Хто його не знає?
Як він вправно у кілок
Цвяха забиває!

Взяв я дощечку легку,
І гладеньку, й рівну,
І сказав я молотку:
– Зробимо шпаківню!

Хай пташата у садок
Прилатають спатки.
Гей, до праці молоток,
Гарна буде хатка!

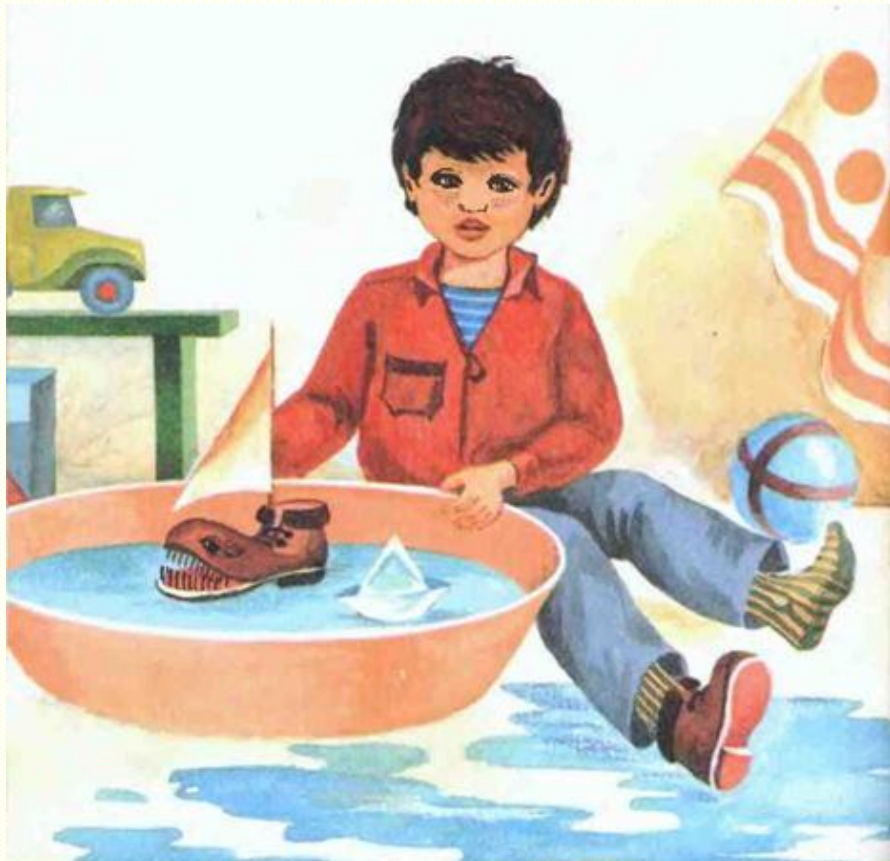
Мій кіт

Побіга, пострибає,
Під ліжком ляже ниць
І муркотить, бо знає
Багато таємниць!

А я його й питаю,
Про що він муркотить.
А він то позіхає,
То удає, що спить.

Ось зиркнули очиці –
І миттю кіт притих.
На те ж бо й таємниці,
Щоб зберігати їх!

Що таке золото?

Ви хіба не знаєте?
Золото – це я.
Вам про це повідає
Вся моя сім'я.

Ось зі мною мама
Чай у ранці п'є:
– Ну посидь хоч хвилику,
Золотко моє...

А коли порвав я
Вчора чобіток,
Тато скрушно мовив:
– Золотко-синок...

Людмила Чижова

Людміла Яківна Чижова народилася 22 серпня 1939 року в с. Піщаний Брід на Кіровоградщині. У 1947 році пішла до школи; будучи ще ученицею 8 класу, написала свій перший вірш, присвячений улюбленій героїні З.Космодем'янській. З 1970-1975 рр. заочно навчалася у Київському державному інституті культури ім. О.Є.Корнейчука за фахом "режисер". З 1963 р. почала друкуватись в періодиці.

У 1994 році вийшла друком перша книга лірики «Барви літа», книга для дітей «Бабусина казка», «Води живої джерело». Автор 20 книг: «Окраса життя» (1996), «Ода матері» (1997), «Ємигея» (1999), «Степова птаха» (2001), «Казка на канікулах» (2001), «Новорічна казка» (2002), «Із глибини народної криниці» (2003), «Ми малюємо осінь» (2004), «А вже весна» (2005), «Світе, мій світе» (2006) та ін. Л.Я. Чижова лауреат премії ім. Миколи Аркаса (2000 р.), член національної Спілки письменників України (1997 р.).

Звідки осінь починається

Звідки осінь починається,
Коли літечко кінчається?
Кетяги червоні на калині,
А хмарки на небі сині-сині.
Вже по хвилях білі бурунці,
Мов пасеться стадо баранців.
А куди птахи знімаються,
Коли осінь починається?
Осінь в той день починається,
Як діти до школи збираються.
І першого вересня – свято
Вам осінь дарує, малята.

День знань

Перше вересня – це школа,
Музика гримить довкола,
Море сонця, море квітів, –
Радісно батькам і дітям.
Першокласники щасливі,
Все для них сьогодні диво,
Бо таке чудове свято.
І для них одних багато
Подарунків і вітань, –
З найповажнішим Днем знань!

Бурчить осінь

Ходить осінь по городу,
Бурчить собі на погоду.
І тому вона сердита,
Що не може зрозуміти:
Чому дні коротші стали
І птахи десь запропали?
Чом жовтіють всі кущі,
Чому квапляться дощі?
Сонечко не так вже гріє...
А найбільш не розуміє,
Чом так радісно довкола,
Коли діти йдуть до школи.

Лариса Ратич

Лариса Анатольевна Ратич родилась 9 сентября 1960 года в г. Порхов Псковской области (Россия). До ноября 2011 года жила на Украине в г. Николаеве. Преподавала русский язык и литературу. В настоящее время проживает в Санкт-Петербурге. Член Союза писателей России, Конгресса литераторов Украины. Поэт, прозаик, драматург. Автор четырёх изданных книг.

Лауреат шестого международного Пушкинского конкурса стран СНГ и Балтии (Москва, 2006 г.), Призёр Международного конкурса детско-юношеской литературы "Десятая планета" в номинации "Школьные годы чудесные" (2012 год). Периодически публикуется в различных периодических изданиях России и Украины таких как: альманах "Гармония", (№ 8, С.-Петербург), "Невский альманах" (№ 3, 2012 год, С.-Петербург) и др.

Выход

Две большие чашки были:
У сестры и у меня.
Но нечаянно разбила
Чашку я свою на днях.
Мама очень огорчилась,
Лишь об этом разговор:
«Ах, как жалко, что разбилась!
Это был такой набор!
Хоть служили чашки столько,
Не бывает без потерь,
Но одна – мешает только,
Как бельмо в глазу теперь!»
Я решила – прочь сомненья! –
Я обрадую семью.
Чтоб исправить положение,
Я вторую разобью!

Считалочка

Раз – два – три – четыре - пять!
Дайте кто-нибудь списать!
На контрольной я сижу,
Одноклассников прошу:
Три – два – раз – четыре - пять –
Не привык соображать!
Пять – четыре – три – два – раз –
Выручай, родимый класс!
Раз – четыре – пять – три – два –
Ведь пустая голова!
Пять – четыре – два – раз – три –
Трудно, что ни говори!
Два – три – раз – пять и четыре –
Нет меня несчастней в мире!
Снова «двойку» получать!
Раз – два – три – четыре – пять...

Пісні для дітей

Диво осінь

(муз: Анна Олейнікова)

Гарні дні, ласкаве диво,
Осінь тепла, золота!
Кольорове і красиве
Листя тихо обліта.

Приспів:

Осінь, омій, осінь – ти ласкава казка
І в осінню днину годі сумувать.
Осінь, осінь, осінь – ти остання ласка.
"Здрастуй, диво-осінь!" – буду я співать.

Сонечко ще гріє добре
І гуляють дітлахи.
Та летіти ген за обрій
Вже збираються птахи.

Птах летить в краї далекі,
Осінь каже: "В добру путь!
До побачення, лелеко,
Повернутись не забудь!"

Зимонька

(муз: Анна Олейнікова)

Знову зимонька прийде,
Зробить біле коло,
Візерунки наведе
Чарівні навколо!
Дід Мороз їй навздогін
В гості завітає,
Попрацює гарно він –
Враз усе засяє!

Ось уже близенько, ось
Милий наш дідусь Мороз –
Наш чаклун, наш чаклун,
Наш чаклун знайомий!
Дід Мороз добріше всіх!
Друже, вийдемо на сніг,
На пухкий веселий сніг! –
Чом сидіти вдома?!

Як засяють, задзвенять
Іграшки блискучі,
Хмари високо злетять,
Як бавовни кручі.
Білий світ у білій млі,
Ковзанка гукає!
Свято, свято на Землі
Хай завжди триває!

Чудова каша

(муз: Анна Олейнікова)

Я одна сьогодні буду вдома,
Хочу працювати без втоми!
Я сама зварю найкращу кашу –
Хай дивується родина наша!

Приспів: Це чудова буде каша!
Мама й тато зразу скажуть:
– Ой, смачна ж вона яка!
Ой, хазяєчка дочка!

Тож налила до крупи водички,
Вкинула і хрину, і гірчички,
Перцю і оцету теж додала,
Щоб та каша смак чарівний мала!

На вечерю всі прийшли до хати –
Починаю рідних частувати;
Каша не сподобалась нікому,
Навіть Мурчик наш утік із дому!

Приспів: Підвела мене та каша!
Мама й тато досі кажуть:
– Каша вийшла не така!
Ой, вигадниця дочка!

Сергій Цушко

Сергій Вікторович Цушко народився 21 липня 1945 р. в селі Лиса Гора на Миколаївщині. Після навчання в Київському політехнічному інституті (1964–1969) більше двадцяти п'яти літ працював інженером у галузі автоматизації цукрового виробництва. 1997–2000 роки – заступник редактора видавничого відділу управління освіти Київської облдержадміністрації. З 2001 року – літературний редактор Університетського видавництва "Пульсари".

С. Цушко автор трьох книжок лірики – «Внутрішні монологи» (1993), «Слово» (1995) і «Хор» (2004), збірок – поетичної публіцистики «Мій Майдан» (2007) та інтимної лірики «Закоханий мандрівець» (2007), а також книжечок поезії для дітей – «Данилкова абетка» (2000) і «Ганнусина книжка» (2000). Широко публікується в альманахах та збірках для дітей. Упорядник книжки «Вічний бій» (доля і творчість Володимира Чубинського) та збірки його пісень «Поёт гитара». Поклав на музику поезії ряду відомих поетів і побратимів з літоб'єднання «Радосинь», має близько десяти власних пісень. Перекладає з литовської, білоруської та польської мов.

Сонечко

У нашій хаті сонечко живе.
Але не те, що в небі, а живе!
Воно таке маленьке, червоненьке,
із цяточками чорними, гарненьке.
У нашій хаті сонечко живе.

Воно б, напевно, і не дивина,
коли б надворі літо чи весна.
Та зиму треба якось переждати,
і залетіло сонечко до хати.
І залетіла разом з ним весна.

Тепер літає в хаті залюбки,
сіда на підвіконні на квітки.
А стріло раз мою малу сестричку
і сіло їй довірливо на щічку!

Зима. Мороз. Хурделиця реве.
А в нашій хаті сонечко живе!

Прогулянка

Весело дощик вистукує зранку.
Мокрою стежкою, мокрим садком
із парасолькою ходить Тетянка,
бігає без парасольки Рябко.

Дівчинці хочеться швидше у хату.
Мружиться заспаний кіт із вікна.
Тільки ж Рябко любить вранці гуляти,
тож під дощем з ним гуляє й вона.

Песика ваблять у далі ранкові
райдуги, бризки, калюжі, дощі.
Нащо ота парасолька Рябкові –
лиш заважає вивчати кущі.

Про зайців

У трамваї контролери-лосі
вчора здивувались до безтями:
– Ми такого не стрічали досі.
Гляньте – зайці їдуть із квитками!

Та найменше зайченя сказало:
– Дядьку! Це ж як двічі два чотири.
Ми в міському транспорті не зайці,
ми в метро й трамваї – пасажери.

Телевізор

Літечко. Не скоро ще до школи.
 І хоч ваблять річка, ліс і луки,
 У садочку в дідуся Миколи
 Телевізор дивляться онуки.
 Що їх в ньому так причарувало,
 Змусило щодня вставати рано?
 Їсти не докличешся, бувало,
 Не одірвеш від телеекрана.
 Він лише одну програму має,
 Тихий звук і барви небагаті,
 Сам себе вмикає й вимикає,
 А що пахне – то й не розказати!
 Біля нього й ви б усе забули,
 Крім садка і дідуся Миколи.
 Телевізор цей зоветься ВУЛИК.
 Цілі дні танцюють в ньому бджоли.

Годівничка

Я годівничку змайстрував
І на балконі приладнав.
Тепер за вікнами щодня
Весела, жвава метушня.
А я, коли пташок годую,
Іх із вікна фотографую.
Один горобчик хитруватий
Уже й навчився позувати.
І сниться кожна ніч мені
Портрет горобчика в вікні.

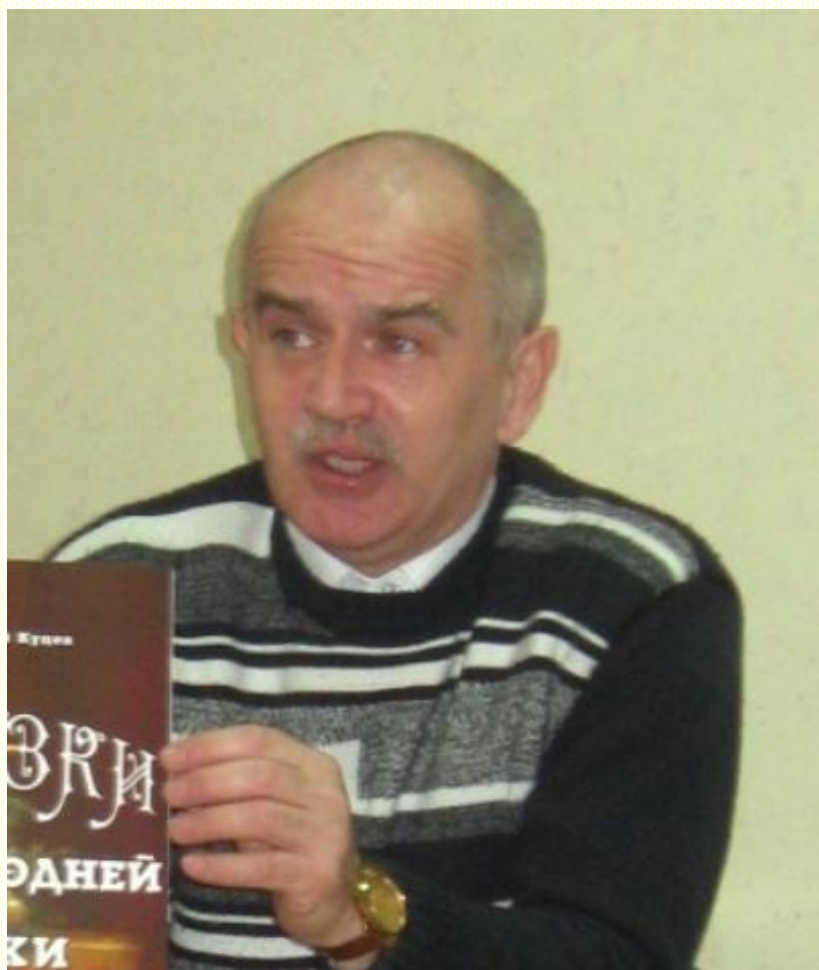

Одне слово

З вулиці прибігши в хату,
 Запитали тата ми: –
 Поясни – що значить, тату,
 «Накивати п'ятами»?
 Чом Грицько з Петра сміявся
 І казав про нього,
 Що, коли той пса злякався,
 «Взяв на плечі ноги»?
 А що значить «дремнути»?
 «Датидрапа»? «змитись»?
 «Ушиватися»? «чкурнути»?
 «В землю провалитись»?..
 Усміхнувшись загадково,
 Відповів нам тато:
 – Так, багата наша мова,
 Слів у ній багато.
 Ці ж замініть одне слово –
 Слово «утікати».

Евгений Куцев

Евгений Альбертович Куцев родился в 1958 в г. Николаеве. В 1978 закончил Херсонское морское училище, в 1988 – Николаевский педагогический институт. Работал в Черноморском пароходстве матросом, штурманом, затем на николаевском судостроительном заводе им. 61 коммунара капитаном буксира. Преподавал историю в школе-интернате № 5. Сейчас трудится в Николаевской морской школе заместителем директора по воспитательной работе.

Новогодняя ночь

Однажды, в новогоднюю ночь, когда все дети уже легли спать, а в доме погасили свет, на ёлке, стоявшей в большой комнате, тихо разговаривали между собой висящие на ветвях игрушки.

– Ах, какой чудесный был сегодня вечер, – шептали вырезанные из серебристой бумаги снежинки. – Какими радостными были дети! Сколько было игр, веселья, танцев! А глаза у детей – они были такими счастливыми!

– Да, да, – подтвердили большие стеклянные шары, – дети были очень, очень довольны.

Большие шары висели на нижних ветках, и к ним дети подходили совсем близко, любясь иногда своим отражением на блестящей поверхности. Может быть, именно поэтому, а может быть, потому, что шары были действительно самыми крупными из ёлочных украшений, они чувствовали себя очень значительными и старались казаться ещё громаднее.

– Факт, факт, – пыхтели они, слегка поворачиваясь друг другу, – малышей мы порадовали.

– Да, да, это мы им подарили настоящий праздник. Мы, мы!

Шары гордо переглядывались. Но если бы они, важные и гордые, смогли в этот момент посмотреть вверх, то заметили бы, что их последнее высказывание далеко не всем понравилось.

На новогодней ёлке было развешено множество различных игрушек, и больших и маленьких, и ярких и сверкающих. В тихую ночную комнату лился из-за окна лунный свет, некоторые игрушки уже заснули, но те, которые ещё не спали, почему-то почувствовали себя обиженными.

– И в нас, и в нас видели дети своё отражение, – зазвенели тоненькими голосками маленькие шарики с верхних ветвей. И мы, и мы дарили всем радость!

– Фу, – не удержался кто-то из больших шаров, – тоже мне радость. Да вы же такие мелкие, что вас снизу и не видно вовсе. Не говоря уже об отражении. Вот мы – совсем другое дело. Мы и самые большие, и самые блестящие, и самые красивые!

Все соседние громадные шары покачнулись в знак согласия и снисходительно захихикали. На короткое время наступила полная тишина.

– И ничуть не самые красивые, вдруг смело сказала маленькая снежинка, – если и есть на этой ёлке самые красивые игрушки, то это мы снежинки. Мы такие же красивые и сверкающие, прямо как настоящие, даже побольше настоящих. И искривляемся мы так же, как снег за окошком, и без нас ёлка не будет похожа на зимнюю красавицу. Вот и снежинка с уверенным видом посмотрела по сторонам.

Но тут возмутились полупрозрачные, с изморозью, сосульки, висевшие в глубине веток, у самого ствола ёлки.

– Ничего подобного, – возразили они, – если на этой ёлке и есть самые настоящие зимние украшения, то, без сомнения, это мы. Посмотрите на нас: мы точь-в-точь такие же, как в настоящем зимнем лесу, – холодные, хрупкие, изящные..

– Вот-вот, то-то и оно, что холодные, – фыркнула недовольно пузатая игрушка-самовар. – Самая красивая игрушка среди вас – я! Во-первых, я самый новый. Меня всего неделю назад принесли из магазина. А потом, когда хозяйка рассматривала меня, она так прямо и сказала своим детям: «Смотрите, какой красавец! Такого самоварчика у нас ещё нет. Мы повесим его на ёлку – и в комнате сразу станет теплее и уютнее». Что угодно думайте, но самая красивая игрушка – это я!

Самоварчик так разгорячился, что стал вертеться на ниточке вокруг своей оси, и казалось даже, что из трубы у него повалил пар. В комнате становилось шумно. Никто из игрушек на ёлке уже не спал. Доказывая свою правоту, они разговаривали всё громче и громче.

Не участвовали в разговоре только самые пожилые украшения. Старинные, из потускневшего тяжелого стекла Бусы, тремя широкими волнами протянувшиеся между ветвей, недовольно ворчали. Они видели на своём веку не один десяток праздничных ёлок и помнили совсем юными бабушек и дедушек нынешней детворы. Шум мешал им отдыхать, но спорить с молодыми и, как они полагали, легковесными стекляшками, Бусы считали недостойным для себя занятием.

А их ровесник, аэроплан, сделанный из таких же длинных на проволочном каркасе бусин, глядел куда-то ввысь и не замечал ни разговоров, ни, казалось, даже самой ёлки. Мысли его были где-то далеко-далеко – то ли в далёком прошлом, то ли высоко-высоко в ночном звёздном небе.

Между тем спор разгорался всё жарче.

– Мы, мы самые большие! И самые красивые! Самые! Самые! – хором выкрикивали большие шары. – А вы... вы... вы просто задаваки!

– Нет, вы только подумайте! Неслыханно! Если вы самые толстые, то это совсем не значит, что на всех нас позволительно глядеть свысока! – гирлянда гневно

пробовала мигать своими лампочками, и, несмотря на то, что свет был выключен, разноцветные огоньки почти по-настоящему бегали по ней взад-вперёд.

– Тише, тише, тише, – старались уgomонить спорщиков нежные нити дождика. Но их вежливый шелест был тих и не слышен в общем гаме голосов. Все шумели, кричали, вертелись так, что кончики ветвей у ёлки начали покачиваться.

Вдруг – ой! Кто-то испуганно вскрикнул.

– Ой, ой!

Это один из маленьких шариков, ярко-зелёный, которому недавно исполнилось всего три года, соскользнул с середины к самому кончику ветки и, зацепившись ниткой за одну из последних иголок, повис, беспомощно болтаясь, как над пропастью.

Все замерли.

Он мог разбиться! – с ужасом прошептал толстый синий шар. – Такой молодой, такой красивый!

И тишина, тишина, наконец, заполнила комнату.

Раздавалось лишь размеренное, спокойное тиканье часов.

Стрелки их чётко, шаг за шагом, секунда за секундой, двигались по кругу и в такт шагам повторяли:

– Все-все.

Кра-си-вы-е.

Все-все. Так-так...

О-хо-хо... И я скажу: так! Часы говорят правду, – неожиданно раздался властный голос хозяина праздника – Деда Мороза. И его, до сих пор дремавшего под ёлкой в обнимку с посохом, разбудили болтливые игрушки.

Деду Морозу было немало лет. А подарков он за свою жизнь раздарил столько, что и не упомнить. За многие годы и красный мешок слегка потускнел, и на плотной ватной шубе местами стали заметны мелкие трещинки. Но любили и уважали дедушку ничуть не меньше, чем тогда,

когда он впервые появился в доме.

– Вы все красивые. И все неповторимы, – продолжил свою речь Дед Мороз. И молодые, и старые... Каждый из вас дарит людям радость. Но вы очень хрупкие. Нужно беречь друг друга. Не стоит ссориться по пустякам... Что скажете?

Так... Так... Так... – повторили каминные часы.

А быть может, это повторили и не часы, а притихшие и задумавшиеся игрушки?..

Луна за окном давно уже исчезла. На улице светало.

Мимо оконных стёкол беззвучно пролетали пушистые хлопья снега. Ветра не было, и снежинки опускались на землю ровно и мягко.

Начинался новый день – первый день Нового года.

Первый день января

Первый день января пролетел очень быстро. Спозаранку в большую комнату прибежали дети.

Конечно, они проснулись раньше родителей, и им не терпелось прикоснуться к коробкам с подарками, волшебным образом появившимся к утру под ёлкой. Затем пришли мама и папа. Мама сразу же заметила беспорядок на ёлке и перевесила зелёный шарик, едва не упавший на пол, привязав его покрепче и надёжнее.

После того как подарки были распакованы и вручены, детей отправили переодеваться и завтракать.

Днём малыши и взрослые ходили на прогулку, катались на санках и вернулись раздумавшимися от беготни и морозного воздуха. Потом как-то незаметно подкрался вечер, но и он промелькнул до обидного быстро, и когда мама сказала: «Пора спать», дети кинулись её упрашивать: "Ну мамочка, ну ещё немножко, ну можно мы ещё немножко поиграем"

Но мама была непреклонна.
– Нет, дорогие мои, достаточно, – сказала она, – на сегодня хватит.
– А сказку ты нам расскажешь?
– Конечно, расскажу. Идём, идём.

Дети ушли в спальню, мама щёлкнула выключателем, свет погас, дверь в комнату закрылась.

Спустя некоторое время в опустевшей комнате послышался голосок:

– Я тоже сказку хочу...

Кто же это произнёс, как вы думаете?

Догадались? Да-да.

На ёлке, если внимательно присмотреться, среди всевозможных украшений можно было обнаружить несколько совсем крохотных золотистых орешков, две или три малиновые ягодки и пару миниатюрных игрушек-куколок: мальчика, съезжающего с горки на санках, и девочку в зимней шубке со спрятанными в тёплую муфту ладошками.

Маленьким игрушечкам, как и детям, очень-очень захотелось послушать сказку перед сном.

– Бабушка, а бабушка, – попросила ягодка, которая висела почти вплотную к старым Бусам, – пожалуйста, расскажите нам сказку...

– Пожалуйста... пожалуйста, – подхватили просьбу остальные малыши-игрушки. Как тут откажешь?

– Ладно уж, – старинные Бусы слегка шевельнулись, – сказку так сказку. Поведение, правда, вчерашнее ваше мне не очень понравилось... Но так и быть, расскажу я вам историю про одну хвастливую букашку – Божью Коровку. И про то, чем её хвастовство закончилось. Слушайте.

– Когда-то, дивным-давно, среди высоких трав и полевых цветов жила на свете Божья Коровка. Знаете, как она выглядит? Жучок небольшой, всего-то с полгорошины. Вот только спинка у неё в те времена была не красная, а цвета серенького; неприметного. Из-за этого и настроение у Божьей Коровки зачастую бывало сереньким да пасмурным.

Досадно ей было: бегали, суетились под стебельками жуки в одёжках глянцевых, изумрудных, лазоревых. Бабочки порхали над цветками, пёстрые и радостные. И каждый раз, когда распускался цветок новый, обитатели луга спешили к нему, чтобы доброе слово цветочку сказать и нежной окраской его полюбоваться.

А серенькую Божью Коровку, казалось, никто и не замечает. Будто и нет её вовсе.

– Как это у вас получается? Отчего вы становитесь такими яркими и красивыми, когда раскрываются бутоны? – спросила как-то у недавно распустившихся цветков Божья Коровка.

– Это потому, что Солнышко нас теплом согревает. Это потому, что Небо нас водой поливает, – ответили ей бесхитростные полевые цветы.

Получила Божья Коровка ответ полевых цветов и подумала: «А что, если я попрошу помощи у Солнца? Вдруг сжалится надо мной, горемычною?» .

Взлетела она на высокую травинку и стала просить:

– Солнышко, Небушко! Услышьте меня, букашку малую! Помогите стать веселее и наряднее!

Сжалились над нею Солнце золотое и Небо голубое и решили помочь. Небо

уронило на букашку капельку дождя, Солнце коснулось жарким лучиком, и стала спинка у Божьей Коровки яркая, красивая, красная, как маков цвет.

Обрадовалась Божья Коровка – слов нет! Встрепенулась, над травами да цветами закружилась: «Смотрите, смотрите! Я – Божья Коровка, у меня обновка!».

Слетелись отовсюду жучки, мотыльки. Кто по земле ползал – головы вверх задрали, дивуются.

Полюбовались, поудивлялись да и разбрелись постепенно, разлетелись по делам своим букашечьим.

А Божьей Коровке неймётся. Мало ей восторгов, ещё хочется. Полетела она к опушке леса, опустилась на пенёк, вертится, пританцовывает:

– Смотрите, смотрите! Я – Божья Коровка, у меня обновка!

Уж и тут народ лесной насмотрелся, налюбовался.

А она всё вертится, а она всё крутится, и так, и этак поворачивается, хвастается – остановиться не может.

Вертелась-вертелась, кружилась-кружилась, да с пенёчка то и свалилась прямо в крапиву жгучую.

Ушиблась ли, не ушиблась – неведомо. Сама цела осталась, а только одежду свою новую изодрала, продырявила основательно. Расхныкалась букашка. Как так случилось – не понимает.

Да только что был кафтанчик новёхонький, теперь дыра на дыре. Как быть? Что делать?

Отправилась Божья Коровка за советом к паучкам-портняжкам. Те её выслушали, пошушукались и говорят:

– Твоей беде поможем. Зашьём места порванные стежками мелкими, незаметными. Где надобно – латочки поставим. Будет одежда как новая. Одна незадача: нет у нас заплат цвета яркого, цвета красного. Нет и не было. Другого цвета ставить будем. Иначе никак.

Сдержали слово паучки. Подшили, починили кафтан мастерски. Довольны работой. И Божья Коровка довольна.

Поблагодарила она паучков и отправилась восвояси.

И поныне разгуливает Божья Коровка в своей одежде, яркой и нарядной. И к круглым чёрным пятнышкам-заплаткам попривыкла. Хорошо паучки-портняжки сработали – ни единого шовчика не видать. По сей день кафтанчик как новенький.

С удовольствием носит его Божья Коровка, свету белому радуется.

А хвастаться – навсегда прекратила. Так-то.

Старинные Бусы немного помолчали.

– А теперь – всем спать. Спокойной ночи.

Віра Марущак

Віра Іванівна Марущак народилася 21 листопада 1949 року в с-т Арбузинка Миколаївської області. У 1966 році закінчила Арбузинську середню школу № 2. Писати почала ще в шкільні роки. Перші кроки в журналістиці зробила відразу після закінчення школи. Працювала в арбузинській районній газеті «Нове життя», згодом стала редактором Арбузинського районного радіомовлення. Перше оповідання було надруковано в «Ленінському племені», потім – публікація у збірнику «Октябрь». Активно почала писати, працюючи на радіостанції «Чорноморець» (ЧСЗ), на початку 70-х рр. – в заводській газеті «Трибуна рабочего». Оповідання друкувалися в журналах «Горизонт», «Рабоче-крестьянский корреспондент», «Утро», збірках «На стапелях поезії» (1999), «Грани души» (2001). Автор книг оповідань «Вікнами до сонця» (2002), «Батько з Португалії» (2005), «Цезар, Галка і Новий рік» (2008), «Пригоди Нюмочки» (2009).

Лауреат обласної премії ім. Миколи Аркаса (2002) в номінації «Народна творчість і художня діяльність». Член Національної спілки письменників України (2007), Національної спілки журналістів України (1981).

Жабка

На дні глибокої криниці жила-була Жабка. Та такою роботящою вродилася, що й відпочити не присяде. Все старається, щоб у криниці водичка була чистою та смачною. Особливо дбала, щоб дно не замулило, бо з нього йшла джерельна вода, яку дуже любили люди. Бувало, як зйдуться біля криниці, про що тільки не говорять і обов'язково скажуть добре слово про воду. Але ніхто з них і гадки не мав, що до цього чималих зусиль докладала Жабка. Вона теж про це не думала, жила і працювала, працювала і жила. Так би воно і було, аби не вдарила засуха.

Спекотне сонце випалювало все навкруги. Дощі йшли рідко, тому люди все частіше і частіше ходили до криниці, черпали з неї воду, щоб попити, приготувати їжу, полити городину. Особливо часто до неї приходив чоловік, що жив по сусідству з криницею. Він був жадібним, мав червоне обличчя, кольором схоже на десять гривень, і тому його люди називали Червонцем. Мав стільки грошей, що навіть набив ними перину і спав на ній. Цей чоловік вирощував городину і продавав її

на базарі. А щоб вона не посохла під палючим сонцем, ще до його сходу ходив до криниці і вичерпував з неї воду.

Одного разу, коли Жабка господарювала на дні, її зтягнуло до відра, яке належало Червонцю. Жабка злякалася, коли її разом з водою вихлюпнули на землю.

- А це що за зелена погань у мене на городі розвелася? – замахнувся кулаком Червонець.
 - Не вбивай мене, я ще людям у пригоді стану, – обізвалася Жабка.
 - Ти поглянь, вона ще й базикає, – здивувався чоловік.
 - Відпусти мене до криниці, там моя домівка...
 - Ще чого не вистачало. Я тебе зловив, значить, ти – моя.
 - Навіщо я тобі? Відпусти. Добром відплачу.
 - Добра у мене і так вистачає, а ось Жабки, що розмовляє, не було, – вдоволено зареготав злий чоловік.
 - Хоча б у воду пусти, бо я без неї помру.
 - Добре, будеш жити у кориті, з якого мої кури воду п'ють, – згодився Червонець.
- З тих пір стала жити Жабка у маленькому кориті.

– Ой, хто це? – нагнув на бік голову Півень, дивуючись незнайомці, що причаїлася на самому дні. Спробував клюнути, та тільки сережки намочив.

– Ко-ко-го приніс нам господар? – погукав своїх подружок-курочок Півень.

– Куд-ку-да, куд-ку-да занесло Жабку, – промовляла найстарша курка, роздивляючись то одним, то другим оком зелену красуню.

– Я не сама сюди потрапила, – випірнула Жабка і розповіла свою історію. – Мені тут жарко, погано. Я хочу додому, до криниці. Там прохолодно, гарно, і робота мене чекає, – бідкалася вона.

– А ти тут працюєш, – озвався собака Рябко, який прислуховувався до розмови, – бо господар останнім часом чомусь каламутну воду приносить з криниці.

– Хіба я схожа на неробу? – запитала Жабка.

– У кориті чиста вода, – промовив Півень і осудливо глянув на собаку, якого недолюблював. Рябко гавкав на кожного, хто проходив мимо їхньої хати та гримів ланцюгом, аби догодити господарю. Піднімав ґвалт, коли півень зі своїми подружками-курочками відпочивав від спеку у холодочку.

– Хіба ж я тільки для вас хочу робити воду цілющою, – продовжувала говорити Жабка. – Допоможіть потрапити до криниці – усім добре буде, бо тільки я знаю, звідки джерело б'є, його шлях потрібно розчистити.

– Чим же ми можемо у пригоді стати? – покрутив головою Рябко.

– Ко-ко-колись я бачила, як біля цямрини крутився сусідський хлопчик Максим, – озвалася господиня гарного білого пір'я. Він такий розумний, бо багато книг читає. Чула, що говорив про дно криниці, яке потрібно почистити, бо скоро всі залишаться без води.

– Справді лихо буде, якщо я до своєї домівки не потраплю, – ще більше випірнула з води Жабка, – допоможіть мені...

– Погукайте Максима, – запропонував Рябко, – може він чимось зарадить.

– Ти ж нікого до двору не пускаєш, – зауважив Півень, – вірою і правдою господарю служиш.

– Навіть з будки не вилізу, – пообіцяв пес, – якщо покарає хазяїн, краще без їжі та шматка хліба посиджу, ніж усі ми залишимося без води нехай наша Жабка всім у пригоді стане.

Так і вирішили: Півник піде шукати вченого Максима, Рябко заховається у будці, а білогруда красуня на вулиці пильнуватиме, чи не повертається з базару господар. Усе зробили так, як і задумали.

Максим без вагань згодився допомагати своїм друзям. Набрав у відро води, посадив туди Жабку і обережно опустив у криницю.

– Квак, квак! – подякувала Жабка і пірнула у каламутну воду. Одразу ж взялася до роботи. Чи довго працювала, чи ні, але знову у криниці була цілюща, прозора вода. Тепер Жабка знала, що її п'ють друзі – собака Рябко, Півник і його подружки, розумний Максим і всі люди. Тільки пихатий та жадібний Червонець не згадував про Жабку. Йому не було коли, бо він все рахував гроші, які приносили радість тільки йому.

Жабка ж робила свою добру справу.

Найкращий друг

Давним-давно, ще коли лисички були маленькими рудими кульками, подружилися вони між собою. Росли і згодом перетворилися на яскраво-рудих, вогняних красунь з витягнутими стрункими тілами. У них майже все було схоже, навіть хвостики, на кінці яких ніби хто причепив білий бантик. Але не зважаючи на зовнішню схожість, подружки були дуже різними за характером.

Одна з них дуже любила себе, тільки те й робила, що сиділа біля дзеркала: все милувалася своєю красою, розчісувала хутро та примовляла: «Я ж я гарна!» За те і отримала ім'я – Красунечка. Інша теж любила зазирати до дзеркала, але тільки для того, щоб переконатися, чи добре причесана, чистенька та чепурненька. Більшість свого часу вона проводила за книгами. Дуже любила їх читати. Мабуть, тому і була дуже розумною. Всі в окрузі ходили до неї за порадами. Лисичка нікому не відмовляла. Тому її називали Розумницею. І дітлахи у неї були слухняні. Зі своїм виводком завжди знаходила порозуміння – ніколи лисенятка не покидали нору без маминого дозволу. Вона часто їм говорила:

– Подихайте свіжим повітрям, пограйтеся під сонячними променями, а потім сідайте читати казки.

Так лисенятка і робили. Часом вони гралися зі своїми ровесниками – дітками Красунечки. Але ті були хвастливими, бо вважали себе дуже гарними. Їм навіть на вулицю не хотілося ходити. Разом з матусею сиділи біля дзеркала, розглядаючи миловидні мордочки.

Одного разу Розумниця помітила, що лисенятка Красунечки дуже бліді, кволі.

– Вони ж у тебе захворіли, – похитала головою Розумниця. – Грайся з ними під сонцем, – порадила подружці.

– Боюся на вулицю пускати, – зажурилася Красунечка, – бо вночі часто чую страхітливе, протяжне у-у-у-у-у... Поблизу живе нехороша нічна вісниця, – бідкалася мати. – Так нам страшно, що і вдень не хочу, щоб діти з нори вилазили.

– Дурниці, – засміялася Розумниця, – то ж вночі вухаста Сова розмовляє.

– Звідки ти все знаєш? – дивувалася Красунечка.

– Книги читати потрібно, теж усе будеш знати, – порадила подружці.

Вже другого дня бачила, як малеча гралася на галявині. А через деякий час діти Красунечки стали бадьорими та веселими.

Так і жили в доброму сусідстві дві подружки та їх дітлахи. Вони навіть не знали, що їх чекає лихо. Літо видалось дуже спекотним. З нори і носа не висунеш – справжнє пекло. Сонце випалювало все навкруги. Трава пов'яла, висохла. Не було де полювати. У голому степу та на узліссі легко було самим стати жертвами мисливців.

Настала скрута. Жити впроголодь нестерпно. Насувалося невідворотне лихо. Матері думали, як прогородувати своїх дітлахів.

Відтоді часто можна було бачити Розумницю на крутому березі. Вона поглядала на півострів, який виднівся за річкою. На ньому буяла густа зелена трава. Немов там не світило палюче сонце. Розумниця знала, що там їжі є вдосталь, буде чим поживитися. Все роздумувала, як би потрапити туди. Одного разу вирішила порадитися зі своїми дітками. Довго говорили про своє переселення і нарешті вирішили, що збудують пліт і попливуть на ньому на другий берег річки. Цими думками поділилася з Красунечкою, але та не хотіла і слухати ні про що. Не відводячи погляду від свого зображення у дзеркалі, сміялася над подружкою. Та, похнюпивши голову, пішла додому. А вже другого дня зі своїми дітками, взялася до роботи. Біля її нори крутилися і діти подружки. Вони допомагали споруджувати пліт і слухали розповідь про нове життя, де буде всього вдосталь і води, і їжі, і розваг.

– Мамо, а чому ми не попливемо на той бік річки? – прибігли до Красуні з запитанням. Мати не знала, що відповісти, бо і самій не хотілося признаватися у тому, що вона ледачкувата. А коли почула, що майже всі її діти хочуть на півострів, сама побігла до подружки.

– Візьми і нас з собою, – благала вона.

– Давай на цьому плоту відправимо дітей, бо усі не помістимося, а собі збудуємо маленький, – запропонувала Розумниця. Красуня зраділа. І в першу чергу на берег принесла своє велике дзеркало, з яким ніяк не хотіла розлучатися. І навіть наказала дітям добре слідкувати, щоб воно не шубовснуло у воду.

Хоч і було тривожно на душі, бо вперше без догляду відправляли дітей так далеко – аж на другий берег. Заспокоїлись лише тоді, коли побачили, що діти у безпеці. А потім подружки взялися за роботу. Майстрували для себе новий пліт.

– І як у тебе все виходить до ладу, – дивувалася Красунечка.

– Читай книги, там про все написано, – радила Розумниця.

– Хіба у них і про це розповідається ?

– Навіть про те, що скоро вітер зірветься, – поглянувши на зловісні хмарки, які бігли швидко по небу, зауважила Розумниця. – Може завтра вирушимо у путь?

– Ні, тільки сьогодні, – наполягала Красунечка. – Я давно вже не дивилася у дзеркало.

Але не встигли доплисти до середини ріки, як здійнялася буря, яка кидала по річці пліт, мов соломинку.

– Тримайся, – радила Розумниця, – не метушись.

Але Красуня кидалася з одного боку плота на інший до тих пір, поки він не перекинувся. Лисички опинилися у воді. Довго борсалися, але не кинули одна одну. Налякані вибралися на берег, де їх чекали переполошені діти. Розумниця кинулася їх пригортати, пестити, а Красуня – до дзеркала. Коли побачила, що сталося з її хутром, взялася за голову.

– Добре тобі, – звернулася до Розумниці, – ти нічого не втратила, бо розум і знання завжди залишаються з тобою, а якщо маєш тільки майно та красу, можеш позбутися всього і відразу.

Відтоді минуло багато часу. На новому місці добре жилося подругам та їх дітям. На півострові було де полювати. А коли мали вільний час – читали книги, які навчали розуму і були для кожного з них найкращим другом.

Надежда Щедрова

Надежда Спиридоновна Щедрова родилась в Николаеве 29 апреля 1944 года. По своей основной профессии она инженер-кораблестроитель. Начала публиковаться в 1979 году. Лауреат Всесоюзного фестиваля народного творчества в Москве (1987 г.), Член союза писателей России (2007 г.).

Н. Щедрова автор поэтических сборников: "Жизнь в двух веках", "Испытание", "Этот прекрасный мир" и др.

В декабре

Снег, смотри, на проводах!
И на веточках в садах.
Снег покрыл дороги, крыши.
Надевайте, братцы, лыжи!
Снег запорошил весь лес.
Как же много в нем чудес!
Ну, девчонки и мальчишки,
В сторону на время книжки.
Выходите все на снег.
Шутки будут там и смех.
Подрумянит щеки, нос
Нам веселый Дед Мороз.

Ранним утром

Эй, мальчишки и девчонки
Утром, лишь открыв глазёнки,
Самым важным первым делом
Освежаем наше тело.
Под прохладною водичкой
Моем ручки, шею, личико.
Вкусной пастой зубки чистим,
Чтоб улыбкою лучистой
Папу с мамой повстречали,
Им радушно закричали:
«Мы умылись ранним утром,
—Это здорово и мудро!»

Взгляни!
Напористо и смело
Через асфальта толстый слой
Проклюнулся,
Да так умело,
Росток зелененький,
Живой!
Какое нежное создание,
Травиночка,
А силы в ней,
Огромной воли и старанья
Поболее, чем у людей.
Моя травиночка –
Девчонка,
Росток зеленый –
Мальчик мой!
Вливайтесь
В русло жизни тонко,
Пример беря
С травинки той.

Степан Крижанівський

(1910-2002)

Степан Андрійович Крижанівський народився 8 січня 1911 року в м. Новий Буг Миколаївської обл. Після закінчення семирічки (1925) навчався в Одеській торгівельно-промисловій профшколі. В 1928 році вступив до Миколаївського інституту народної освіти, а через рік перевівся до Харківського інституту педпрофосвіти, який закінчив у 1933 році. Із перших днів війни до листопада 1943 року С. Крижанівський – кореспондент армійської газети «Знамя Родины». Після закінчення війни протягом 47 років працював у Інституті літератури Академії наук УРСР. У 1961 році він захистив докторську дисертацію, присвячену творчості Максима Рильського.

Упродовж усього життя Степан Крижанівський видав два десятки поетичних збірок, декілька книг спогадів. За декілька місяців до того, як перестало битися серце вченого, вийшла з друку його нова книга «Спогад і сповідь із ХХ століття», де вміщено багато згадок про миколаївський період життя.

Молодильна вода

Жив на світі один цар і мав трьох синів. Два були розумні, і третій, як водиться, дурень. І дожив той цар до глибокої старості. Однієї ночі приснився йому віщий сон: снилося йому, що є така вода, коли нею вмитися, то можна знову стати молодим. Уранці, пробудившись, став оповідати він той сон синам і сказав:

- Котрий з вас дістане мені тієї води, матиме півцарства. Відіззався старший син:
- Я вам, тату, тієї води дістану.

Зразу ж наказав майстрам робити корабель. Швидко той корабель зробили. Взяв він з собою кілька матросів і поїхав за тією водою. І от минув рік, а його немає.

Середній син каже до батька:

- Я їду і я вам, тату, тієї води дістану.

Поїхав і другий. Немає його вже рік, а старшого – два роки. Тоді каже третій:

- Тату, я поїду, аж я вам тої води дістану.

– Тю, дурню! Он ті розумні поїхали, та й

стільки часу їх нема.

Почав третій просити тата. І дозволив йому цар їхати. Поїхав і він, взявши собі на допомогу лиш двох стареньких вояків. Ну, їдуть вони морем, їдуть місяць, їдуть два місяці, ніде немає чужої землі. їдуть далі, побачили гору, таку високу, що аж страшно дивитись на неї. Каже царевич до своїх вояків:

- Будемо під нею ночувати.

Під'їхали, стали й уздріли в тій горі світло. Прив'язали корабель, пішов царевич до того світла. Приходить, побачив дідуся і каже:

- Добрий вечір, татуню!

Дідусь відповів йому й питається, звідки він тут узявся. Царевич почав йому оповідати всю правду, який татові сон приснився про ту живильну воду.

Каже йому пустельник:

- Є така вода, тільки далеко. Я тут уже сто років живу, а ще не бачив ні пташки, ні мурашки, аж тебе оце бачу першого. Що б тобі подарувати? Подарую тобі оце весло, як раз погорнеш ним, то сто миль проїдеш.

Подякував царевич дідусеві, а той і каже:

– їдь попід цією горою, там іще два мої брати живуть, може, і вони щось тобі подарують.

Подякував молодший син і поїхав. Об'їхав він гору аж надвечір. Приходить до другого дідуса і каже:

– Добрий вечір!

Відповів йому дідусь і питає так, як той перший старий, де він узявся?

Він і тому всю правду розповів.

А старий йому відповідає:

– Є така вода, але ще далеко. Двісті років тут живу, а ще не бачив нікого, оце ти перший до мене в гості прийшов. Треба тобі щось подарувати. На тобі цю сопілочку. Як приїдеш ти до тієї води, а та вода на дуже високій горі, то заграєш – і все зсунеться вниз.

Взяв царевич сопілочку і пішов. Але перед відходом сказав йому дідок:

– Їдь до мого старшого брата, він також тебе обдарує.

Поїхав царевич до третього дідуса. Приїздить до нього, а той лише уздрів його та й питає:

– Чого ти, царевичу, в таку далеку дорогу пустився?

І знову хлопець почав розповідати, що їде за молодильною водою татові.

Старий каже йому:

– Царевичу дорогий, триста літ тут живу, не видів ні пташки, ні мурашки, аж тебе першого бачу, тож скажу тобі, що вода молодильна вже не дуже далеко. На ж тобі три пляшечки: як приїдеш до тої води, набереш одну – буде миша, – кинь; набереш другу – буде щур, – кинь і другу; набереш третю – буде чиста, – сховай!

Ну і поїхав царевич далі. Приїздить з вояками під гору, як глянув на неї, а вона така висока, більша як тисячу сажень. Наказав від'їхати кораблем трохи, вийняв ту сопілочку, що дідусь дав, як заграв у неї, а гора і зсунулась вниз. Причалує царевич до берега, виходить з корабля, бере одного вояка з собою і йде на ту гору. Приходить до криниці, зачерпнув однією пляшечкою – є миша, – кинув; зачерпнув другою – щур, – знову кинув; зачерпнув третьою – чиста вода, – сховав її до кишені.

Рушив уже звідти, аж дивиться: неподалік такий палац, самим сріблом і золотом оббитий, що він аж зачудувався та й каже до вояка:

– Мій тато також багатий, а не має такого палацу, ану, зайду, подивлюся.

Приходить до палацу, відчиняє двері, входить до покоїв. В одному покої лежить сіно, а в другому – жито і пшениця у великих мішках. Входить до третього покою – стоїть стіл, а на ньому стоять три пляшки вина і лежать три хлібини. Сідає коло столу, п'є з одної пляшки і крає одну хлібину, п'є з другої і крає й другу хлібину і так само втретє. Напився, наївся. Пішов.

Дивиться – лежить панночка в ліжку, спить. Будив, будив – не встає. Що робити? Бере перо в руки, пише листа, що такий-то тут був. Затим повернувся на корабель і вирушив додому, утішений тим, що є вода.

Як раз махне веслом, то сто миль проїде. Іде він, їде і приїхав до залятої гори, та й побачив здалеку своїх братів на ній, що там пасуться, бо вже не було у них ні хліба, ні до хліба. Тоді гукнув менший до них:

– Погляньте, я дістав татові молодильної води; тепер пора додому, але зразу ідіть сюди, нате вам їсти. Посідали разом і їдять. А старші потай між собою стали радитися.

– Тато похвалять за воду, – каже старший до середульшого, – але коли дізнаються, що її дістав дурень, то що тато нам скаже? Треба дочекатися, щоб він заснув, а тоді викрадемо у нього тую воду. Бо як інакше з'явимося на очі татові?

Так і зробили. Коли той нещасний дуже втомлений заснув, брати, витягли в нього шклянку, а йому підсунули іншу. Приїжджають додому. Найменший і каже:

– А я вам, тату, дістав молодильну воду.

– Ану давай, умиюся.

Дав той бідолаха, умився тато, – однаково лишився старим. Тепер кажуть ті, старші:

– Що ви, тату, дивитесь на дурного! То ми тую воду дістали.

Дали татові. Умився він і став молодим.

Тоді тато так розгнівався на наймолодшого сина, таким він став йому бридким, що не схотів і дивитися на нього. Замислив цар його стратити, та царевич про це довідався.

Одного разу цар з царицею пішли на прогулянку і забули ключі від каси. Наймолодший одяг три череси*. Одним оперезався наголо, другим – поверх сорочки, третім – поверх камізельки**. Потім набрав у них повно самих червоних дукатів*** і хотів уже йти в білий світ. Коли це заходить до покою кат, якому вже тато наказав стратити наймолодшого сина, і каже:

– Прошу царевича, підемо на полювання.

Царевич зрадів, бо подумав, що тато подобішав до нього.

– Зараз підемо.

І пішли. Йдуть лісом, зайшли вже далеко. От той кат і каже:

– Знаєте, царевичу, що з вами маю зробити? Той питається:

– А що?

– Маю вас стратити, а серце і палець з руки принести цареві. Царевич відповідає йому:

– Знаєш що, маємо тут пса, серце з нього виймем, а палець я дам відрубати. До тата ж ніколи не повернуся.

Так і зробили.

Царевич замотав руку, на якій відтяли палець, і пішов у світ. А кат узяв серце і палець, приніс і віддав цареві.

Пішов царевич далеко у світ і найнявся на службу до одного купця, який мав три крамниці. Тут царевич став продавати різні речі, та так дешево, що покупці юрбою йшли до нього. Спродав він до вечора все, що було в першій крамниці, замкнув її. Тоді зняв з себе черес із червоними дукатами і додав до виручки. Прийшов додому, а купець його й питає:

– Чого прийшов?

А він відповідає, що спродав усе. Купець здивувався:

– Там речі лежали понад два роки, а ти за один день спродав? Став гроші рахувати, порахував і каже:

– Якби мені ще й ті дві крамниці так спродати...

Тим часом у палаці пробудилася та панночка, якій царевич залишив листа, коли воду брав, і пише вона до його тата, аби царевич приїхав до неї.

Тоді, цар зрозумів, як старші сини його ошукали, та й перепитує у того ката, що царевича мав стратити:

– Може, ти його не стратив?

Той зізнався, що не стратив. Оголосив цар по краю, що шукає хлопця без мізинного пальця і що як тільки де з'явиться, щоб дали йому знати. Попи оголошували це по церквах, і той купець відізався, що є в нього такий. Зараз же послали карету по царевича. Приїздить він, тато як уздрів – обійняв і поцілував сина.

На другий день спорядили корабель, сів царевич на нього і поплив до панночки. Припливає під гору, як заграв на сопілочку – гора зсунулась, він вийшов з корабля, знайшов панночку забрав із собою.

Приїхали до тата, зіграли весілля, погостювали і поїхали до палацу, де відшукав царевич красуню. Та й живуть собі, уже і синок у них є.

Одного разу синок розплакався. Батько не міг нічим його втішити й дав йому свою сопілочку, щоб дитина собі гралася. А сам узяв рушницю на плече і пішов у ліс на полювання, аж тут спохватився, що забув тую сопілочку, що від її гри гора зсувалася.

Повернув додому, аж гора стала знову високою. Ніяк вже не вилізти на неї. Побідкався та й пригадав, що в його дружини є три сестри. Він собі гадає: «Десь вони тут, недалеко мусять жити», – і з тим пустився в дорогу. Ішов, ішов – знайшов одну сестру, наймолодшу. Заходить на подвір'я, аж там миша з рушницею бігає. Вийшла сестра, оборонила. Почав він розповідати усе, як було.

Вона йому й каже:

– Іди до середульшої сестри, може, вона тобі допоможе. Миша тебе поведе.

Іде миша спереду, а він за нею. Приходить до другої сестри, аж гам щур з рушницею підбіг до нього, сестра вийшла, оборонила. Увійшов до хати. Розповів і цій, так як тій сестрі.

Вона й каже:

– Іди до старшої сестри, може, вона твоєму лихові зарадить.

Привели його щур з мишею до найстаршої сестри. Дивиться, а там кіт з рушницею. Кіт заняквав, сестра вийшла, оборонила. Увійшли до хати, почав розповідати всю правду: як він їздив за водою татові, як оженився, як пішов на полювання і забув сопілку, все розповів. Вона каже йому:

– Візьми цих троє звірят, як вони тобі не дістануть тієї сопілки, то вже ніхто тобі її не дістане.

Взяв він із собою мишу, щура, kota і пішов із ними до тої гори. Рушили, та спочатку треба через воду пливти, – взяв кіт усіх звірят на себе і поплив. Вилізли на гору. Підійшли до палацу, а брама зачинена.

Тоді кіт каже миші:

– Ти верти малу діру, а щур за тобою більшу.

Провертіли, прогризли двері й дістали сопілку. Пішли назад.

Спустилися до води, взяв кіт на себе знову обох. Пливуть. А миша з радості бігає по голові. Хотів кіт гримнути «сиди тихо», та тільки розкрив рота, – сопілка і впала у воду. Вийшли на берег звірята і сваряться.

Питає їх царевич:

– Де сопілка?

Вони зізналися, що втопили. А він їм каже:

– Якщо не знайдете, то я вас поб'ю.

Пішли вони понад берегом. Дивляться – повзе рак, а за ним раченята. Схопив кіт рака, а він каже:

– Котику, не руш мене, бо я маю дрібні діти! А той відповідає:

– Знайди мені сопілку, тоді не з'їм! Рак пірнув, шукає, нема. Виходить і каже:

– Нема.

Кіт посварився на нього і каже:

– Іди, шукай, бо як не знайдеш, то я тебе і твоїх діток розірву на шматки.

Поплив рак і знайшов. Взяв кіт сопілку і віддав царевичеві. Як заграв царевич, гора зсунулася і він увійшов до свого палацу. І з того часу жили вони собі у мирі, добрі та злагоді.

* * *

* Ч е р е с – старовинний шкіряний пояс.

** Камізелька – безрукавка, жилетка.

*** Дукати – червінці, гроші.

Ольга Славная

Ольга Ярославовна Шве́ц-Червякова (литературний псевдоним – **Ольга Славная**) родилась 6 февраля 1959 года в селе Григорьевка Вознесенского района на Николаевщине. В 1985 году закончила режиссерское отделение Киевского государственного института культуры им. А.Е.Корнейчука. Работала в заведениях культуры. Публиковалась в периодических изданиях Украины.

Первый сборник стихов "Послухай музику життя" увидел свет в 2004 году, а в 2012 году вышла из печати «Лірика засніженого літа». Произведения для детей "Я маю просто небо" были изданы в 2005 году. Книга «Шлях до дому» вышла в издательстве «Аттол» у 2012 году, а «Сказки на салазках» – в 2013 г. Готовится к изданию повесть-сказка для детей среднего и старшего школьного возраста «Пригоди Ярика, або Чарівна Мушля».

Про ёлочку-зелёную иголочку

Росла себе на опушке леса ёлочка-зелёная иголочка.

Однажды услышала она, что на Новый год ёлочек украшают разноцветными шарами, блестящими игрушками, на верхушку надевают звезду, а потом ещё вешают мерцающие огоньки. Она становится такой нарядной!

И загрустила ёлочка-зелёная иголочка. Вот скоро Новый год, а её до сих пор никто не украсил. Стоит и вот-вот заплачет.

Увидел опечаленную ёлочку ветерок и спрашивает:

– Ты почему такая грустная? Ты же красивая, стройная, зелёная.

И ёлочка рассказала ему про свою печаль:

– Хочу быть нарядной на Новый год и всё, – подытожила она.

– Хорошо, – согласился ветерок, – что-нибудь придумаем, – и полетел по лесу зверей созывать нести украшения для ёлочки-зелёной иголки.

Первым прибежал зайчишка-хвастунишка. Принёс морковку и повесил её на нижнюю веточку, приговаривая:

– От сердца оторвал, но для тебя не жалко.

И убежал.

Второй прилетела ворона-чёрное крыло. На самую высокую веточку повесила серебряную нить.

– Из гнёзда своего вытащила, чтобы и ты блестела, – каркала она, и эхо отзывалось по лесу.

Звери по очереди подходили и украшали ёлочку. Лисичка бантик с хвостика сняла. Синички капельки-сосульки повесили. Сорока-воровка конфету в золотой обёртке, медвежонок бочонок мёда под ёлочку-зелёную иголочку приволок. А Зимушка-зима сверху всё снежком присыпала.

Стоит ёлочка нарядная, красивая. Глаз радуется, и звери рады, что и у них новогодняя ёлка есть, будет где хороводы водить.

А вот Юка-злюка, внучка бабы Ёжки, вовсе не рада.

Стала думать-гадать, как бы праздник расстроить, зверюшек обидеть, ёлку уничтожить. Уж больно не любила, когда все веселятся, радуются.

Думала-думала и придумала. Навела на ёлочку-зелёную иголочку дровосеков.

– Посмотрите на эту кралю. Рубите скорей и домой несите, деток радуйте, – приговаривала Юка-злюка, бегая вокруг ёлочки.

Дровосеки и вправду приготовили пилу и топор срубить ёлочку. Да не успели и глазом моргнуть, как из лесу выбежал Медведь.

А с ним и все звери, украшавшие ёлку. Испугались дровосеки и убежали из лесу. Даже пилу и топор оставили.

Вот так и стояла ёлочка-зелёная иголочка до весны вся украшенная. Радовала всех лесных жителей своей красотой. А весной появились на ней новые иголки, ещё красивее прежних. Шишечки на каждой веточке, как игрушки, висели.

И подумала тогда ёлочка, что лучше собственных украшений ничего не бывает. С тех пор только Зимушке-зиме разрешает побаловаться, себя снежком присыпать, да Морозу иней развесить.

Зайчишка-хвастунишка

Жил-был в лесу Заяк. Зайчишка как зайчишка, ничем особенным от других зайчиков не отличался. Вот разве выскочкой был и хвастунишкой. Если морковка у него есть, то самая жёлтая, и самая большая, и самая вкусная.

Решили зайчики проучить хвастунишку-выскочку. Собрались однажды на полянке и давай хвастать друг перед другом:

– У меня, – говорит один, – уши самые длинные, слышат все шорохи в лесу.
 – Неправда! – встрял хвастунишка, – мои уши длиннее, и слышу я в сто раз лучше.
 – А у меня хвостик... – сказал второй и задумался, с чем бы сравнить. Но хвастунишка, не дожидаясь продолжения, как всегда перебил друга:
 – А у меня всё равно длиннее! – уверенно выпалил.

Зайцы начали хохотать. Смеялись так долго, что чуть животы не надорвали. Ведь у них хвосты куцые, а у хвастунишки, оказывается, длинный. Значит он вовсе не зайчишка, а лиса или волк какой-то.

Затем продолжили:

– У меня вот шубка, – говорит третий, – серая летом, белая зимой.
 – А у меня и зимой, и летом одним цветом, – сморозил хвастунишка, желая всех удивить.

И удивил. Снова зайцы так хохотали, катаясь по земле, что хвастунишка-выскочка от обиды заплакал. Он ведь не ёлка совсем, а зайчишка. И понял тогда хвастунишка-выскочка, что не следует перебивать других, а выслушать надо до конца, а потом, подумав, дать ответ. И хвастать ни к чему – сраму не оберёшься. С тех пор перестал зайчишка хвастать.

И выскочкой перестали его все называть.

Сорока-воровка

В одной бедной избушке на окраине деревни возле самого леса жил мальчик-сирота. Ни папы, ни мамы, одна старенькая-престаренькая бабушка с ним проживала. В лесу хворост собирали, избу зимой протопить. Из грибов да ягод еду готовили. Вот так и жили – бедно, но дружно.

Заболела однажды бабушка. Подняться не может, лежит да вздыхает. Умирать собралась. Мальчишка и вовсе один останется. Он ей и чай с лечебными лесными травами заваривает, и грелку ставит, и ножки парит – ничего не помогает. Видно, точно помирает. От безысходности сел на крылечко сиротинушка и горько заплакал.

Проходила мимо знахарка. Та, которая всё знает, людей лечит, помогает советами. Услышала беду мальчика и говорит:

– Выздоровеет твоя бабушка, если побалуешь её чем-то вкусеньким, доселе неведомым, – и ушла.

Стал мальчик думать-гадать, чем побаловать бабушку, ничего придумать не может. Ходит по деревне из конца в конец, всё думает. Остановился возле магазина. Купил бы он своей бабуле много чего и удивил бы, да денег нет и никогда не было. Вдруг видит, выходит из магазина девочка с полным свёртком конфет шоколадных. Сама по одной разворачивает да в рот кладёт, а обёртку золотую выбрасывает.

Увидела мальчика, пожалела и угостила конфетами. Сразу двумя шоколадными, в золотой обёртке.

Поблагодарил от всей души её сирота и айда домой, к бабушке, вкусеньким порадовать.

Прибежал домой и, пока бабушка спала, избушку убрал, оконце открыл, избушку проветрить, да и положил на подоконник перед бабушкой две конфетки в золотой обёртке.

«Вот она проснётся, – думал мальчишка, – увидит конфетки, обрадуется, скушает и поправится».

А против окошка, на дереве, сидела сорока-белобока. Она сразу заприметила блестящие вкусности, как только сиротинушка выставил их на подоконник. Всё сидела, высматривала и, как только мальчик отвернулся, подлетела да и схватила

в клюв одну. Если могла бы две одновременно схватить, так бы и сделала. И улетела.

Бедняга мальчик успел только крикнуть:

– Отдай, плутовка! Воровать – грех большой, – и заплакал.

Откуда было знать сороке, что украла она не конфетку, а жизнь бабушкину.

– Позор, позор! – вослед сороке вторили друг дружке птицы, которые всё это видели.

И с тех пор называют сороку воровкой. И она от этого очень страдает.

Леонид Воронин

(1917-1990)

Леонид Акимович Воронин (1917–1990) родился 29 июня 1917 года в селе Северный Рудник Донецкой области в семье шахтера. Закончил Харьковский финансово-экономический институт в 1940 году, но уже в следующем году он стал фронтовиком, был участником Сталинградской битвы, освобождал от фашистов Южную Украину, Польшу. После войны работал в финансовых органах г. Николаева.

Стихи Л.Воронин начал писать еще в юности. Печатал стихи в дивизионной газете. Первый сборник стихов вышел в Одессе в 1964 году – «Минуты жизни». Там же вышли сборники поэзии «Светлица» (1968), «Стержень» (1971), «Излом дорог» (1973), «Звездная капель» (1974), «Колосья над жнивьем» (1977), «Продолжение» (1979), «Земное дыхание» (1979), «Возвращение к любви» (1986). В 1973 году Л. Воронин был принят в Союз писателей. Л.Воронин – автор песни «Город корабелов» (музыка Б.Райкова). В последние годы жизни много работал над автобиографической повестью. Умер Л.А Воронин 24 мая 1990 года.

Бежит малыш по лесенке
С ухмылкой сорванца
Под нос мурлычет песенку,
Которой нет конца.

И радость в нём весенняя
И лёгкость мотылька.
А сколько нетерпения,
А сколько огонька!

Я шёл по той же лесенке –
И градом пот с лица...
Ах, мне бы эту песенку,
Которой нет конца.

Владимир Христенко

Владимир Николаевич Христенко родился в Николаеве 22 апреля 1954 года. После окончания 7-й школы г. Николаева, продолжил учёбу в Николаевском кораблестроительном институте, где и остался преподавать на кафедре сварочного производства. Кандидат технических наук, доцент, автор более 70 научных трудов в области прочности сварных конструкций и автоматизации сварочного производства. В 1991-1993 года возглавлял Отдел международных связей Николаевского горисполкома.

С 1994 года В. Христенко живёт в Москве. Он является организатором и бессменным руководителем Николаевского землячества Москвы – одной из наиболее авторитетных и уважаемых общественных организаций российской столицы. Стихи и прозу, в том числе и юмористической направленности, пишет с юности, но рассматривает это своё увлечение исключительно в виде хобби.

Весёлая грамматика

Буква Н

Будешь ты, мой друг бесце**Н**ый,
 На века благословен,
 Если с "-о**Н**ый" или "-е**Н**ый",
 В слове сон**Н**ый или смен**Н**ый,
 А ещё обыкнове**Н**ый,
 Пенсио**Н**ый и во**е**н**н**ый
 Две поставишь буквы "**Н**"!

Буква Л

Если ходишь по *алле*,
Отдохнув от разных дел,
В этом слове ставь смелее
Две чудесных буквы "*Л*"!
Но когда заря *але*,
Отправляется ко сну,
То в "*але*" не жалея
Ставишь "*Л*" всего одну!

Буква Т

Даже двоечнику ясно –
 Заучи, как дважды два:
 Букву "Т" вставляя напрасно,
 И ужасно, и опасно
 В эти нужные слова,
 Но когда желаешь страстно
 Что-то частное узнать,
 То решительно и властно
 Будь любезен беспристрастно
 Букву "Т" сюда вписать!

Буквы Е и И

По тропе бежал п^есец –
Шустрый маленький хитрец.
Он бежал, что было сил –
Букву "Е" с собой носил.
А другой, совсем не зверь –
Он, как я – п^исец теперь,
Потому, что он и я
С буквой "И" давно друзья!

сесть

сЪесть

Твёрдый знак "Ъ"

Непонятно мне никак –
Для чего, скажите,
Был придуман твёрдый знак
В нашем алфавите?
И сказал мне лучший друг:
"Взял бы на заметку –
Можно просто *сесть* на луг,
Можно – *сЪесть* конфетку!
Но коль ты сочтёшь его
Знаком неугодным,
То не кушай ничего
И сиди голодным!"

Запятые перед "как"

Хуже нету наказанья,
Если ты попал впросак,
Ставя знаки препинанья
Перед страшным словом "как".

Я тебе проблему эту
Постараюсь разрешить
И раскрою по секрету,
Что тут делать, как тут быть.

Запятые ставь дотошно
(Если очень допекло!)
Перед этим: "как нарочно",
"Как всегда" и "как назло"!

И ещё с одним мученьем
Ты покончишь навсегда,
Ставя их перед сравненьем:
"Как машина", "как вода"!

Если ж в качестве чего-то
Выступает слово "как",
Например, "Ну как болото",
То не нужно ставить знак!

Эти правила простые,
Заучи и помни всяк –
Как расставить запятые,
Перед страшным словом "как"!

10-13 лет

Дніпрова Чайка

(1861-1927)

Дніпрова Чайка (Людмила Олексіївна Василевська-Березіна) народилася 20 жовтня (1 листопада) 1861 року в селі Карлівка (Зелений Яр) Ананьївського повіту Херсонської губернії (зараз – с. Зелений Яр Доманівського району Миколаївської області) в родині священика. Дитинство та молодість її проминули на півдні України. Закінчивши Одеську гімназію (1879 р.), вона розпочала педагогічну діяльність спочатку як приватна вчителька, працювала у сільських школах Херсонської губернії.

В 1885 р. в одеському альманасі «Нива» було вперше надруковано два вірші Дніпрової Чайки («Вісточка» й «Пісня») та оповідання «Знахарка». Основні течії її творчості – тяжка селянська доля, життя інтелігенції, революційні події 1905 року.

Для дітей вона писала казки, вірші, лібретто дитячих опер («Коза-дереза», «Краплі-мандрівниці», «Пан Коцький», «Весна-красна»). Ці твори виховують у юних читачів ідею перемоги добра над злом.

Дівчина-чайка

На Чорному морі є острів суворий, німий, червона скеля на буйнім зеленім роздоллі одна піднімається вгору червоним шпилем. Не купчаться білі хати по ній, і лист кучерявий її не вкриває, одна тільки стежка зелена збігає по ній: то течійка води весняної прорила червону глину і вся обросла оксамитом-травою, а далі все мертво, все глухо... Та ніби не все: отамо, на самому розі, над морем, де вічно лютує сивий бурун, на самім тім розі горить по ночах якийсь вогник, удень же чайки сіренькі в'ються, кигичуть над морем. Що то за скеля, і що то за вогник, і за що так люблять чайки ту суворою скелю?

Давно колись, кажуть, на острові той дикий прибув чоловік з невідомих країв. Десь доля лихая вганяла за ним по всім світі, що він не знайшов ніде інде притулку. Маленьке дитячко та вбогії вжитки виніс з човна, заліз у печеру і став собі жити. Як жив, чим жививсь він іспершу, – про те невідомо нікому. Згодом дізналися люди, яка була щира душа у того чоловіка: щоночі вогнище велике він розкладав, щоб далеко палало-значило, щоб ті кораблі та суденця, що бігли по хвилях зелених, минали безпечно суворе каміння та банки* лихі, потаємні, коли ж розбивалося судно, він сам на маленькому човні сміливо кидався у море нещасних

пливців рятувати. І вдячні люди охоче давали йому великі дари – і гроші, й скарби, що возили на тих кораблях; нічого не брав чужоземець, лиш трошки харчів на прожиток, та дрова, та смолу, щоб ними вогнище жити.

І скоро дізналися всі про діда чудного, прозвали його «морським буслом», дізнали й про його дитину, котру, мов русалку, хвилі морські колихали-пестили, котру й каміння німе, і ревуча буря жаліли-втішали. І вироста дивно хороша дочка у старого: біла, мов піна морська, як кушір, кучеряві коси вкривали її по коліна, а очі блакитні світилися, як море у ранішній час, а зуби блищали, мов перла з-під вуст коралових. Нічого вона не боялась: ні бурі, ні грому, ні грізної хвилі, бо море було їй як рідне. І сміливо дівчина кидалась з батьком укупі, як часом траплялось когось рятувати, і тільки до кого торкнеться вона, – того не займає розлючене море.

От раз, накупавшись уволу, дівчина тихо заснула на теплім пісочку (а море тоді щось мовчало-дрімало); і спить вона й чує, – щось-то шепоче; а то між каміння забралось троє: птиця-бабич горбоноса, свинка морська та рибонька-золоті пера. Рибонька й каже:

– Винесу я з глибини перлів, коралів, ясних самоцвітів за те, що вона рятувала мене: лежала я, бідна, на банці – хвилі сердиті закинули дуже далеко, пекло мене сонце, посмажило зябра, крутивсь надо мною мартин білоперий та хижий, і з ним моя смерть наближалась. Ся ж добра дитина взяла мене в руки, всміхнулась привітно і тихо пустила у море, – й я знов ожила.

– Я її вивчу так плавать, пірнати, водити веселих танків, таких її чудових казок розкажу, – промовила свинка морська, – за те, що вона, моя добра, годує мене, ділиться щиро зо мною харчами, не раз би вже й здохла, якби не вона.

– А я їй, – озвалась задумана птиця-бабич, – я їй скажу новину, та таку, якої ніхто ще не знає. Була я за морем далеко і чула: прибудуть сюди кораблі та галери, на тих кораблях та галерах люди чудні: завзяті, чубаті (їх звать козаками), нікого вони не бояться і мореві навіть старому дари не дарують, як інші купці-мореполавці, лиш веслами часто січуть-зневажають. І море сердите поклато свій гнів на чубатих, і доля лиха присудила усіх потопити, побити і скарб їх віддати камінням та банкам, та всім нам, морським челядинцям. Великої тайни ніхто ще не знає, лиш їй, милосердній, повинна я все розказати за те, що вона і мене зрятувала: злочинець якийсь перебив мені стрілкою крила, і я помирала на хвилях зелених: ся ж дівчина мила впіймала мене, замовила кров і якогось там зілля приклала та все годувала-гляділа, аж поки загоїлись крила. За те розкажу їй сю тайну велику...

– Мовчи! – зашуміли, прокинувшись, хвилі, – мовчи, не твоє-бо то діло: не сміє ніхто дізнатись про волю великого моря, не сміє ніхто сперечатися з грізним!

Кинулись хвилі до скелі-каміння, сердито бурчать поміж ними. Злякана свинка і рибка пірнули на дно, а птиця-бабич ізнялась, полетіла. Та пізно прокинулись хвилі: дівчина вчула, скочила раптом і кличе: «Вернися, птице-бабичу, вернися, усе розкажи до ладу, не треба ні перлів мені, ні коралів, ані казок чарівних, ні таночків, краще мені розкажи до ладу, щоб я знала, звідки чубатих отих виглядати, як безталанних з біди визволяти».

А море лютує, а море реве: «Мовчи, не питайся, дурненька дитино! Корись, не змагайся ти з морем, – тяжко-бо море карає!»

А дівчина дума: «Байдуже! Ревіть собі, хвилі зелені, чорнійте од злості, казіться! А я не оддам на поталу людей тих відважних, я вирву із пельки у хижого моря своїх безталанних братів! Лиш батькові й слова не писну, бо він вже старенький, незмога йому вже боротись, а буде велика негода, я бачу». І день догорів, і сонце пірнуло у море. Настала великая тиша. Лиш в темряві чути, як дід бубонить та збирається варту нічну одбувати. Дочка попрощалася з батьком, лягла у печері, а тільки старий заходився з вогнищем, вона зараз в човник стрибнула, усе зготувала, назброїлась – бурі чекає. Ще море спокійне, а там щось далеко гуде: то спільничка моря – хмара грозова – йде, і моргає страшними очима, і темними крилами віє на дрібні зорі, і гаснуть ті зорі од жаху. Ось вітер, її посланець, налетів, засвистав, хоче вогнище згасити. Та дід догадався, підкинув смоли, – розгорілось вогнище ще дужче. І вітер назад, засоромившись, плинув, і стало все

тихо... Знову і ближче ревнула грозова хмара, і цілая зграя хижих вітрів закрутилась, завилала, штовхнула під боки сонної хвилі. Хвилі безладно метнулись до скелі – скеля шпурнула на їх каміннями, – хижо вони проковтнули гостинці і кинулись знову до скелі. А хмара наводить, і грім гуркотить, і блискавка хижо ламає, вітрила дере, купає у хвилях солоних. Та борються з морем відважні гребці, не подаються чубаті! І ось надігнало їх море, ось розгойдало страшенно і кинуло просто до скелі – і скеля завилала, як хижка звірюка, побачивши ласую здобич! І око не вспіло зморгнути – вщент всі галери побиті! Дівчина страху не знає, дівчина плаває, керує човном, вихоплює сміливо втопників з моря і жваво на берег безпечний виносить. Вже їх чимало на березі стало, – ще більше їх гине у морі. А дівчина втомилась не хоче, дівчина й слухати не хоче; що море їй грізно гукає: «Гей, одступись, не змагайся зо мною! Здобич моя – не оддам я даремне!

Геть, одступись, необачна! Доля страшна покарає тебе, – одступись-бо!»

Байдуже – дівка не слуха! Кинулась хвиля страшна, утлого човника міцно вхопила, кинула геть

аж за банку, розбила, неначе лушпайку. Дівчина плаче; плаче вона не од болю, плаче вона не од страху, не за човном вона плаче; жаль їй великий, що нічим вже їй рятувати безщасних: «Ні! Таки спробую ще раз!» Миттю одягу зірвала з себе і кинулась просто у море. Не зглянулось гнівнеє море: хижо коханку свою проглинуло. Та зглянулась праведна доля: смерті собі не знайшла жалібниця відважна: чайкою сірою з моря спурхнула і з гирким плачем полетіла над морем...

А дід і не знав, що дочка поробляє, та ті козаки, що вона зрятувала, сказали йому. З горя, з розпуки, дід як розводив вогнище, так в його і кинувся просто. Згибли і дід, і дочка, та згибли не зовсім: щоночі вогник на скелі блукає, а сірі чайки без ліку розплодились на скелі, літають над морем та плачуть-кигичуть, лиш тільки зачують хижую бурю, звіщають пливців-мореходців та свідчать про давню давнину, про славу дівчину-чайку.

* Банка – мілке місце.

Вячеслав Качурин

Вячеслав Тимофеевич Качурин родился 20 января 1942 года в селе Бык Саратовской области. После школы учился в Комсомольском-на-Амуре пединституте, а после в Николаевском пединституте (физико-математический факультет). После окончания института работал учителем в селах Крымской и Николаевской областей. В это время появились первые публикации В. Качурина в местной прессе. Затем служил в армии, был связистом на радиостанции средней мощности. После службы он поступает на работу в вечернюю школу на антарктической китобойной флотилии «Советская Украина». Участвовал в нескольких рейсах в Антарктиду.

В 1974 году вышла первая книга В. Качурина «Берег волны». Она посвящена дальним широтам, королевским пингуинам, настоящим мужчинам – морякам. В. Качурин – автор сборников «Берег волны» (1974), «Открытый океан» (1979), «Дорога за город» (1990), «Волшебные рельсы» (1987). Вячеслав Качурин – известный поэт, член Союза писателей Украины и России, автор более 20 сборников стихотворений. Его стихи и песни знают и любят николаевцы всех поколений – от детей до убранных сединами ветеранов.

На грани яви и мечты...

Парта космонавта

Учебник, чернильница, карта,
В бумажку завернутый мел,
У стенки обычная парта,
Где Юра Гагарин сидел.

Сюда приходил он когда-то,
Тетрадь доставал и пенал
И как остальные ребята,
О звездных маршрутах мечтал.

В полёты грядущие веря,
Он думал наверно не раз
О светлой космической эре,
В тот час, когда не было нас...

Рисую созвездий фигуры
И ввысь устремляя свой взгляд,
За партой Гагарина Юры
Другие ребята сидят.

Сидят они тихо и строго,
И хочется им одного:
Сегодня хотя бы немного
Похожими быть на него!

Космический сон

Мне приснился на рассвете
Удивительнейший сон:
Я в космической ракете
И, к тому же, невесом!

Нет нагрузок и в помине,
Стал я легче, чем комар.
И летаю по кабине,
Как простой воздушный шар.

Над столом повисла ручка,
Встало кресло спинкой вниз,
И, как розовая тучка,
Чай над чайником повис.

По невидимым ступенькам
С кинокамерой в руке
Я хожу себе по стенкам,
Иль сижу на потолке.

Вот, споткнувшись возле плитки,

Я попал ногою в торт.
А в прыжках с одной попытки
Мировой побил рекорд.

Уникальную сноровку
Показал, как акробат.
Ну, а гирю-двухпудовку
Выжал триста раз подряд.

Я такие делал стойки,
Кувыркался так в углу,
Что наутро возле койки
Очутился...на полу.

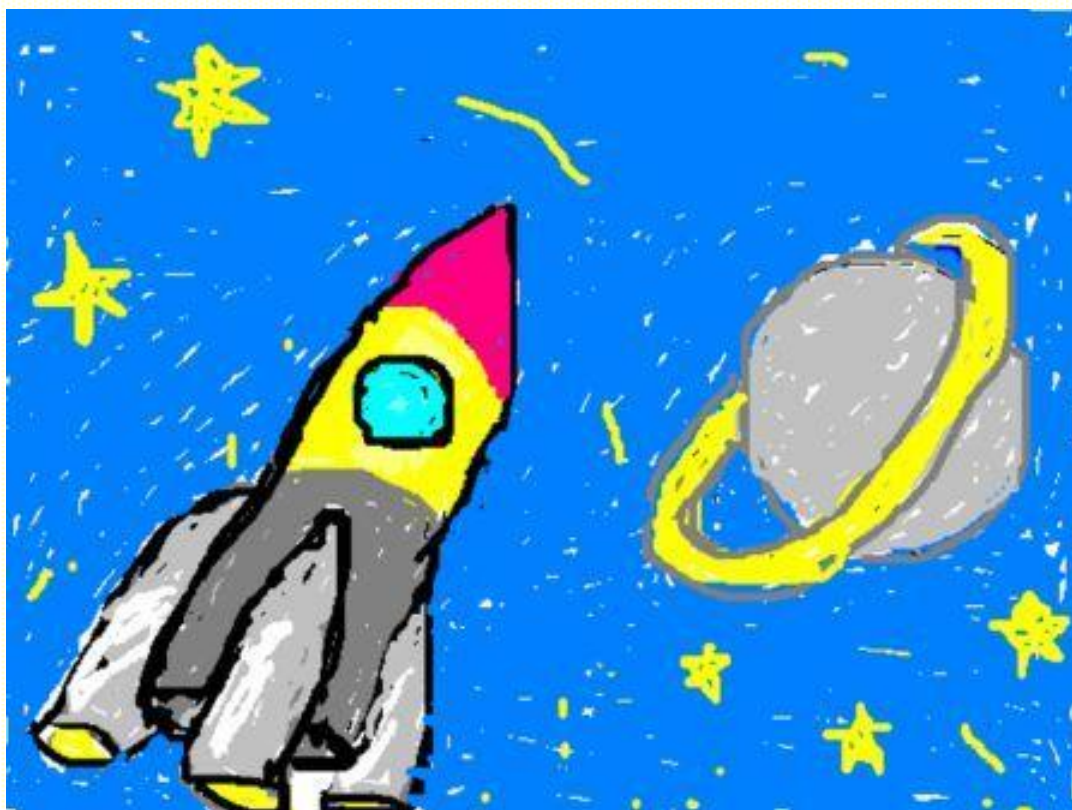

Опасные тренировки

На деревьях вверх ногами
 Я по два часа торчу;
 По космической программе
 Подготовиться хочу.
 А вчера в опасном трюке
 Я упал, задев за ствол:
 Поцарапал шею, руки,
 Ногу веткой распорол.
 Из соседнего двора
 Прибежали доктора:
 Бинт из ящичка достали,
 Пол-лица забинтовали.
 Церемониться не стали,
 Замотали кисти рук.
 Залепили шею плёнкой,
 Грудь испачкали зелёнкой
 И полоской белой тонкой
 Опоясали вокруг.

Обмакнули вату в йод,
Йодом смазали живот
И сказали на прощанье:
«Всё до свадьбы заживёт!»
Забинтованный, хромой,
Я боюсь идти домой.
Но зато на космонавта
Стал похож я в пять минут.
Из подъезда выйду завтра –
Все от зависти умрут!

Новый звездолёт

Из плена огненных лавин
 К высокому зениту
 Корабль «Энергия-один»
 Выходит на орбиту.
 С Земли, невидимой почти,
 В пучине звездопада
 Скользит по Млечному пути
 Стотонная громада.

Какая мощь и красота –
 Корабль в лучах восхода!
 В нём воплощённая мечта
 И труд всего народа.
 Куда он мчится сквозь ветра?
 Маршрут его далёк ли?
 Ребята нашего двора
 Следят за ним в бинокли.

Мальчишки смотрят в облака,
 Готовясь к стартам новым.
 И есть среди них наверняка
 «Гагарин» с «Королёвым»!

Международный космический экипаж перед стартом: С. Крикалёв, У. Шепард, Ю. Гидзенко. Байконур, 31 октября 2000 г.

Старт

Под ракетой вот-вот
 Вихри закрубятся.
 Начинается полёт,
 А пока идёт отсчёт:
 Сорок...Тридцать...Двадцать...

Космонавт поправил шлем,
 Глаз не сводит с пульта:
 Десять, девять, восемь, семь,
 Как удары пульса.

Словно время мчится вспять,

И гремит в эфире:
Шесть!
Ещё мгновенье –
Пять!
Вновь сигнал –
Четыре!

Три!
И мощный гул турбин
Землю сотрясает.
Два!
В ушах гудит.
Один!
И земля вскипает.

Вот он – звёздный час труда,
Всех дорог начало:
За творцов своих горда,
Рукотворная звезда
В небе засияла!

2001/02/10 21:44:47

Космонавт Ю. Гидзенко на борту Международной космической станции

Звёздные профессии

У космонавта много
 На станции забот;
 Режим расписан строго
 На месяцы вперёд.
 В программах занят важных
 Космический пилот;
 Сегодня он монтажник,
 А завтра – садовод.
 В субботу он технолог,
 А в среду, например,
 Уже – микробиолог
 Иль даже инженер.
 Пилоту не преграда
 Любая из задач;
 Он повар, если надо,
 А если надо – врач.
 Делами увлечённый,
 Летит в грядущий век
 Космический учёный,
 Рабочий человек.

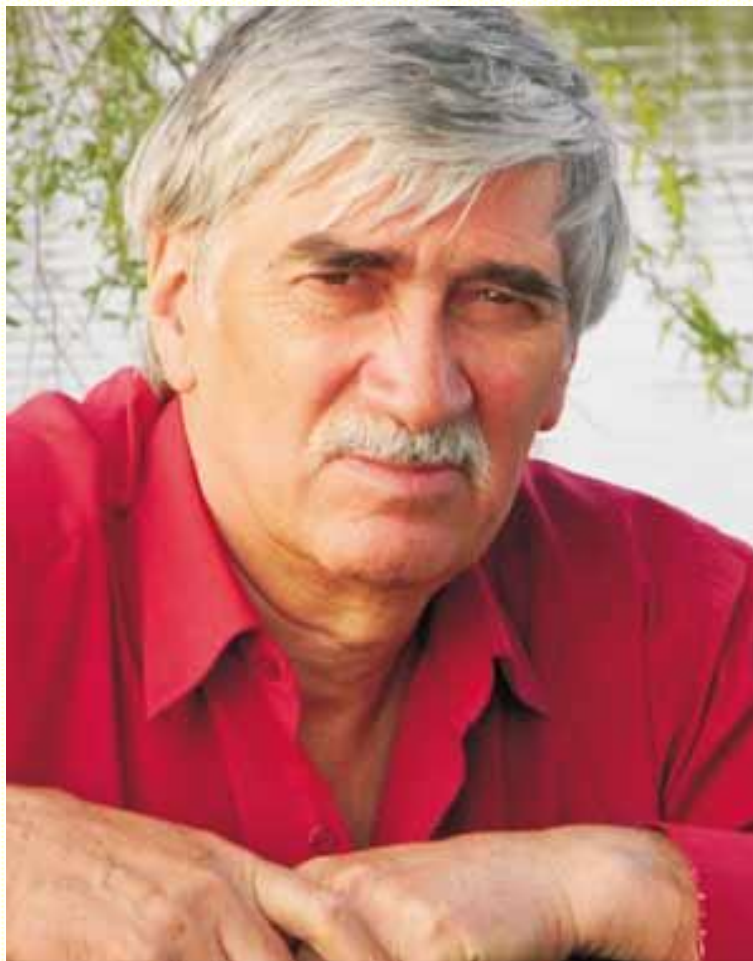
Вечный свет

На личном опыте
Проверьте
Моей фантазии плоды:
Есть что-то общее
В бессмертии
И человека, и звезды.

И я, и ты,
Промчав по свету,
Не исчезаем без следа...
Так и звезда:
Её уж нету,
Но светит до сих пор
Звезда.

Анатолій Качан

Анатолій Леонтійович Качан народився 16 січня 1942 року в селі Гур'ївці Новоодеського району на Миколаївщині. Дитячі роки минули в сусідньому селі Новопетрівському, на березі Південного Бугу. Вищу освіту здобув на філологічному факультеті Одеського університету. Після закінчення вузу (1965) вчителював у місті Вилковому на Дунаї, був військовослужбовцем у Криму, кореспондентом обласної молодіжної газети, редактором видавництва „Маяк” в Одесі.

З 1970 року живе в Києві. Працював у секторі преси ЦК комсомолу України, протягом тривалого часу очолював літературні відділи в популярних дитячих журналах „Піонерія” (нині „Однокласник”), „Барвінок” та ін. Нині – Голова комісії з дитячої літератури Національної спілки письменників України, очолює творче об'єднання дитячих письменників Київської організації НСПУ. Заслужений працівник культури України, відмінник освіти України.

Мобільна розмова

Вчила азбуку Марічка
 І в'язала рукавички,
 А у неї під ногами
 Киця гралася клубками.

Та зненацька до Марічки
 Подзвонила Оля Чічка,
 І у них за словом слово
 Зав'язалася розмова:

– Ал-ло!..
 Це вам дзвонять з еН-еЛ-О!..
 Що, Марічко, не впізнала?..
 Це я так пожартувала...
 Так, це Оля... так, зі Львова...
 Як там справи?..
 – Та чудово...
 – А здоров'я?..
 – Слава Богу...
 – Що нового?..
 – Та нічого...
 І так далі, і так далі –
 Почалися тралі-валі...

А тим часом наша киця
 Узяла у лапки спиці
 І зв'язала для Марічки

Спершу ліву рукавичку,
Потім праву дов'язала,
А розмова все тривала,
Все тяглася та розмова,
Наче нитка кольорова,
Із якої для Марічки
Киця в'яже рукавички.

Ось помиє посуд киця,
Підмете підлогу в хаті,
А тоді, як учениця,
Буде азбуку вивчати.

Бджолиний рій

Прибіг на пасіку Сірко,
 За ним – захеканий Сашко:
 – В саду... я слухав... солов'їв...
 Аж раптом... рій... на груші... сів!..

Сірко похвастатись хотів:
 «Це я Сашка у сад привів!..»
 Він аж на задні лапи став,
 Та вийшло, як завжди, – гав-гав!

Андрій Андрійович Пирій,
 Або простіше – дід Андрій
 У сад поквапився мерщій
 І окропив водою рій.

Підставив кошик дід Андрій
 І обережно бджіл струсив,
 А Паніматку і той рій
 У вулик жити запросив.

За все це бджоли у маю
Віддячать медом Пирію.

Ну а Сашка й Сірка ніколи
Не будуть жалити вже бджоли,
Бо це Сірко й Сашко Пирій
Знайшли в саду бджолиний рій.

2

У Сашка така пригода –
Випав зуб, біда та й годі.

Він тепер не дуже ловко
Шепелявить «шкоромовку»:
«Бджоли жалять беж кинджала,
Бо у бджіл жаліжні жала».

– Як же звать тебе?
– Шашко,
А шобака мій – Шірко.

Морське ім'я

За маяком розхвилювалось,
Заграло море неозоре.
Це з ланцюгів вітри зірвались
І розгойдали Чорне море.

Ідуть і йдуть від небокраю
Високі хвилі-кучугури.
На гриві хвиль буї стрибають,
Немов голодні собацюри.

Біля причалу на припоні
Човни гарцюють, наче коні,
І роблять дивні викрутаси
Важкі шаланди та баркаси.

А вдалині біля причалу
Танцює яхта-балерина,
Яку морським ім'ям назвали,
Як і сестру мою – МАРИНА.

Пе-ре-віз-ник

Ка-мін-ці-мої-стри-ба-ють,
 Ска-чуть-по-во-ді,
 З кри-ком-їх-на-здо-га-ня-ють
 Чай-ки-мо-ло-ді.
 А вода під камінцями
 Тихо плюскотить,
 Ніби веслами-руками
 Човен хлюпотить.
 Це дід бабу через море
 На базар повіз
 Продавати помідори,
 Купувати кіз.
 Будуть кози біля хати
 Пастися гуртом,
 Будуть бабу частувати
 Теплим молоком,
 І тебе, моє серденько,
 Почастують теж,
 Якщо козам щось смачненьке
 З поля принесеш.
 Стане баба на порозі,
 Вийдуть внуки, дід,
 Будуть дякувати козам
 За смачний обід.
 Ка-мін-ці-мої-стри-ба-ють,
 Ска-чуть-по-во-ді,
 З кри-ком-їх-на-здо-га-ня-ють
 Чай-ки-мо-ло-ді...

За лиманом море грає,
 Хвиля хвилю доганяє,
 Наступає їй на п'яти
 І не може наздогнати.
 З неба чайки білокрилі
 З криком падають на хвилі,
 І хапають мов пір'їнку
 На льоту із хвиль рибинку.
 Ген у морі яхта біла
 Ловить вітер у вітрила
 А на кручі біля хати
 Дві тополі височенні
 Хочуть вітер упіймати
 В паруси свої зелені.
 А з полів на косогорі,
 З володінь перепелиці,
 Линуть-котяться до моря
 Хвилі ярої пшениці.
 Десь отам, на виднокрузі,
 Коли дмуть вітри південні,
 Зустрічаються як друзі
 Хвилі сині і зелені.
 Море грає, море грає,
 Хвиля хвилю доганяє,
 Наступає їй на п'яти
 І не може наздогнати...

Річка сховалась

Річка сховалась: є і нема –
 Замурувала річку зима.
 Там, де рибалки кидали сіть,
 Можна сьогодні пішки ходять
 І розглядати щуки на дні,
 Наче крізь чисте скло у вікні.
 Там, де латаття влітку цвіло,
 В гості побігла стежка в село.
 Ріжуть алмазом лід ковзани
 Там, де гойдала хвиля човни,
 Січень надворі, а для дітей
 Тьохкає крига, мов соловей.

Зустріч

До нас прийшла зима-чаклунка,
Засклила річку, як вікно,
Намалювала візерунки,
Яких не бачив я давно.

А на моєму підвіконні
Вже тиждень, ніби жартома,
Горять жар-квіти у вазоні,
Яких не бачила зима.

Зима зустрілася із літом, –
Оце так диво! Навіть кіт
Весь день мурликав біля квітів
І обережно нюхав цвіт.

Екатерина Голубкова

Екатерина Александровна Голубкова родилась 5 ноября 1946 года в поселке «Памяти 13-борцов» Емельяновского района Красноярского края. С 1952 года она живет в г. Николаеве. Окончила факультет психологии Ленинградского университета. Работала на судостроительном заводе им. 61 коммунара, в научно-исследовательском Центре по работе с кадрами /НИЦ «Темп»/, зав. кабинетом молодого автора и руководителем литобъединения «Стапель».

Первое стихотворение Е.Голубковой было опубликовано в республиканской газете «Юный ленинец» в 1961 г. Кроме местных газет «Южная правда», «Комсомольская искра», «Ленінськеплем'я», печаталась также в Ленинградской молодежной газете «Смена», журнале «Аврора», альманахах «Молодой Ленинград», «День поэзии» (Ленинград), «Истоки» (Москва), «Письмена» (Николаев). Первый сборник стихотворений «Акварели» вышел в Одесском издательстве «Маяк» в 1973 г. Выпустила также сборники стихов «Звездный корабль», «По праву любви», «День летящий». Член союза писателей с 1979 года.

Из цикла "Начало"

1. Игрушки

Сошедшимся на ночь к кровати,
растрепанным, теплым, ручным,
беспечным – о чем горевать им?
Какие рассматривать сны?

Когда разноцветная птица,
спускаясь, обронит перо,
во что им еще воплотиться,
как только не в свет и добро?

И этим живя дарованьем,
легко ли дожидаться утра
всем плюшевым и деревянным
доверчивым детям добра?

И полночь,
толпясь за плечами,
пока они рядышком с ней,
не сделает мира – печальней,
не сделает ночи – темней!

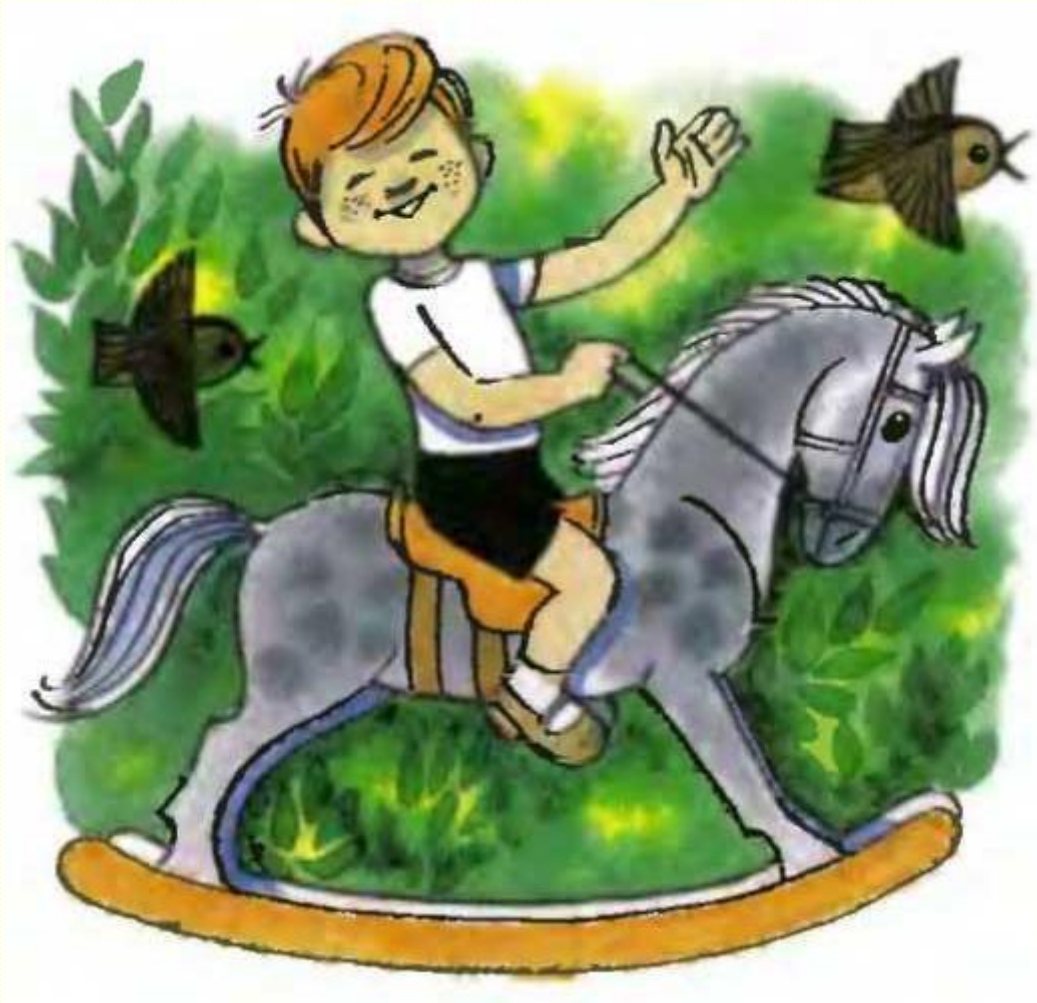

2. Рисунок

По бумаге меловой
ходит книзу головой
то ли дождик запоздалый,
то ли леший-лесовой.
Просто места было мало,
я б ясней нарисовала,
чтобы вышел,
как живой,
этот дождик запоздалый,
этот леший-лесовой!

3. Лошадка

Вот в страну веселых беспорядков,
К шлепанью по лужам босиком,
Скачет деревянная лошадка
За своим отважным седоком.
Вот она примчится утром рано,
Застучит у запертых ворот...
Ах, откуда знать ей, деревянной,
Что никто тут больше не живет?
Что уж всё состарилось порядком
И не слышит топота копыт...
Ах, напрасно верная лошадка
Бьет копытом каменную пыль!

Детство, дай мне смуглую ладошку,
 Посмотри доверчиво в меня,
 Нарисуй сиреневую кошку,
 Греющую лапы у огня.
 И давай мы никому не скажем,
 И уедем в дальние края!
 Детство, детство! Разве я не та же
 Маленькая девочка твоя?
 Разве я не теми же глазами
 Вижу мир – цветной kaleidoscope?
 Отчего же вдруг внезапно замер
 Твой, во мне звучавший, голосок?
 Ты уходишь, бросив куклу на пол,
 Губы разобиженно надув...
 Я прошу – не уходи, не надо!
 Где же я тебя потом найду?
 Ты подумай, что со мною будет?
 Ну куда я без тебя, пойми!
 Знаешь, как нам скучно, взрослым людям,
 Быть все время взрослыми людьми!
 Быть – как все. И делать – то, что надо,
 И носить благопристойный вид,
 И всегда насмешливые взгляды
 За спиной испуганной ловить...
 Детство! Дай мне смуглую ладошку,
 Посмотри доверчиво в меня,
 Нарисуй сиреневую кошку,
 Греющую лапы у огня...

Світлана Іщенко

Світлана Вікторівна Іщенко народилася 30 липня 1969 року в м. Миколаєві. Закінчила музичну школу ім. Римського-Корсакова, режисерський факультет Миколаївського державного училища культури і при ньому факультет образотворчого мистецтва, Київський інститут культури. Працювала в Миколаївському українському театрі драми та музичної комедії. Зіграла понад 40 ролей, у тому числі у виставах «Маруся Чурай» за драмою Ліни Костенко, «Мина Мазайло» Миколи Куліша, у водевілі «Кримінальний масаж» Анатолія Малярова та в багатьох інших.

Ім'я Світлани Іщенко стало відомим на сторінках української преси в середині 90-х років у газетах, альманахах, журналах. Вона наполегливо, крок за кроком прямувала у Велику Поезію, і, нарешті, з'явилася перша збірка її поезій «Хорали неба і землі» (Київ, 1995). З 1997 року – член Спілки письменників України, член Асоціації українських письменників. Лірика Світлани Іщенко вражає багатством кольорів та інтонацій. Її вірші допомагають нам побачити красу Всесвіту, красу душі, красу материнства, красу і велич почуттів. Після одруження з канадським поетом Расселлом Торнтоном вона переїздить до Канади, де продовжує свою літературну діяльність, але незмінно підтримує зв'язки з рідним Миколаєвом, та з миколаївськими друзями-літераторами.

Буратино

Казка-шоу-балет для дітей українською, російською та італійською мовами

**Перша постановка відбулася на сцені Миколаївського Академічного Українського Театру Драми та Музичної Комедії, прем'єра – 1 січня 1998 року. Балетмейстер-постановник – Олександр Леоненко, композитор – Віктор Урес, тексти пісень – Світлана Іщенко.*

1.) Аріозо Карабаса-Барабаса

(Сцена лялькового театру Карабаса. В сцені задіяні Карабас-Барабас і всі його Ляльки.)

I.

К.-Б.: Follia! Follia! Dove la giustizia, domando?

Я – геніальний режисер! Мої ляльки для мене – діаманти!

Эй, Буратино! Кто ты такой? –

Дрянной мальчишка из полена.

Слухняним буде в мене той,
Який не корчить супермена.

Я добрым был ещё со школьной парты.
Oh, dove, dove tu, falo del arte?!

Ляльки: Он добрым был ещё со школьной парты.

К.-Б.: Oh, dove, dove tu, falo del arte?!

II.

К.-Б.: Безумье! Безумье! Ключик золотой найти мне надо!
Sono – geniale! Ma perche? Perche il fato mio accorato?
Який незграбний твій довгий ніс! –
Тепер у моді тільки «міні».
Gridare ti permetto: “Bis,
Teatro dei burattini!”

Я гений был, как помню себя с детства.
О, де ти, де ти мій, вогонь мистецтва?!

Ляльки: Он гений был, как помнит себя с детства.

К.-Б.: О, де ти, де ти мій, вогонь мистецтва?!

III.

К.-Б.: Кто знає? Кто знає? Нащо довгий ніс тобі, дзвонарю?
Sono – geniale! Ma perche? Perche le mie corde non suonare?
Эй, Буратино, скажи-ка мне:
Как поживает папа Карло?
Нехай тебе побільше б'є –
Sara il bimbo bravo, parlo!

Где ключик был, сейчас в кармане пусто.
О, где же, где же ты, «очаг» искусства?!

Ляльки: Где ключик был, сейчас в кармане пусто.

К.-Б.: О, где же, где же ты, «очаг» искусства?!

(Фінальний рефрен: роздратований К.-Б. бігає по сцені і, підганяючи ляльок у їх танці, б'є нагайкою. Ляльки співають, прискорюючи ритм, як на шарманці.):

Ляльки: Он добрым был ещё со школьной парты.

К.-Б.: Oh, dove, dove tu, falo del arte?!*

Ляльки: Он гений был, как помнит себя с детства.

К.-Б.: О, де ти, де ти мій, вогонь мистецтва?!

Ляльки: Где ключик был, сейчас в кармане пусто.

К.-Б.: О, где же, где же ты, «очаг» искусства?!!!

Переклад фраз з італійської для глядачів робить П'єро за ходом пісні Карабаса-Барабаса:

Follia! Follia! Dove la giustizia, domando?* -- Безумие! Безумие! Где же справедливость, я спрашиваю?

Oh, dove, dove tu, falo del arte?!* -- О, где же, где же ты, «очаг» искусства?!

Sono – geniale! Ma perche? Perche il fato mio accorato?* – Я – гениальный! Но почему? Почему судьба моя печальна?

Gridare ti permetto: “Bis, teatro dei burattini!”* -- Кричать тебе я разрешаю: «Бис, театр кукол!»

Sono – geniale! Ma perche? Perche le mie corde non suonare?* -- Я – гениальный! Но почему? Почему мои струны не звучат?

Sara il bimbo bravo, parlo!* -- Будет ребёнок хорошим, это я говорю!

2.) «Тут якась таємниця...»

(Співають Ляльки і Буратіно.)

Ляльки: (пошепки) Тут какая-то тайна...

I.

Ляльки: На Carabas la volonta,
La barba spaventosa,
Ma non ha poco la pieta.
Ha unsegreto grosso!

Приспів:

Буратіно: Che nasconde? Un mistero!
Ama molto loro vero.

Ляльки: Тайну прячет он от нас.

Буратіно: Un mistero! Che nasconde?
Se saro so – sono forte!

Ляльки: Що ховає Карабас?

II.

Ляльки: Ha Carabas la novita,
E parla, che festosa, --
Perche geniale noi papa
Ha molto astioso!

Приспів.

III.

Ляльки: Ha Carabas l'avidita,
il basso grazioso.
Pero ha la dionesta
E non ha il risposo!

Приспів.

Переклад цієї пісні з італійської:

I.

У Карабаса есть воля,
Страшная борода,
Но у него нет ни чуточки жалости.
У него есть какой-то большой секрет!

Припев:

Что он прячет? Тут какая-то тайна.
Он очень любит настоящее золото.
Тайну прячет он от нас.
Тут какая-то тайна! Что он прячет?
Если я узнаю – я непобедим!

II.

У Карабаса есть новость,
И он говорит, что радостная,
Потому что наш гениальный пап`а
Очень злопамятный!

Припев.

III.

У Карабаса есть жадность,
Грациозный бас.
Зато он несчастен
И у него нет покоя!

3.) Пісня Павука

(Сцена: Буратіно, пійманий у павутиння Павука, намагається виплутатися з нього.
Співають Павук і Буратіно.)

I.

Павук: (укр.) Ти потрапив у тенета –
(рос.) Не ищи на всё ответа!
(укр.) Лиш одна Тартилла ясно

Знає всі секрети в нас! Ха-ха-ха...

Приспів:

Буратіно: Insegnare? Tutto! Basta! Tutto! Basta!
Без ученья можно жить сегодня класно!

Павук: До Тартилли треба вчасно...

Буратіно: Лучше б в сети вам попался Карабас!

III.

Павук: (укр.) Зна Тартилла всі секрети.
Даш їй золоті монети.

(рос.) Там в болоте очень грязно –

(укр.) Треба мати ще й компас! Ха-ха-ха...

Приспів.

Insegnare? Tutto! Basta! Tutto! Basta!* – Поучать? Всё! Хватит! Всё! Хватит!

4.) Пісня Лисиці і Кота

(Сцена у лісі з Буратіно. Співають Лисиця, Кіт і Буратіно.)

I.

Лисиця: Идём-ка с нами, золотко,

Кіт: Ми радимо тобі.

Лисиця: Туда, где зреет золото

Кіт: На золотій вербі.

Лисиця: Где дураки под ласками,

Привыкшие к пинкам,
 Кіт: Годуються лиш казками,
 Подібно нам – котам.
 Буратіно: La, dove va un tram?!

Приспів:
 Лисиця: Всё враки, что обманет вас Лиса!
 Кіт: Я – чесний Кіт до кінчика хвоста!
 Лисиця: il stato della felicità!
 Кіт: Felicità!
 Лисиця і Кіт: Fara la bontà!

II.

Лисиця: Там протанцуют песни вам,
 Кіт: Зіграють на губах,
 Лисиця: Совет тебе я дельный дам,
 Кіт: Для бізнесу розмах!
 Лисиця: Там на деревьях золото
 Кіт: Давно чекає нас!
 Лисиця: Что зелено – то молодод!
 Кіт: В Країну Дурнів час!!!
 Буратіно: В Країну Дурнів час?!

Приспів.

La, dove va un tram?!* – Туда, где ходит трамвай?!
 il stato della felicità!* – Страна счастья!
 Felicità!* – Счастье!
 Fara la bontà!* – Ты сделаешь добро!

5.) Бандитська пісня Кота і Лисиці

I.

Вокаліз.
 Лисиця: Che bello cielo e turchino!
 Кіт: L`inganno che per Buratino!
 Лисиця: E questo il bandito qua!
 Кіт: Commettere la nobilta –
 Лисиця і Кіт: Лишитись без хвоста!

II.

Вокаліз.
 Лисиця: Che bello cielo e turchino!
 Кіт: L`inganno che per Buratino!
 Лисиця: La mafia – l`autorita!
 Кіт: E come sta, e dove va –
 Лисиця і Кіт: Удел для дурака!

Переклад з італійської цієї пісні:

I.

Вокализ.

Какое прекрасное и голубое небо!
 Какой обман для Буратино!
 И этот бандит здесь!
 Совершать благородство –
 Лишиться без хвоста!

II.

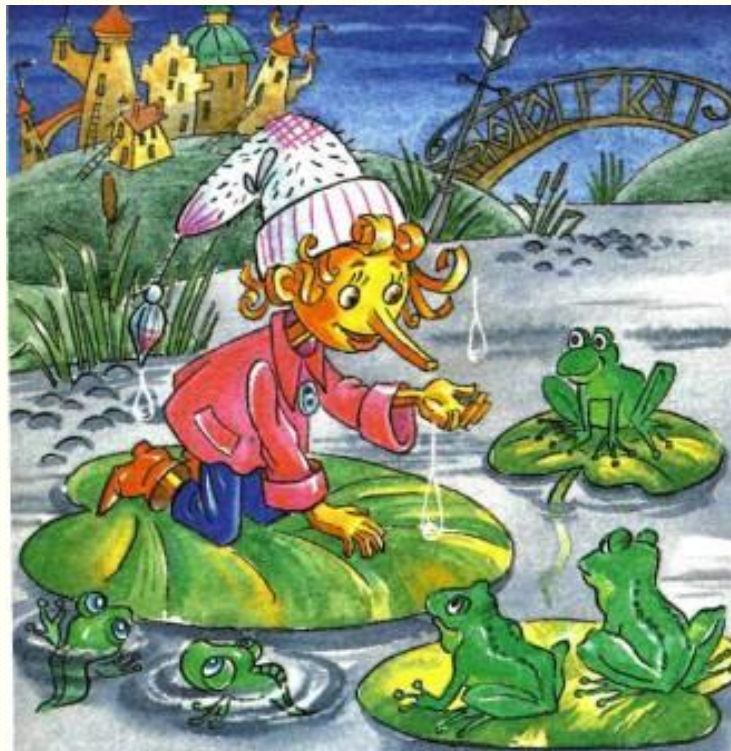
Вокализ.

Какое прекрасное и голубое небо!
 Обман какой для Буратино!
 Мафия – авторитет!
 И как вы живёте, и куда вы идёте –
 Удел для дурака!

Лисиця і Кіт сваряться між собою наприкінці пісні :

Лисиця: Perche sprofonderai attraverso la terra! Qui tutto moi! Stupido vecchio!
 Воровито идиёто! (Чтоб ты провалился сквозь землю! Здесь всё моё! Старый
 дурак! Воровитый идиот!)

Кіт: Sono birbante, questo la professione mia. E tu – la volpe avide, furbe!
 Complimento perfetto? Oh, sono astioso! (Я – плут, это моя профессия. А ты –
 жадная, хитрая лиса! Комплимент превосходный? О, как я зол!)

6.) Пісня Буратіно і Жабеняток

(Сцена болота. Співають Жабки і Буратіно.)

- I.
- Буратіно: Buongiorno! Perche il papa
Ha non dire, che questo qua?!
(укр.) Тартилли покличте, прошу,
(рос.) Про тайну я расспрошу!
- Жабки: Приспів:
(укр.) Довгоносиків Тартилла
Миє з милом і без мила!
(рос.) Этой цапле
Надо капли!
Но от страха черепаха
(укр.) Замість «каплі» схопить «граблі»!
- Буратіно: (укр.) Достатньо дражнить, жабеняточки,
Тартилли покличте, Тартилли покличте,
Покличте Тартилли, малявочки.

- II.
- Жабки: (рос.) Эй, Тартилла, ква-ква-ква,
(укр.) Ніс Вас довгий жде!
Buratino questo qua,
E ha nobile.
(укр.) Так вона не чує, ні –
Треба бити по воді.
(рос.) Уходите все с пути!
Эй, Тартилла, выходи!

Приспів.

Buongiorno! Perche il papa /Ha non dire, che questo qua?!* – Добрый день! Почему папа не сказал, что это – здесь?!
Buratino questo qua, /E ha nobile.* – Тут этот Буратино, он благороден.

7.) Романс черепахи Тартилли

(Жабки, шльопаючи по воді рученятами, будять стару черепаху Тартилли і виносять її з болота. Тартилла співає.)

I.

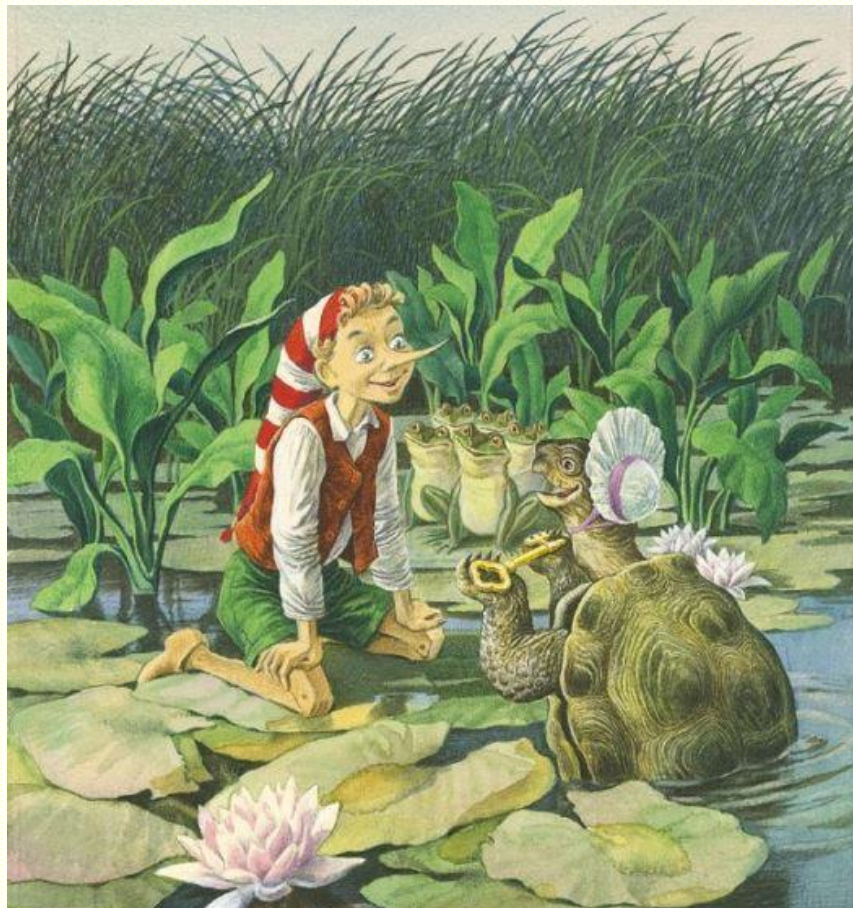
Oh, buongiorno, Buratino!
Che bisogna? Dove va?
(укр.) Краще би зайшли, bambino,
Lei trecento anni fa.

(укр.) Хоч туга на ліве вухо,
Але я ще молода.
Та вклонялись навіть мухи
Mi trecento anni fa.

II.

Non parlare delle rane,
 Parla, che bisogna Lei?
 (укр.) Все отак в болото кане,
 (рос.) Как тот ключик от дверей!

(рос.) Уронил его когда-то
 (укр.) Карабас у твань мою,
 Quando giorno ha andato.
 (рос.) Я тебе его дарю!

III.

Ciao, mio Buratino!
 (укр.) Розставання час настав.
 Ciao, gatto e pulcino!
 (укр.) Не ловіте тільки гав.

(рос.) Тайну ключика золотого
 (укр.) Знає тільки Карабас,
 Sape il segreto solo.
 (рос.) До свиданья, в добрый час!

Oh, buongiorno, Buratino! /Che bisogna? Dove va? – О, добрый день, Буратино! Что надо? Куда Вы идёте?
 Lei trecento anni fa.* – Вы триста лет тому назад.
 Mi trecento anni fa.* – Мне триста лет тому назад.

Non parlare delle rane, /Parla, che bisogna Lei?*" – Не говорите о лягушках,
 расскажите, что надо Вам?
 Quando giorno ha andato.* – Когда днём он шёл.
 Ciao, mio Buratino!* – До свиданья, мой Буратино!
 Ciao, gatto e pulcino!* – До свиданья, котёнок и циплёнок!
 Sape il segreto solo.* – Эту тайну знает только.

8.) Серенада П'єро

(Сцена лялькового театру Карабаса-Барабаса. В темряві прожектор вихоплює лише дві постаті – П'єро і Мальвіна. Признання в коханні. Співає П'єро.)

I.

Tarda notte... Una citta...
 Amo te forte, oh felicità !
 Se hai saputo, come bene, quando sei!
 Che fare mi?
 L'amore va da Lei!

Приспів:

Di domani mattina
 Mi non temo l'angina.
 Da il cuore l'amor sempre dai!
 Solo, mia Malvina,
 Solo, mia Malvina,
 Solo, mia Malvina,
 Non lasciare, non dire mi "mai"!

II.

Ho parlato un giorno fa,
 Che separarsi – e l'assurdità.
 Se hai saputo, come bene, quando sei!
 Che fare mi?
 Eppure amo Lei!

Приспів.

III.

Se non guarda lungo, pero
 Sono felice! Per lei vivero!
 Se hai saputo, come bene, quando sei!
 Ammiro sempre Lei!

Приспів.

Переклад з італійської цього романсу:

I.

Поздняя ночь... Город...
 Я люблю тебя сильно, о счастье!
 Если бы ты знала, как хорошо, когда ты есть!

Что делать мне?
Любовь идёт к Тебе!

Припев:
Завтра утром
Мне не страшна ангина.
Сердцу ты всегда даешь любовь!
Только моя Мальвина,
Не покидай, не говори мне «никогда»!

II.

Я говорил вчера,
Что разлучаться – это нелепость.
Если бы ты знала, как хорошо, когда ты есть!
Что делать мне?
Ведь я люблю Тебя!

Припев.

Если она не смотрит долго, тем не менее
Я счастлив! Ради неё я буду жить.
Если бы ты знала, как хорошо, когда ты есть!
Что делать мне?
Я всегда восхищаюсь Тобою!

Припев.

9.) Пісня Карабаса-Барабаса

(Сцена театру Карабаса-Барабаса, який зачиняє своїх ляльок у клітці. Карабас-Барабас співає.)

К.-Б.: (викрикує) А-а-а! Ессо е cogliete voi! – А! Вот вы и попались!

I.

Вважаєте мене підлим?
 Так! Здатний я на підлості!
 Так! Здатний я на підлості!
 Так! Здатний я на підлості!
 Лише б у потасовці
 Не втратить мені гідності.
 Лише б у потасовці
 Не втратить мені гідності!
 Не втратить мені гідності!

II.

Мене всі кличуть капосним?
 Так! Здатний я на капості!
 Так! Здатний я на капості!
 Так! Здатний я на капості!
 Лише б усе захапуть
 І почивать від радості!
 Лише б усе захапуть
 І почивать від радості!
 І почивать від радості!

III.

Плювати на приниження!
 Так! Здатний я принизитись!
 Так! Здатний я принизитись!
 Так! Здатний я принизитись!
 Лише б мені до слави
 Хоч трішечки наблизитись!
 Лише б мені до слави
 Хоч трішечки наблизитись!
 Хоч трішечки наблизитись!

10.) Фінальна пісня Буратіно і Ляльок

I.

Буратіно: Якщо дотепні сміх і жарт,
 Чудовий значить є театр:
 Тут щастя дарять вам ляльки,
 В добро тут вірять малюки,
 Ніхто сумним не зможе бути,
 Коли ім'я моє назвуть:

Приспів:

Всі: Бу – ра – ті – но!

II.

Ляльки: Вже зроблено прекрасний старт –
 У нас чарівний є театр:
 Буратіно: Коли я кину друзям клич –
 Ляльки: В нім світло подолає ніч.
 Для цього варто в світі жить.
 Буратіно: Лише ім'я моє назвіть:

Приспів:

Всі: Бу – ра – ті – но!

III.

Ляльки: Таких немає в світі карт,
 Де значився би наш театр.
 Але якщо лунає сміх –
 Облич не може бути злих.
 Буратіно: Не говори мені «прощай»,
 Моє ім'я запам'ятай:

Приспів:

Всі: Бу – ра – ті – но!

(Завіса.)

Віра Марущак

Віра Іванівна Марущак народилася 21 листопада 1949 року в с-т Арбузинка Миколаївської області. У 1966 році закінчила Арбузинську середню школу № 2. Писати почала ще в шкільні роки. Перші кроки в журналістиці зробила відразу після закінчення школи. Працювала в арбузинській районній газеті «Нове життя», згодом стала редактором Арбузинського районного радіомовлення. Перше оповідання було надруковано в «Ленінському племені», потім – публікація у збірнику «Октябрь». Активно почала писати, працюючи на радіостанції «Чорноморець» (ЧСЗ), на початку 70-х рр. – в заводській газеті «Трибуна рабочего». Оповідання друкувалися в журналах «Горизонт», «Рабоче-крестьянский корреспондент», «Утро», збірках «На стапелях поезії» (1999), «Грани души» (2001). Автор книг оповідань «Вікнами до сонця» (2002), «Батько з Португалії» (2005), «Цезар, Галка і Новий рік» (2008), «Пригоди Нюмочки» (2009).

Лауреат обласної премії ім. Миколи Аркаса (2002) в номінації «Народна творчість і художня діяльність». Член Національної спілки письменників України (2007), Національної спілки журналістів України (1981).

Пусті слова

На перерві учні збуджено говорили один з одним. А вчителька Ольга Василівна продовжувала пояснювати матеріал допитливому Владиславу. Раптом її слух, серед веселого сміху, уловив ледве чутне схлипування. Повернулася і побачила – за останньою партою сидить імпульсивна, гарячкувата Ніна. Її обличчя закривало волосся, плечі здригалися. Дівчата, що оточили дівчину, втішали подругу. Ольга Василівна вибачилась перед хлопцем і швидко підійшла до парту.

– Що сталося? – старшокласниці відмовчувалися, а Ніна не могла вимовити і слова, бо сльози нестримним гарячим потоком лилися на парту.

– Усім вийти на перерву, – владно сказала вчителька. Учні один за одним, озираючись, покидали клас. Учителька та учениця залишилися наодинці.

- Чому небо в хмарах? Давно у нас не було такого дощу.
- Тато бити буде, – жалібно протягнула учениця.
- Чим заробила таку увагу?
- Ваші уроки прогуляла.
- Ви ж повинні були йти до дитячого будинку?
- Відмінили.
- Чому ж на уроки не прийшла?
- В інтернет-клубі просиділа.
- Батьки уже про це знають?
- Аби не знали, я б не плакала, - розмазувала сльози по обличчю дівчина.
- За свої дії потрібно відповідати. Батько коли з роботи приходить?
- Увечері.
- Чому ж зараз плачеш? Отримаєш ремінця, тоді і плакати будеш...
- Ви не знаєте мого тата...
- Зате добре пам'ятаю свого.
- Вас теж били?
- Святою прожити неможливо. За одного битого двох небитих дають. Можливо і вчительки б з мене не вийшло, аби не пригощали батогом. Знаєш, що дивно –

б'ють по одному місцю, а розум з'являється в іншому. Якось зразу з неба, потрапляєш на грішну землю. Хочеш, щоб тебе тато не бив? – запитала вчителька.

– Таке неможливо, – раптом Нініні вії висохли. Вона здивовано поглянула на Ольгу Василівну, якій не раз добряче дошкуляла. Їй не вірилось, що та справді хоче їй допомогти.

– Залишайся сьогодні після уроків.

Не встиг пролунати останній дзвінок, як уже на порозі стояла Ніна. Ольга Василівна з великим задоволенням пояснювала дівчині матеріал і сама дивувалася, якою та може бути уважною, стриманою. Ловила все на льоту. І, навіть, робила потрібні записи, чого не робила на уроках. Учителька дала деякі поради – і дівчина подивилась на свою визволительку широко відкритими, невинно-блакитними очима.

Ольга Василівна не встигла переступити поріг школи, як на неї налетіла збуджено весела Ніна.

– Тато мене не бив, – радісно повідомила вона. На щасливому обличчі сяяла усмішка. – Я зробила так, як ви порадили: одразу в усьому зізналася мамі, а вона поговорила з татом, якому я розповіла весь матеріал. Дякую вам. Я навіть конспект завела з вашого предмету, – помахала товстим зошитом перед носом учительки.

– Я за тебе рада. Сподіваюсь, що тепер будеш добре навчатися.

– Аяже! – Ніна крутнулася на високих підборах і її немов вітром здуло.

Радісно збуджені учні не чули дзвоника, і навіть не помітили, як до класу зайшла вчителька. Ольга Василівна спостерігала, як по класу літали снігові кульки, які підлітки вправно робили з аркушів паперу. Особливо старалася Ніна. Дівчина кидала відразу обидві руки на товстий зошит, якого показувала вранці, з особливою насолодою виривала зразу два аркуші, які миттєво перетворювалися на білі кульки, і кидала їх на однокласників. Одна з таких просвистіла біля вуха вчительки.

Миколка

Миколка визирнув у вікно. На тлі синього неба ніби застигли голуби. Хлопчик задивився на красивих птахів. Йому хотілося, щоб у нього теж вирости крила і він міг злетіти у небо і навічно забути про те, що відбувається на землі. Намагався відмахнутися від цієї думки, та вона сьогодні, як ніколи, настирно лізла у думки. Мрії перервало мамине тяжке зітхання. Миколка перевів світло-сірі очі на матусю, на її дрібненькі зморшки, що уже залягли на молодому обличчі.

– Можна я не піду до школи, – Миколка дивився на маму благальним поглядом.

– Що натворив, шибенику? Бешкетував? – Мама відразу ж зірвався на крик. – Зізнавайся!

– Нічого не натворив, – тремтячим голосом намагався пояснити Миколка. Та його ніхто уже не слухав.

– Мені твого батька вистачає, – мамине обличчя вкрилося червоними плямами, а в очах з'явилися сльози.

Миколці було шкода маму. Знав, у неї завжди так буває, коли вона плаче. А це відбувається майже щодня, лише додому приходить вічно п'яний тато. Він гучно лаявся та розпускав руки. Миколка та мама знаходили собі влітку притулок край городу у бур'янах та між соняшників і кукурудзи, а взимку ховалися по сусідах. У матусі тремтіли руки, і маленькому Миколці було дуже її жаль. Тому похнюпивши голову, взяв портфеліка і попрямував

сільською вулицею, мріючи лише про одне – хоча б не зустрівся Грицько з компанією.

Сподівання розвіялися, тільки-но переступив поріг школи. Там його чекав цілий гурт, для якого він давно став об'єктом знущання.

– Гроші приніс? – запитав Грицько.

– Ні.

– А цигарки?

– Ні.

– Ну тоді начувайся! – Гриць дав хлопцеві добрячого потиличника.

На уроках Миколка був сумний і задумливий.

– Може Лідії Петрівні все розповісти? – подумав про себе хлопчик. Вона добра. Навіть пригадав, як вчителька одного разу погладила його біляве волосся. Він досі пам'ятає тепло її долоні.

– Пожалітися чи ні? – роздумував хлопчик. Не буде ж Лідія Петрівна ходити з ним щодня, а хлопці ще дужче можуть мститися.

Лідія Петрівна вела уроки і не звертала увагу на худорлявого переляканого хлопця, у якого в очах залягла скорбота. Закінчилися уроки, і хлопчик побрів шкільним коридором за вчителькою. Він так і не наважився її погукати.

Школярі давно розійшлися по домівках. Сільська вулиця Микольці видалися безлюдною... Відчув себе у безпеці і попрямував додому, аж раптом із-за сараю баби Титчихи вискочили його мучителі. Взяли у кільце. Не вирватись.

– Не приніс свої цигарки, чужими курити навчимо, – засміявся в обличчя Гриць і пустив дим у Микольчине обличчя.

– Тримайте! – Гриць дав команду хлопцям. Ті за якусь секунду схопили Миколку і стиснули мов у лещатах. Він крутив головою. Біляве волосся збилося на лобі клоччям. Хтось схопив за підборіддя, хтось тикав цигарку у стиснуті губи.

– Та він ще й курити не хоче, – розізлився Гриць. І сам тицяв цигаркою у висохлі губи запаленим кінцем.

– Знімай на мобілку, – командував хлопцями Гриць. – Завтра в інтернет виставимо.

– Атас, баба Тетчиха йде! – крикнув хтось із хлопців. Всі кинулись в розтіч.

– Завтра безтолковку відірвемо! – кинув наостанок Гриць і накивав п'ятами.

Миколка йшов додому і гірко плакав. Він відчував себе чужим для батьків та односельчан, непотрібним, зайвим. На душі було тоскно, на серці важко. Як би він хотів, щоб у нього був захисник – сильний, розумний батько. Таким, як він був ще кілька років тому. Йшов на роботу і вів до дитсадка його, Миколку. Тоді він відчував міцну татову руку, йому було затишно і добре. Мама теж світилася радістю. У їхньому домі чувся сміх, а ніздрі лоскотав запах смачної їжі.

Все змінилося кілька років тому. Тато перестав ходити на роботу. Казав, що не може нікуди влаштуватися працювати. Часто повертався додому п'яним, ставав агресивним.

– Таточку, пожалій нас з мамкою, – просив Миколка у ті дні, коли батько був тверезим.

– Не буду пити, – обіцяв батько. – Шукатиму роботу. І навіть поїду до міста. Де-де, а там знайду роботу, – запевняв чи то себе, чи рідних батько. Миколка з матусею щиро йому вірили. Тоді усі втрьох будували плани на майбутнє, у хаті відразу ж ставало тепло і світло. Щаслива матуся готувала смачні страви. Їй в усьому допомагав батько. І тоді Миколка був найщасливіший на землі.

Батько справді кудись ходив, але повертався завжди напідпитку. І знову все починалося спочатку.

Сьогодні Миколці, як ніколи, хотілося, щоб батько був тверезим, щоб поговорив з ним. А він розповість про всі знуцанням, а батько такий сміливий і сильний захистить його. Хлопці побачать який він, і більше ніколи не підніматимуть руки. А Миколка навіть погані оцінки виправить, щоб татко гордився ним. Надія зігрівала хлопчика. Він так вірив у свої мрії, йому навіть здавалося, що уже не печуть губи. Якби тільки тато був тверезим! Та він помилився.

З порогу на Миколку дихнуло таким знайомим ненависним запахом. Батько одягнутим лежав на зібганій ковдрі. Неголене, пожмакане обличчя викликало відразу. Каламутним поглядом помітив сина. Спробував підвестися. Миколка миттєво вискочив на вулицю. Сьогодні він не хотів тікати до сусідів, де, напевне, ховалася його мама. Не хотів бачити безнадійно порожній світ. Вирвав із зошита аркуш, написав батькові записку.

Тепер він знав, куди піде і що буде робити. До кишені поклав мотузку, у сараї набрав з відра жменьку зерна і поліз драбиною на горище, де його чекали єдині вірні друзі – голуби. Вони довірливо їли з рук, крутили маленькими красивими голівками, поглядали червонястими очима на хлопчика. Миколка безмежно їх любив, часто подумки, щоб бувало не почув батько, розмовляв з птахами. І вони його розуміли. І, як йому здавалося, це були єдині істоти, що вірно і віддано його чекали.

Миколка міг годинами спостерігати, як голуби здіймалися у блакитне безтурботне небо. Він, особливо сьогодні, хотів теж перетворитися на птаха, щоб його душа здійнялася високо-високо і щоб ніколи не було п'яного батька, заплаканої матері, жорстоких

хлопців. Щоб його душа була вільною, щоб хоч раз дихнути повітрям синього неба, побувати там, де ніколи не бував. Він знав, як це зробити.

Птахи немов відчували незвичайний стан свого друга, топтали біля нього червоними ніжками, підставляли крила під ласкаві дотики долоні, кивали голівками.

Миколка різко змахнув руками. Птахи зірвались у небо, хлопчик провів їх задумливим поглядом. Він немов відокремив себе від усього світу. Він точно знав, що їх уже ніхто не буде чекати на землі.

Лариса Ратич

Лариса Анатольевна Ратич родилась 9 сентября 1960 года в г. Порхов Псковской области (Россия). До ноября 2011 года жила на Украине в г. Николаеве. Преподавала русский язык и литературу. В настоящее время проживает в Санкт-Петербурге. Член Союза писателей России, Конгресса литераторов Украины. Поэт, прозаик, драматург. Автор четырёх изданных книг.

Лауреат шестого международного Пушкинского конкурса стран СНГ и Балтии (Москва, 2006 г.), Призёр Международного конкурса детско-юношеской литературы "Десятая планета" в номинации "Школьные годы чудесные" (2012 год). Периодически публикуется в различных периодических изданиях России и Украины таких как: альманах "Гармония", (№ 8, С.-Петербург), "Невский альманах" (№ 3, 2012 год, С.-Петербург) и др.

Монолог шестиклассника

Я ношу мобильный в школу:
Ну, во-первых, для «прикола»;
Во-вторых, ужасно «круто» –
Мне звонят ежеминутно;
Ну, а в-третьих, если честно,
То для связи SMS-ной,
Потому что на контрольной
Лучше sms-ки нет:
Ведь сестре я шлю условие,
а она мне шлет ответ!

Мои права

В школе все свои права
 Знаю я, как дважды два!
 Хоть обязан ученик
 Подавать всегда дневник,
 Я могу «забыл!» сказать –
 Не посмеют проверять!
 Это первое из прав:
 Хоть соврал, а все же прав!
 Есть еще второе право:
 На меня найти управу
 Можно только, убеждая,
 В коридор не выгоняя,
 И без примененья сил,
 Что бы я ни натворил.
 Много прав еще имею,
 потому спокойно смею
 быть ленивым и грубить,
 с опозданием приходить.
 Нет меня наглей и злей!
 Даже жаль учителей...

Александр Павлов

Александр Валентинович Павлов – поэт, прозаик, переводчик, публицист. Родился 16 января 1968 года. Учился в Литературном институте имени А.М. Горького (1995–1998). Работал корреспондентом многотиражной газеты в Николаеве (1986–1988), корреспондентом газеты "Молодежь Николаевщины" (1994–1997). Пишет на русском языке. Произведения публиковались в периодике России, Украины, Беларуси. Автор поэтических сборников "Ипостаси" (Екатеринбург, 1992), "Отражение неба" (Москва, 2004), "След" (Подольск, 2008) и др. Член Союза писателей России (1998).

Лауреат николаевской областной литературной премии "Золота арфа" (1996), одесской литературной премии "Південна ліра" (1997). Дипломант Всероссийской литературной премии имени Людмилы Татьянической (2009). Живёт в городе Подольске Московской области.

Ребята идут на завод

Сегодня у нас – не обычный урок,
 Всем классом выходим за школьный порог.
 Любому дошкольнику ясно:
 Экскурсия – это прекрасно!
 Приветствуем радостно город родной,
 Дорога ведёт к заводской проходной –
 Знакомой, просторной, красивой...
 Ребят на завод пригласили.
 О нём самых разных вопросов не счесть,
 Ведь наши родители трудятся здесь.
 Увидим своими глазами,
 Хотим, чтобы всё показали!

Музеи

В музеях были мы не раз,
 А в заводском – впервые!
 Недаром восхищают нас
 Награды трудовые.

Уводит в даль минувших лет
 Рассказ экскурсовода.
 Тут каждый снимок и макет –
 История завода.

Родился, рос, как человек...
 Гордимся мы по праву:
 Завод почти что целый век
 Работает на славу!

Менеджеры

Сквозь бури, непроглядные туманы
 Свои команды верным курсом водят
 На флоте – всем известно – капитаны,
 И менеджеры, если на заводе.

Идут заказы. Спорится работа.
 Следить за выполнением всех планов –
 Серьёзная и важная забота
 У менеджеров, словно капитанов!

Конструкторы

Всю технику людям Земли
 Конструкторы изобрели!
 Сперва возникает чертёж –
 На тонкий рисунок похож.
 В нём пользы и силы не счесть,
 Сумей его только прочесть!

Технологи

Технологи (ответственный момент!)
Глядят в чертёж, советуют умело,
Какой необходимый инструмент
Годится для порученного дела.

Снабжение

Производство требует немало
Нужного сырья из труб, металла.
Их сюда везут издалека,
И задача эта нелегка.

Заготовка

Прочную, сияющую сталь
В деле испытать пришла пора.
Из металла каждую деталь
Точно изготовят мастера.

Сборка

Вот агрегат собрали,
И сварочной "иглой"
Огромные детали
"Пришьют" одну к другой.

Контроль

За собранной техникой строго
Следят контролёры, а значит,
Машинам надёжно и много
Работать – никак не иначе!

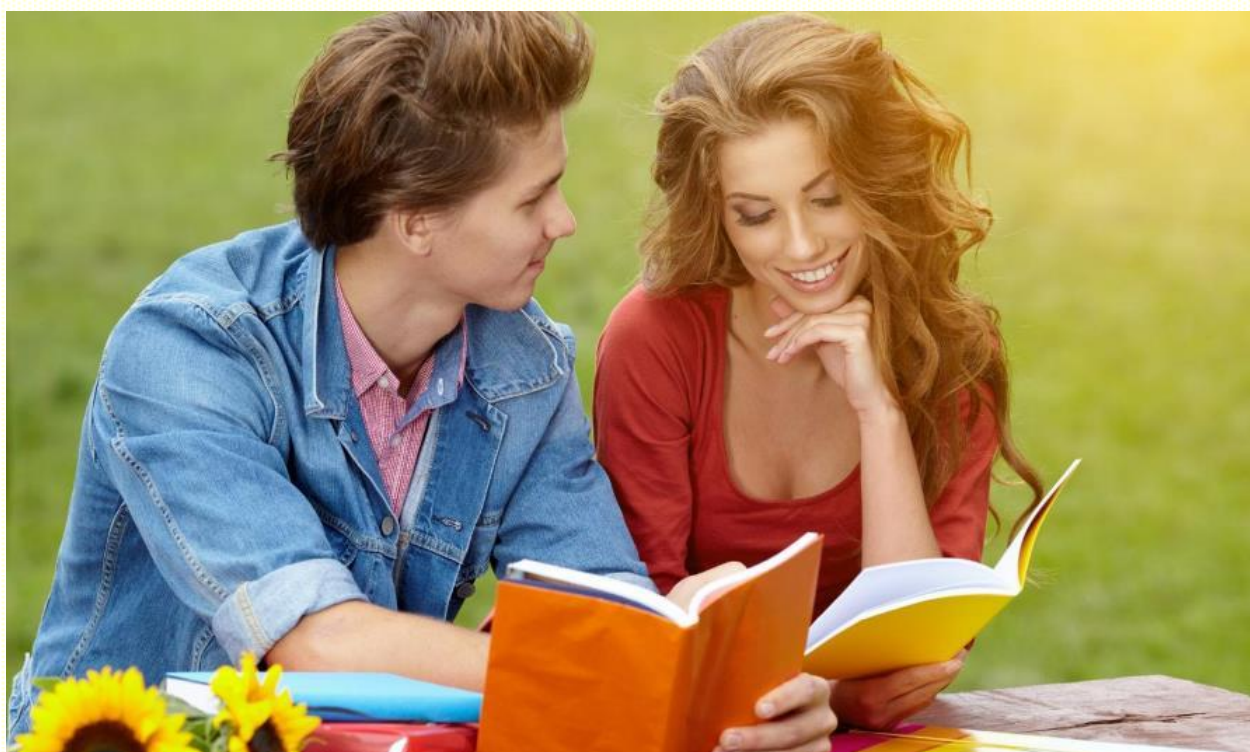
Отгрузка

Заказов больше год от года
Из ближних мест и дальних стран...
Давно продукция завода
Перешагнула океан!

Монтаж и запуск

К месту пуска ценный груз везли
Поезда, авто и корабли.
Там свою продукцию встречали,
Проверяли наши заводчане,
А затем торжественно включали,
Чтобы труд, как праздник, много лет
Людям счастье нёс, тепло и свет.

14-17 лет

Дніпрова Чайка

(1861-1927)

Дніпрова Чайка (Людмила Олексіївна Василевська-Березіна) народилася 20 жовтня (1 листопада) 1861 року в селі Карлівка (Зелений Яр) Ананьївського повіту Херсонської губернії (зараз – с. Зелений Яр Доманівського району Миколаївської області) в родині священика. Дитинство та молодість її проминули на півдні України. Закінчивши Одеську гімназію (1879 р.), вона розпочала педагогічну діяльність спочатку як приватна вчителька, працювала у сільських школах Херсонської губернії.

В 1885 р. в одеському альманасі «Нива» було вперше надруковано два вірші Дніпрової Чайки («Вісточка» й «Пісня») та оповідання «Знахарка». Основні течії її творчості – тяжка селянська доля, життя інтелігенції, революційні події 1905 року.

Для дітей вона писала казки, вірші, лібретто дитячих опер («Коза-дереза», «Краплі-мандрівниці», «Пан Коцький», «Весна-красна»). Ці твори виховують у юних читачів ідею перемоги добра над злом.

Шпаки

Чудовий та пишний вирій!

А серце шпачине усе мимо волі тягне на північ. Обридли стрункі кипариси, рясні апельсини, цитрини, обридло пекуче сонце та жовті піски, піраміди шпичасті, обрид навіть Ніл добродійний та й синє безкрає розкішне море...

За морем далеким, за Чорним, у вогкій прохолоді синіють ліси та гайочки, балки простяглися смужками по рівних зелених степах, рябіють картаті, смугастії ниви, і села втопають у пишних садках.

Обридли сі кактуси, мертві страшидла, сі вічнозеленії пальми!

Чорнобиль та м'ята, барвінок та рута, калина, верба над водою, вишневий садок над ставочком, солом'яні стріхи та чорна пухкая рілля – все сниться щоночі шпачкові. А сонце ще дужче пече! А з рідної півночі вітер поганий зовсім перестав подихати. Не видержить серце пташине! Зібрався гурток і полинув, зачувши прикмети весни в Україні коханій.

Линуть, спішать-поспішають!

Уже недалеко, вже море позаду... степи розляглися, зеленії вруна шовкові... сніг де-не-де лиш біліє, водиця шемріє-говорить і будить оспалую землю.

Скінчилася путь.

Подорожні розбились на зграї, і кожна до рідних осель полетіла.

Посіли на гіллях, ще голих, шпаки, і веселе вітання весні молодій залунало повсюди.

Люди радіють, травиця зелена

сміється до сонця, а гіва*, набравшись духу, вся враз розцвілася, ліщина її догаряє, в котиках срібних рясніє верба, бузина і собі наливає свої кострубаті бруньки.

Голосить-радіє пташача громада!

Лиш круки дзюбаті та сиві діди не радіють, віщують недобре та гудять весну-скороспілку.

– Гей-гей-ге-ге-ге-ей! – заводить шпачок, мов орач біля плуга, ірже, мов лошатко, пищить, мов малі гусенята, регоче та плеще крильцями.

Радіють і бавляться діти під весняний той спів.

А чорнії гави та круки усе походжають поважно, на захід червоний чогось поглядають та крячуть зловрого. Налинув із півночі вітер, замовкли струмки балакучі, зчорніла зелена травиця, сховались кузки червоненькі. Насунула сивая хмара, і сніг, наче з торби, лосипав.

Всю ніч лютувала негода, всю ніч розганяла співучих весняних гостей: з кубелець, із стріх та шпачкарень загнала у шпари тісні, на горища, в хлівці, повітки. І, трусячись, мокрі, холодні, голодні, чекають шпаки спасенного ранку.
І ранок настав.

На високе чистеє небо бризнула ясно-рожева зірниця, впливло сонце за нею, впливло біле, холодне. Обіч сердитого сонця, неначе сторожа грізна, устали злотисті стовпи.

Струснув бородою мороз, пішов по землі – кувати-кріпити мости крижані.
А бідні пташки посідали на шлях і голосно щиро красу вихваляли, лиш сонця благали, щоб глянуло тепло-привітно на рідний окривджений край.
Даремне!
Мороз усе дужчав, а сонце ще вище підбилося, а ласки, проте, не дало.
Земля скам'яніла, ріка заніміла...

По гіллях обмерзлих скакали шпаки та все щебетали...
Сонце сховалось за хмару. Сніг з неї густо посипав, мочить шпачинії крила, очі ясні засипає, голі ніжки холодить, вкрив і шляхи, і двори, і нічим шпакам підживитись. Голодні-холодні стрибають вони та щебечуть.
А сніг усе пада та пада...
Качки закахикали разом глузливо.

Індик, наче німець, кругом походжає, надувся і хоче промову до жевжиків бідних почати, та круглого слова ніяк не знайде і від злості шаріє и синіє. Кругом цвірінчать горобці-сміхуни, сорока скрегоче знову побрехеньку, пава підсіла й образливо ганьбить, що рано занадто вернулись у рідну в кайданах закуту країну.
Повні надії та віри, повні кохання до рідного краю, тремтючим од холоду співом про весну шпаки сповіщають...
А сніг усе пада, все пада...

Екатерина Голубкова

Екатерина Александровна Голубкова родилась 5 ноября 1946 года в поселке «Памяти 13-борцов» Емельяновского района Красноярского края. С 1952 года она живет в г. Николаеве. Окончила факультет психологии Ленинградского университета. Работала на судостроительном заводе им. 61 коммунара, в научно-исследовательском Центре по работе с кадрами /НИЦ «Темп»/, зав. кабинетом молодого автора и руководителем литобъединения «Стапель».

Первое стихотворение Е.Голубковой было опубликовано в республиканской газете «Юный ленинец» в 1961 г. Кроме местных газет «Южная правда», «Комсомольская искра», «Ленінськеплем'я», печаталась также в Ленинградской молодежной газете «Смена», журнале «Аврора», альманахах «Молодой Ленинград», «День поэзии» (Ленинград), «Истоки» (Москва), «Письмена» (Николаев). Первый сборник стихотворений «Акварели» вышел в Одесском издательстве «Маяк» в 1973 г. Выпустила также сборники стихов «Звездный корабль», «По праву любви», «День летящий». Член союза писателей с 1979 года.

Дорога в детстве

Мы едем и едем, и сами не знаем – куда.
 И день отстающий закатом и пылью обрызган,
 И в небо отброшен луны оловянный огрызок,
 И тихие волки на тихое небо глядят.

Мы едем и едем.

То серая стелется степь –
 Колышется клевер, и желтые ветры гарцуют,
 И туча выводит за ручку девчонку босую
 На теплые камни замшелых разрушенных стен.

То лес набегаёт – щебечущий, шумный, цветной,
 То море подступит, тяжелые волны качая...
 И день отстает.

И в пыли замирает, кончаясь.

Мы едем и едем,
 и птицы кричат за спиной.

Крыши

Под солнышко,
 выше и выше,
 Спеша, кувыркаясь, бочком
 Карабкались красные крыши,
 Ладочки сложив козырьком.
 Курчавая зелень кипела,
 Лучи осыпались, звеня,
 И первая крыша успела,
 Рванувшись, вершину занять.
 А те, что чуть-чуть поотстали,
 Но все еще мчались – догнать!
 Смущенно вокруг затоптались,
 Поскольку вершина – одна!
 (Увидев, что некуда выше,
 Среди узловатых ветвей
 Столпились усталые крыши,
 Смущенные спешкой своей.)
 И там, под верхушкой самой,
 Листву расплескав по плечам,
 Уткнулись друг в дружку носами,
 Оставив макушки торчать!

Опять ко мне
 приходит теплый дождь,
 Качают тучи тучными боками...
 Я выхожу,
 сажусь на круглый камень
 И спрашиваю дождь:
 – Ну, как идешь?
 Он топчется,
 смущается,
 и в нем
 Позвякивают струи,
 словно струны.
 – Да ничего, – он говорит, – не трудно.
 Спасибо, потихонечку идем!
 И дальний гром
 зовет его баском,
 И дышится – как будто рядом сосны.
 И шлепает по лужам
 босиком
 Умытое, сияющее
 солнце.

Голубые кораблики

Оттого, что веселые зяблики
 Проболтались о дальних краях,
 Рисовать голубые кораблики –
 Основная работа моя.
 Я рисую с утра и до вечера,
 Даже в самые мрачные дни,
 Для того чтоб легко и доверчиво
 От меня уплывали они.
 И легко, как раздавать яблоки
 (Даже легче, чем их рисовать!),
 Незнакомым проходим кораблики
 Просто так по пути раздавать!
 Под любыми ветрами и ливнями,
 На любую придя параллель,
 Обязательно станут счастливыми
 Капитаны моих кораблей.
 И до самой таинственной Африки
 (Ты на палубу только шагни!)
 Доплывут голубые кораблики,
 Потому что не тонут они!
 Потому что, почти невесомые,
 Неподвластные гневу волны,
 Голубые они и веселые,
 И в хороших людей влюблены.

Там, далеко,
 за желтыми лесами,
Не зная слов
 «разлука» и «конец»,
Твоя душа
 с лукавыми глазами
Грызет большой
 счастливый леденец.
Там солнце
 с апельсиновой коркой,
Там небо
 с воробьями в голове...
И дождь идет
 босой,
 вишневый,
 горький,
И день стоит
 на цыпочках
 в траве.

Лариса Ратич

Лариса Анатольевна Ратич родилась 9 сентября 1960 года в г. Порхов Псковской области (Россия). До ноября 2011 года жила на Украине в г. Николаеве. Преподавала русский язык и литературу. В настоящее время проживает в Санкт-Петербурге. Член Союза писателей России, Конгресса литераторов Украины. Поэт, прозаик, драматург. Автор четырёх изданных книг.

Лауреат шестого международного Пушкинского конкурса стран СНГ и Балтии (Москва, 2006 г.), Призёр Международного конкурса детско-юношеской литературы "Десятая планета" в номинации "Школьные годы чудесные" (2012 год). Периодически публикуется в различных периодических изданиях России и Украины таких как: альманах "Гармония", (№ 8, С.-Петербург), "Невский альманах" (№ 3, 2012 год, С.-Петербург) и др.

Весна... Акация роняет нежный цвет...
А вы – а вы сбегаете с уроков.
Вам – по семнадцать бесподобных лет,
Ещё абстрактны рамки ваших сроков...

...А вот меня без отчества давно
Как юных, вас, никто не называет.
Весна! И вам, прекрасным, всё равно,
что за прогулы завуч изругает.

Вам, озорным, по счастью, не до сна.
Да будет так! – ведь это раз бывает.
Одиннадцатый класс... Весна! Весна...
И белый цвет, как юности привет,
Мне под ноги акация роняет...

Урок по Куприну

Строги слова, и тема величава:
 – Записываем все: „Куприн А.И.”
 Сегодня, может, в сотый раз – сначала,
 Я повторю все тезисы свои.
 Всё объяснить должна. Потом – в таблицу
 Мы по порядку даты занесём.
 Ах, как с материалом уложиться
 И как продиктовать „заданье дом.”?
 Но здесь – Куприн... И вот сама Олеся
 Как будто бы неслышно входит в класс.
 А в ней – очарование Полесья,
 А в ней – любви большой и щедрой власть...
 Давайте-ка забудем слово „образ”!
 Какие там „концепция” и „стиль”!
 Постой, Олеся! Твой волшебный голос
 Такие чувства в сердце разбудил!
 Любовь... Да Боже ж мой, как ты прекрасна!
 И чья душа не встрепенётся здесь,
 Когда пред вами – бережно и страстно –
 Мечта, разлука, жизнь и старый лес...
 ...Задетые, запели ваши струны...
 Ну что ж, взросленью – строгая цена.
 ...И точно так же, безшабашно-юно,
 Была училка ваша влюблена...

Бессонница

Напрасно мама беспокоится,
 Что я гуляю допоздна.
 Я объясняю ей: «Бессонница!
 Мне совершенно не до сна!
 Хожу, дышу я свежим воздухом,
 Ведь сну способствует озон.
 Приду с прогулки – сплю я здорово,
 Ложиться рано – не резон!»
 И вот сегодня повстречается
 Бессонница со мною вновь...
 ...А мама грустно улыбается,
 Вздыхает сдержанно:
 – Любовь!..

Лариса Матвеева

Лариса Витальевна Матвеева родилась 9 мая 1969 года в городе Николаеве. Стихи начала писать в ранней юности. Первая публикация в газете «Ленінське плем'я» в 1990 году. В 1994 году вышла первая книга стихов «Мотив судьбы» (издательство «Юпитер, Николаев»).

Член Национального Союза писателей Украины с 1998 г. и Союза писателей России с 2011 г. Автор трех поэтических сборников: «Мотив судьбы» («Юпитер», Николаев, 1994 г.), «Осколки» («Тира», Одесса, 1996), «Полнолуние» («Радуга», Киев, 2000); драматической поэмы «Светлейший» («ОАСУП», Николаев, 1996) и повести «Непозволительная роскошь» (ЧП «Волошин», Николаев, 2002). Автор более тридцати текстов песен на музыку украинских композиторов.

Муза со мной под одной обитает крышей.
 Я даже слышу, как ходит она и дышит,
 Как шелестит легонько страницей книжки,
 Возле компьютера тянет за провод мышку...

Я даже знаю, что из моего стакана
 Пьет молоко мерзавка и ест сметану,
 Что со стола из тарелки моей нередко
 Муза не брезгует нагло стащить котлетку...

Пусть – мне не жалко! За это она без сомненья
 Дарит частенько и радость мне, и вдохновенье.
 Мир и гармония прочно царят между нами –
 Делится щедро со мною она стихами.

Я даже вижу, как щурясь от лунного света,
 Муза под нос себе тихо мурлычет сонеты.
 Любит ночами она посидеть на окошке –
 Славная Муза – пушистая белая... кошка.

Кот

На часах полвторого ночи,
Я не в силах сомкнуть глаза.
Кот мурлычет, как будто хочет
Что-то важное мне сказать.

Предложить ему чашку чая?
Он к такому, увы, не привык...
Ах, как жаль, что я не понимаю
Твой мудреный кошачий язык.

Как загадочно, как лукаво
Ты глядишь на меня, дружок.
Я заинтригована, право!
Что ж, лови колбасы кусок...

Колбасу проглотил мгновенно
И растаял во тьме окна...
Ну, скажу тебе откровенно,
Это – свинство! Я вновь одна.

Все же тайну узнать мне хочется!
До утра не пойду в кровать –
Буду ждать кота...

Переводчицу
Он, должно быть, пошел искать.

Рыжая девчонка

Рыжая девчонка строгая
 По соседству жила со мной.
 После школы недотрогу я
 Каждый день провожал домой.

Шел за ней молчаливой тенью
 И боялся заговорить.
 Строгая девчонка, странная девчонка,
 Как мне тебя забыть?!

Рыжая девчонка – мой волшебный сон.
 Рыжая девчонка, я в тебя влюблен.
 На носу веснушки – искорки зари.
 Мне улыбку подари.

Почему однажды, милая,
 Поменяла свой адрес ты?
 Каждый день брожу уныло я,
 Вновь ищу я твои следы.

О своей любви, к сожалению,
 Я тебе не успел сказать.
 Милая девчонка, славная девчонка,
 Где мне тебя искать?

Вячеслав Качурин

Вячеслав Тимофеевич Качурин родился 20 января 1942 года в селе Бык Саратовской области. После школы учился в Комсомольском-на-Амуре пединституте, а после в Николаевском пединституте (физико-математический факультет). После окончания института работал учителем в селах Крымской и Николаевской областей. В это время появились первые публикации В. Качурина в местной прессе. Затем служил в армии, был связистом на радиостанции средней мощности. После службы он поступает на работу в вечернюю школу на антарктической китобойной флотилии «Советская Украина». Участвовал в нескольких рейсах в Антарктиду.

В 1974 году вышла первая книга В. Качурина «Берег волны». Она посвящена дальним широтам, королевским пингуинам, настоящим мужчинам – морякам. В. Качурин – автор сборников «Берег волны» (1974), «Открытый океан» (1979), «Дорога за город» (1990), «Волшебные рельсы» (1987). Вячеслав Качурин – известный поэт, член Союза писателей Украины и России, автор более 20 сборников стихотворений. Его стихи и песни знают и любят николаевцы всех поколений – от детей до убранных сединами ветеранов.

Бумажные корабли

Распахну однажды ворот у рубашки,
И поверив, что затея по плечу,
Я построю самолетик из бумажки
И в безоблачное детство полечу.

Ну а если от случайной неполадки
Он сорвётся на подходе к виражу,
Я опять же вырву листик из тетрадки
И кораблик незатейливо сложу.

Поплыву через года и километры,
Чтобы в детство заглянуть средь бела дня,
Но незримые течения и ветры
Понесут в другую сторону меня.

Все мы в детстве мореходы и пилоты,
И живёт простая истина земли,
Что не гибнут из бумаги самолёты,
И бумажные не тонут корабли.

Как человеку нужно мало,
Чтоб стал он чуточку нежней,
Чтоб на душе светлее стало,
Чтоб в сердце музыка звучала
И чтоб ничто не омрачало
Его таких недолгих дней.

Как человеку нужно много,
Чтоб он владел своей судьбой!
Чтоб от порога до порога
Пряма была его дорога,
Чтоб он не выглядел убого,
Хотя б перед самим собой.

Как человеку нужно мало:
Быть Человеком для начала.

Как человеку нужно много:
Любовь и вечная тревога.

Последний звонок

Солнечные зайчики пригрелись
В клетках ученических страниц,
И опять акации оделись
В кружевные платья выпускниц.
Над пучиной праздничного мая
Детства невесомые мосты.
Где же ты, как струночка, прямая
Девочка из розовой мечты?
Молодость, стоящая на старте,
На меня сегодня смотрит вновь
Формулой, что вывел я на парте:
«К» плюс «Б» равняется любовь.
А над птичьим домиком картонным
До утра трепещет белый свет.
Где то уравнение, в котором
Не сошёлся наш с тобой ответ?
Годы пролетят, и не заметим,
Но живя той формулой простой,
Может быть когда-то к нашим детям
Мы придём на праздник выпускной.
Посидим за столиком с гитарой
И прочтём с волнением в груди
Имена на парте нашей старой
С плюсиком заветным посреди.

